

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

MARIANNA KOYPAKOY

Γρήγορο μαύρισμα μέ προϊόντα Nivea!

Sun Oil (σάν οйл): προστατεύει από τόν καυτερό ήλιο, δίνει στο δέρμα ομοιόμορφο μελαχρινό χρώμα. Πωλείται και σε πρακτική συσκευασία με spray (ψεκαστήρα).

Sunbath (σάν-μπάθ): πρωτότυπο ανθελιακό γαλάκτωμα για ένα βαθύ μαύρισμα. Απορροφάται άμέσως από τούς πόρους. Προστατεύει ασφαλώς από τὰ εγκαύματα, δεν λεκιάζει τὰ ρούχα, δεν αφήνει γαλάδα στο δέρμα.

Κρέμα: Απαραίτητη μετά από μιά κουραστική ημέρα. Δροσίζει, ξεκουράζει και αναζωογονεί την επιδερμίδα.

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Προφθάστε να αγοράσετε με 50 μόνο δραχμές το «Καλοκαιρινό Nivea - Set» (είναι μιά εύχρηστη πλαστική θήκη που περιέχει: Sun Oil ή Sunbath, κρέμα και μιά πολύ ωραία μπάλλα Nivea).

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

— Δεν τούς καταλαβαίνω, μου δήλωσε, αφού έκλεισε το τηλέφωνο και ξαναγύρισε να καθίση κοντά μου.

— Ποιούς; ρώτησα. Φάνηκε σά να μην είχε προσέξει καν την ερώτησή μου.

— Τους είπα, συνέχισε, γάρθουν σπίτι μου, την Κυριακή το πρωί. Και τί νομίζεις πώς μου αποκρίθη; Πώς, την Κυριακή το πρωί, θά πάνε για μπάνιο.

Τόν κύτταξα, άπορώντας.

— "Ε, και λοιπόν; Τι τό παράξενο βρίσκεις; Στους δυό Αθηναίους, ο ένας, αν τον ρωτήσης τι πρόκειται να κάνει την Κυριακή το πρωί, είναι βέβαιο πώς θα σου άπαντήσει τό ίδιο: "Οτι θά πάη για μπάνιο.

— Άκατανόητο... Ψηθύρισε.

Είχε αρχίσει να μέ άκνευρίζη.

— Που τό βρίσκεις, τέλος πάντων, τό άκατανόητο;

Μου έρριξε ένα βλέμμα θλιμμένο, σά να τον πίκραινε ή διαπίστωσι πώς δε μπορούσα να τον καταλάβω.

Για όνομα του Θεού, είπα, τί επιδιώκουν όλοι αυτοί, που ξεκινάνε την Κυριακή το πρωί, να πάνε για μπάνιο;

— Υποθέτω, να δροσιστούν, άποκρίθηκα.

— Έτσι λένε... συμφώνησε. Έχω ρωτήσει αρκετούς. Όλοι μου δώσανε την ίδια άπάντησι. "Οτι πάνε την Κυριακή το πρωί στη θάλασσα, για να δροσιστούν. Μά δεν τούς πιστεύω.

— Δεν τούς πιστεύεις;

— Φυσικά, όχι. Δεν είμαι τόσο άφελής, για να κάθωμαι να πιστεύω ό,τι μου λέει ο καθένας. Άλλωστε, ξέρω πώς αποκλείεται να δροσιστούν.

Τόν κύτταξα κοχυποητα.

— Υποπτεύομαι ότι παραδοξολογείς, παρατήρησα.

— Άδωκη υποψία. Ποτέ δεν άποφαινομαι για κάτι, αν δεν είμαι έντελώς σίγουρος γι' αυτό. Και δε μου άρέσει καθόλου να παραδοξολογώ. Πρίν καταλήξω στη διαπίστωσι, ότι όσοι πηγαίνουν στη θάλασσα την Κυριακή το πρωί, δε δροσιζονται, κι' ό,τι, κατά συνέπεια, αποκλείεται να πηγαίνουν για να δροσιστούν, πειραματίστηκα πάνω στον έαυτό μου.

— Τι έννοεις;

— Άπλοστάτα, πήγα κι' έγώ, Κυριακή πρωί, για μπάνιο στη θάλασσα. Χρειάστηκα άρκετό κουράγιο για να τ' άποφασίσω. Σέρεις πόσο μισώ τις κάθε είδους σωματικές ταλαιπωρίες. Άκόμη περισσότερο κουράγιο χρειάστηκα, για να μην παρατήσω τό πείραμά μου στα μισά — εκεί που περιμένα στην ούρα του λεωφορείου. Εύτυχώς, ή περιέργειά μου ήταν πιο δυνατή. Σήκωσα τό σταυρό του μαρτυρίου μου ως τό τέλος. Άνθεξα, ώπου ήρθε ή σειρά μου να μπω στο λεωφορείο, άνθεξα την όρθοστάσια σε μιά διαδρομή 26 χιλιομέτρων, άνθεξα στην έπαφή με μιά θάλασσα, που είχε χάσει τελείως τό χρώμα της κι' έμοιαζε με άκάθαρτο χλιαρό νερό. Ταλαιπωρήθηκα φριχτά, μά ικανοποίησα την περιέργειά μου. Βεβαιώθηκα πώς οι χιλιάδες, που ήταν μαζί μου στην πιάς, κολλητοί ο ένας στον άλλον, κολλητοί στην άμμουδιά, κολλητοί άκόμη και μέσα στη θάλασσα, δεν

είχαν πάει εκεί για να δροσιστούν. Τότε, ρώτησα, γιατί είχανε πάει;

— Αυτό, είπα, είναι άλλο κεφάλαιο. Άπαιτεί πλατύτερη και συστηματικώτερη έρευνα. Εκείνο, που ήθελα έγώ, ήταν να βεβαιωθώ για την άνελικρίνεια του προσχήματος. Και βεβαιώθηκα. Η κυριακάτικη θάλασσα είναι κάτι τό τόσο άποτρόπαιο, που δεν άξίζει τον κόπο να τη γευθ ή κανείς, άκόμη κι' αν την έχη κάτω απ' τα πόδια του. "Οχι να ξεκινάη απ' την άλλη άκρη του κόσμου και να υποβλήθ η στο μόχθο μίας έξουθενωτικής διαδρομής.

— Είσαι υπερβολικός, παρατήρησα. Κι' έπειτα, ξεχνάς ότι δεν υπάρχουν μόνο οι πιάς, ούτε μόνο τό κοινόχρηστα μεταφορικά μέσα. Έκείνοι, που τούς ένοχλούν ή πολυκοσμία και που έχουν τη δυνατότητα να την άποφύγουν, ξεκινάνε για μακρυνότερες άμμουδιές με δικό τους ή νοικιασμένο αۆτοκίνητο.

Ο φίλος μου κάγχασε.

— Είσαι βαθειά νυχτωμένος, με πληροφόρησε. Δεν υπάρχουν πιά «μακρυνότερες άμμουδιές». Δεν άπάρχει, σ' όλόκληρη την Άττική, καμμία πιά «μακρυνή άμμουδιά». Θυσίασα άλλα τέσσερα κυριακάτικα πρωινά, για να τό εξακριβώσω κι' αυτό. "Ολες οι άμμουδιές, στα άνατολικά παράλια, στα δυτικά παράλια, στα μεσημερινά παράλια, κυριεύονται, κάθε Κυριακή πρωί, από άμέτρητα αۆτοκίνητα, ιδιόκτητα ή νοικιασμένα, κι' από πούλμαν, και φορτηγά, και μοτοσυκλέττες, και σκούτερ. Σκεπάζεται ή άμμουδιά από γυμνά σώματα, βράζει από κεφάλια ή θάλασσα. Για όπου κι' αν ξεκινήση κανείς την Κυριακή το πρωί, είναι σίγουρο πώς δε θα βρή τη θάλασσα που δροσίζει. Την ασύχναστη, ή έστω τη λιγούχναστη, τη μόνη που μπορεί να σου δροσίση τό σώμα, να σου φρεσκάρη τό πνεύμα, να σου εύφράνη την ψυχή.

— Και νομίζεις, τόν διέκοψα, πώς αυτή τη θάλασσα, που προτιμώς έσύ, δεν την προτιμάν κι' όλοι οι άλλοι; Άν πάνε την Κυριακή, πάνε έπειδή δε μπορούν ν' αφήσουν τις δουλειές τους και να πάνε τις καθημερινές. Παρά ν' άπαρηγοούν έντελώς τις χαρές της, καταλήγουν σ' αυτό τόν άναγκασμό συνέθασμό.

Περιμένα τό έπιχειρήματά μου κι' ήταν έτοιμος να τό άποκρούση.

— Κάνεις λάθος, μου είπα. Θα μπορούσαν, αντί τό πρωί, να πάνε τ' άπόγεμα της Κυριακής. Τα κυριακάτικα άπογεύματα, οι θάλασσες σχεδόν άδειάζουν από κόσμο. Κι' όμως ένα θαλάσσιο μπάνιο, την ώρα του δειλινού, είναι χίλιες φορές πιο δροσιτικό ό... ένα μπάνιο τό καταμεσημερο. Κι' υπάρχουν, άκόμη, για πολλούς, τα άπογεύματα των άλλων ημερών της έβδομάδος, κι' έπίσης τα βράδια. Γιατί, αν άληθινά θέλουν να δροσιστούν, δεν κατεβαίνουν βράδυ στη θάλασσα; Η δροσιά μένει στο σώμα όλη τη νύχτα κι' είναι θεσπέσια ή έπαφή με τα βραδυνά νερά, που τα λούζουν οι άχτίνες του φεγγαριού.

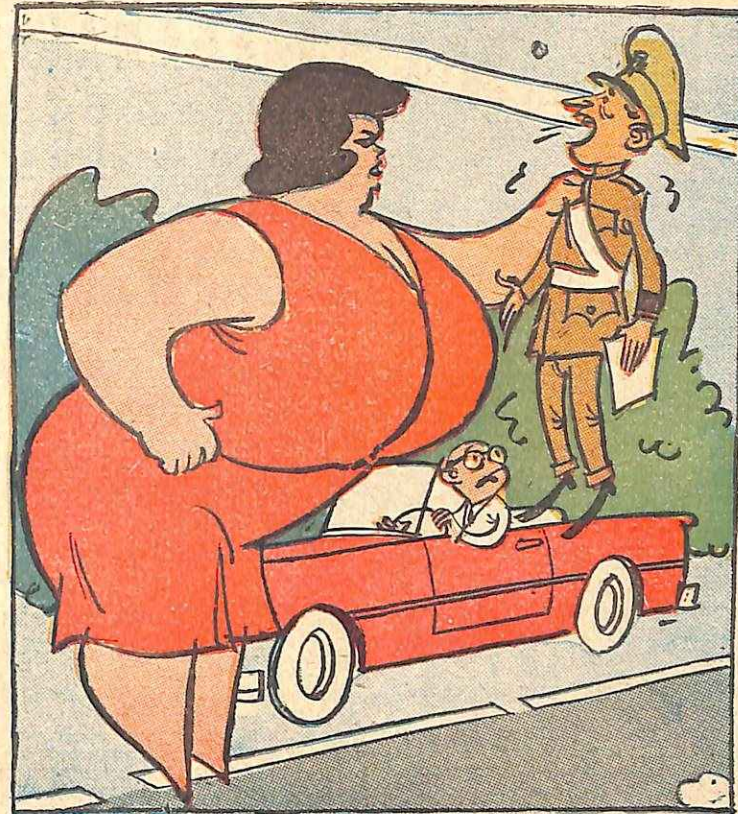
Είπε πώς δεν του άπαντούσα και πρόσθεσε:

— Νά, λοιπόν, που δεν πάνε για να δροσιστούν, όσοι ξεκινάνε Κυριακή πρωί για τη θάλασσα.

— Θα έπρεπε, όμως, έπέμεινα, να έξηγησής και γιατί πάνε...

— Θα τό συζητήσωμε, μου υποσχέθηκε, κάποια άλλη φορά. Ίσως καμμία Κυριακή πρωί, που δε θαχωμε τιποτ' άλλο να κάνωμε.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Με συγχωρείτε, κυρία, θά άποσύσω τη μήνυσή!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ 1964	» 6
Πώς τό υποδέχθηκαν οι διάσημες στάρ κι' άλλες πρωτοπόρες.	
ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ	» 9
Οι γνώμες διαφόρων έπιστημόνων.	
Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΩΛ	» 18
Σε παγκόσμια κλίμακα.	
ΖΑΝΕΤ ΒΟΥΛΓΑΡΗ	» 28
Μιά έξωτική χορεύτρια.	
ΤΕΡΕΖΑ ΒΛΑΝΤΗ	» 29
Τό μαυνέκν του Ντιόρ, που έγινε συμπτρέττα.	
Η ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΑ	» 36
Η εύθνη του ύπνοβάτου για τις πράξεις του.	
ΤΑ «ΜΥΡΤΙΛΛΑ» ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΑΣΙ	» 37
Μια περίεργη άνακάλυψι Γάλλων έπιστημόνων.	
ΤΑ «ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ» ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ	» 37
Τα καλύτερα όπλα είναι ή σωματική άνάπαυσι κι' ή ψυχική χαλάρωσι.	
ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ, ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΑΛΛΑΖΕΙ	» 44
Γίνεται πιο έλαφρό, πιο νεανικό και έναρμονίζεται με τό χρώμα του δέρματος.	
ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ	» 48
Οι "Άγγλοι δε χάνουν τό χιούμορ τους ούτε μπροστά στο θάνατο.	
Ο «ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ»	» 56
Η καταπληκτική σταδιοδρομία του Γ. Μανολέσκο.	
ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	» 57
Τών δρόμων, των άπατών, των καλλυντικών κλπ.	
ΦΑΡΙΑ ΚΑΙ ΔΟΛΩΜΑΤΑ	» 58
Τρόποι φαρμακικής και οι έρωτες από θυδύ.	
ΚΑΛΥΦΟΝΤΕ! ΒΓΑΙΝΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ...	» 62
Για να περάσετε τις διακοπές σας στη θάλασσα, φροντίστε να γυρίσετε ήλιοκαμένες.	
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΩΝ	» 63
Η καταπληκτική περίπτωση μίας κοπέλλας, που άναγκάστηκε ν' άφήη τόν άρραβωνιαστικό.	
Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	» 69
Ένα τραγικό οικογενειακό δράμα.	
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ	» 71
Οι λεπτομέρειες στην ύπηρεσία της μόδας: Τό ντεκολτέ, Γιακάδες και λουλούδια. Σειρήνη και κορδόνετο. Τα κουμπιά κλπ.	

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η μεγάλη δυσία

ΣΤΗ μεσαία τάξη συναντάμε κάποτε σκοτεινές θυσίες και ήρωϊσμούς, απίστευτους... Μου δηγήθηκαν σχετικά αυτήν την ιστορία, που μου φάνηκε αληθινά συγκινητική. Και την επαναλάμβανα έδω, αλλάζοντας μονάχα τα ονόματα, για να μην εκθέσω δυο οικογένειες.

Κι' η ιστορία αυτή άρχιζει σαν όλες τις άλλες:

Ένας νέος αγαπούσε μία νέα, μα δεν μπορούσε να την παντρευτεί. Όχι, πώς υπήρχαν οικογενειακές έχθρες μεταξύ τους, ούτε δυσανάλογες περιουσίες. Τον νέο, τον έτιμιμούσε και τον αγαπούσε πολύ ο πατέρας της κοπέλλας. Οι δυο έρωτευμένοι βλέπονταν συχνά, έσσο θέλανε, μα ήταν πολύ δυστυχημένοι.

Έκείνος όνομαζόταν Πέτρος κι' εκείνη Λουίζα.

Ήταν πρώτα ξαδέρφια και, για κακή τους τύχη, ο πατέρας της νέας ήταν γιατρός. Καταγινώττας ιδιαιτέρως στο ζήτημα των γάμων μεταξύ στενών συγγενών και είχε σχετικά τις πιο επίμονες προλήψεις. Απότομη φήμη για την έρωσία του αυτή, γιατί είχε μαζέψει τα πιο τρομερά παραδείγματα για τις συνέπειες των τέτοιων γάμων, χωρίς να παραδέχεται και τις εξαιρέσεις.

Δεν γιατρεύε το παραμικρό σπείρι ενός πελάτη του, αν δεν τον ρωτούσε πρώτα για τα προγόνια του. Εύρισκε πάντα νέα επιχειρήματα και έστειλε υπομνήματα στην 'Ιατρική 'Ακαδημία, παρουσιάζοντάς της διάφορα μικρά τέρατα, γεννημένα από γονείς που συγγενούν στενά μεταξύ τους.

Στο δρόμο, σαν άπαντούσε κανένας τυφλό ή παραλυτικό, δεν τσίβινε έλεημοσύνη, πριν τον ρωτήσει για τον γάμο του και για το συγγενολόι του.

Έπειδή ήταν πλούσιος και έδωσε πολλά για χάρι της επιστήμης, είχε επιβληθεί άπολυτα.

Ύστερα απ' όλα αυτά, ήταν πολύ φυσικό να μη θέλη ο γιατρός να παντρευτούν δυο πρώτα ξαδέρφια. Του κάκου τον παρακαλούσε η μάνα του Πέτρου, η χήρα του αδελφού του γιατρού:

— Αυτά τα παιδιά αγαπιούνται, τού έλεγε, τον γιό σου τον γνωρίζεις όπως κι' εμένα, άφησέ τους να ζήσουν εύτυχισμένοι.

— Άκουσε, αδελφή μου, άπαντούσε ο γιατρός. Ο Πέτρος είναι, ώρισμένος, ο γαμπρός που θα ώνευρεύομαι για την κόρη μου. Μα δε μπορεί να γίνει αυτό το συνοικέσιο, γιατί είναι στενοί συγγενείς! Άφου εγώ κατακρίνω τους τέτοιους γάμους, πώς θέλετε να δώσω το κακό παράδειγμα; Λυπούμαι πολύ, βλέποντας και τους δυο λυπημένους, μα δεν μπορώ ν' άρνηθώ τις άρχές μου!

Η κυρία Ντυμπουά ήταν χήρα από πολλού καιρού. Άν ζούσε ο άντρας της, ίσως να έπειθε αυτός τον αδελφό του. Μα αυτή δεν είχε τη δύναμη να επιβληθεί στην θέληση του γιατρού. Ο γιατρός σεβότανε τη νύφη του για την τιμιότητά. Στο τέλος όμως, την παρακάλεσε να μη τού ξανακάνη λόγο για το γάμο εκείνο.

Η δυστυχισμένη μητέρα άρχισε τότε να παρηγορή όπως μπορούσε το γιό της, που τούλάτρενε. Τον άγκάλιαζε, τον φιλούσε και έκλαιγε μαζί του. Ο γιός της ήταν ρωμαντικής φύσεως και προσπαθούσε να κρύψη τη λύπη του για χάρι της μητέρας του. Αυτή όμως καταλάβαινε καλά πως η πλήρη μέρα του δεν γιατρεύονταν έτσι εύκολα...

Δυο μήνες πέρασαν. Ο Πέτρος

ήταν πάντα λυπημένος και σιωπηλός, μη μπορώντας πιά να κρύψη το πάθος του. Μία μέρα, η μητέρα του τον τσάκωσε, τη στιγμή που έγραφε διαστικά μερικές λέξεις, και τις διάβασε από πίσω του. Την αποχαίρετούσε...

Άμα την είδε, ο νέος ξέσπασε τού γράμμα. Η μητέρα του όμως άνοιξε βιαστικά το συρτάρι του γραφείου του και βρήκε μέσα ένα πιστόλι. Τον άγκάλιασε τότε με λαχτάρα και τού είπε:

— Όρκίσου μου πως θα περιμένεις ακόμα μία μέρα, κι' εγώ θα σε σώσω...

Μία τρομερή και παράξενη ιδέα είχε έρθει στην απελπισμένη μητέρα. Κρεμάστηκε σ' αυτήν, σαν σε τελευταία έλπιδα... Χρειάζόταν μεγάλο κουράγιο για την έκτελεσί της και αναντίχιαζε από την τρομάρα της όταν την σκεπτόταν. Έπερπε όμως να σώσει τον Πέτρο της, και δεν οπισθοχωρούσε!

Σύναψε τότε όλη της τη δραστηριότητα για να έκτελεση αυτή τη μητρική θυσία, και τρικλίζοντας πήγε να βοηθ τον γιατρό.

— Άδελφέ μου! τού είπε σφίγοντας τα δόντια της και κατάκλημη. Έρχομαι να σου κάνω μία σκληρή όμολογία... γιατί είν έχω πιά δικαιώματα να θυσιάσω το γιό μου για το συμφέρον και την υπόληψή μου...

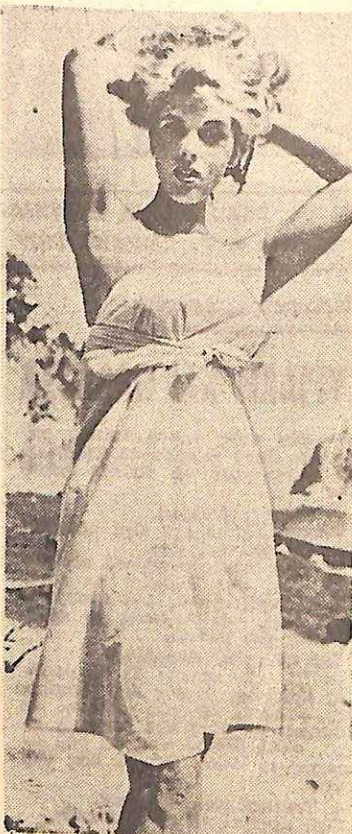
Μόλις είπε τα λόγια αυτά, άρχισε να πνίγεται η φωνή της. — Τι συμβαίνει; Τι έχεις;... τη ρώτησε ο γιατρός. Ποιό μυστικό μπορεί να σε βασανίζει, ξένα που είσαι η πιο σεβαστή και τίμια γυναίκα, που πάντοτε θαυμάζω την αξιοπρέπειά και την τιμιότητά σου; — Και όμως, είπε με λύπη η δύστηνη μητέρα. Κινδυνεύουν σήμερα η υπόληψή μου και ο σεβασμός σου για μένα. Κοκκινίζω από ντροπή για την όμολογία που θα σου κάνω, γιατί ξέρω πως θα με περιφρονήσεις!

— Δεν μπορώ να πιστέψω τίποτα, γιατί ξέρω πως καμιά κακή υπόγεια δεν είναι δυνατόν να σε κηλίδηση... — Έ, λοιπόν πιάστε με! Ο Πέτρος... ο Πέτρος... δεν είναι γιός του μακαρίτη του άντρα μου, δεν είναι εξάδελφος της Λουίζας... Μή με βασανίζεις περισσότερο, λυπησου με... Είλα φίλο!... Αυτός ήταν ο πατέρας του παιδιού μου!... Βλέπετε λοιπόν τώρα πως έχετε υπονρέσει να δώσετε την κόρη σας στο γιό μου, γιατί δεν συγγενεύουν διάλου...

Ο γιατρός έσκυψε το κεφάλι του, συντριμμένος. Την είχε πιστέψει. Τι μπορούσε να πη πιά;... Η δύστηνη μητέρα, άμα είδε πως μ' αυτό το μεγάλο της ψέμα που είχε ειπεί για χάρι της ευτυχίας του γιού της, κατακουρέλιασε την περιφάνεια της σαν τίμια γυναίκα και πιστή σύζυγος που ήταν, πεθαίνοντας πιά απ' τη ντροπή της και λιγμένη να κι' εύτυχισμένη μαζί, γιατί έσωσε το παιδί της, έπεσε τραβ...

Η μεγάλη θυσία είχε συντελεσθ. Είχε ντροπιστή... Άλλά είχε σώσει το παιδί της.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΟ «ΜΠΟΥ — ΜΠΟΥ» ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ Κυρίες μου, έσεις που θα φύγετε τώρα για την έξοχή και ιδιαίτερα για τη θάλασσα, ακολουθήστε το παράδειγμα της χαριτωμένης αυτής κοπέλλας και φοβιστήστε μ' ένα κμπού — μπού. Είναι οικονομικό και πολύ πρακτικό. Πρόκειται για ένα άπλο τετραγώνο κομμάτι ύφασματος, βαμμένο ή από ποπλίνα, μονόχρωμο ή πολύχρωμο, με το οποίο θα μπορείτε να ντύσετε το κορμί σας. Παλαιό όμο και ο κόσμος το πρακτικό αυτό ένδυμα ξαναγίνει η τελευταία λέξη της μόδας. Δεν έχει ούτε μία ραφή, ούτε κόπτιση, ούτε φερμουάρ κι' όμως ντυνει θαυμάσια και προ πάντως δροσερά. Μην ξεχάσετε λοιπόν να βάλετε φεύγοντας στην τσάντα σας ένα μπου — μπού. Θα μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε κατά χίλιους δυο τρόπους.

Διαφορετικές εμφανίζονται οι αντιδράσεις στους ελεύθερους συνδέσμούς. Απαιτητική η ελευθερία κοπέλλας, βρσκει απρόδεκτη τη διπλή ζωή του φίλου της. Άφου, σκέπτεται — μου κάνει αποτίσεις από τώρα, φαντάσσο τι έχει να γίνει όταν αύριο νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας!...

Η σμερνή όμως άπατημένη, το πάει άλλο. Έχω πεισθεί ότι ο φίλος μου με άπατα. Τον είδα με μία από τις καλύτερες φίλες μου. Έχει κι' άλλες άκομη. Όταν τού τά λέω, με συμβουλεύει να μη στενοχωριέμαι, επειδή εκείνος δεν αγαπά παρά μόνο εμένα. Πώς το καταλαβαίνετε, αυτό;

Δεν είναι όμως η εγγήνη του φαινομένου, που την ενδιαφέρει. Περισσότερο απ' αυτό θέλει να έιναι η στήν εφαρμογή του σχεδίου που έχει στο μυαλό της.

... Σκέπτομαι να τον πληρώσω κι' έγω με το ίδιο νόμισμα. Δεν έχω τάχα δικαιώμα; Γιατί μόνο αυτός; Κι' έγω αισθάνομαι ένα σωρό να τον αγαπώ και συγχρόνως να τον άπατω...

Έχει κιόλας δοκιμάσει μία φορά. Ύποχώρησε σ' ένα κύριο που την τρυφούσε. Μία φορά μόνο τον άκολούθησε. Συνάντησε πού της ήταν πολύ ευχάριστη και συγχρόνως αποδοτική, επειδή ο κύριος αυτός, πλούσιος καθώς ήταν, της έκανε ένα σπουδαίο δώρο. Θα συνέχιζε μαζί του τις σχέσεις, αν δεν ήταν ένγκατεστημένος στο εξωτερικό.

Από την εμπειρία της όμως αδη, κατάλαβε, ότι δεν της είναι δύσκολο να κερδίσει. Ο κόσμος όλόκληρος έχει γεμίσει από μικρά ραδιόφωνα τρανζίστορ, προελεύσεως 'Ιαπωνίας, άώρα ένα νέο 'Ιαπωνικό προϊόν κατακτά την Ευρώπη και την Άμερική. Πρόκειται για μία κομψή στρογγυλή θωμάτινη τσάντα, που περιέχει ένα θωμάσιο πικ — άπ όληλης ποιότητας, τών 5 τρανζίστορ. Η ίδια τσάντα μπορεί να περιλάβει και 7 δίσκους. Οι μπαταρίες του τού εξασφαλίζουν λειτουργία 80 ημερών.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σε άπατω μέν, σε αγαπώ δέ, ήταν τού επιχείρημα.

Η ΔΥΣΚΟΛΗ ΤΕΧΝΗ

ΟΦΘΑΛΜΟΝ αντί όφθαλμού. Μία που την άπατα έκεινος, γιατί να μη τον άπατηση κι' αυτή; Είναι βέβαιη για την προδοσία του. Τον έχει δη με τα μάτια της. Ούτε ο ίδιος το άρνιθήκε. Σε άπατω, μέν, σε αγαπώ δέ, ήταν τού επιχείρημά του, όταν πού έπιασε σκαστό. Δεν είναι άπθανο. Φαινόμενο, που επαναλαμβάνεται συχνά. Ό... κυκλοφοριακός άντρας με το σταθερό έρωτα. Πολλά τα πρόσωπα που τρυφούζει, στη μία όμως μένει σταθερός.

Η άποκάμψη των σχέσεων του με άλλη δεν τον άπέσπασε από την άγάπηλή ζωή. Κάθε τόσο και κάποτε καινούργια. Κατάσσει δυσάρεστη για τη μόνιμη. Την κουράζει α τη η άγάπη, που συνοδεύεται από την άπιστία. Άπιστία με συνέχεια. Θα συγχωρούσε, αν έπρόκειτο για μία στιγμή άδυναμίας. Άλλά έδω η άδυναμία επαναλαμβάνεται.

Άν ήσαν, τουλάχιστον, παντρεμένοι... Βαρύ και τότε το χτύπημα. Μία σύζυγος όμως είναι πιο έπιεικής στον άντρα που την άπατα, παρά μία ελεύθερη στο φίλο της. Η νόμιμη κάνει και καμιά φορά πως δεν βλέπει, δίνει τόπο στην όργη. Παρηγοριέται στη σκέψη ότι αυτός είναι ο κανόνας.

Διαφορετικές εμφανίζονται οι αντιδράσεις στους ελεύθερους συνδέσμούς. Απαιτητική η ελευθερία κοπέλλας, βρσκει απρόδεκτη τη διπλή ζωή του φίλου της. Άφου, σκέπτεται — μου κάνει αποτίσεις από τώρα, φαντάσσο τι έχει να γίνει όταν αύριο νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας!...

Η σμερνή όμως άπατημένη, το πάει άλλο. Έχω πεισθεί ότι ο φίλος μου με άπατα. Τον είδα με μία από τις καλύτερες φίλες μου. Έχει κι' άλλες άκομη. Όταν τού τά λέω, με συμβουλεύει να μη στενοχωριέμαι, επειδή εκείνος δεν αγαπά παρά μόνο εμένα. Πώς το καταλαβαίνετε, αυτό;

Δεν είναι όμως η εγγήνη του φαινομένου, που την ενδιαφέρει. Περισσότερο απ' αυτό θέλει να έιναι η στήν εφαρμογή του σχεδίου που έχει στο μυαλό της.

... Σκέπτομαι να τον πληρώσω κι' έγω με το ίδιο νόμισμα. Δεν έχω τάχα δικαιώμα; Γιατί μόνο αυτός; Κι' έγω αισθάνομαι ένα σωρό να τον αγαπώ και συγχρόνως να τον άπατω...

Έχει κιόλας δοκιμάσει μία φορά. Ύποχώρησε σ' ένα κύριο που την τρυφούσε. Μία φορά μόνο τον άκολούθησε. Συνάντησε πού της ήταν πολύ ευχάριστη και συγχρόνως αποδοτική, επειδή ο κύριος αυτός, πλούσιος καθώς ήταν, της έκανε ένα σπουδαίο δώρο. Θα συνέχιζε μαζί του τις σχέσεις, αν δεν ήταν ένγκατεστημένος στο εξωτερικό.

Από την εμπειρία της όμως αδη, κατάλαβε, ότι δεν της είναι δύσκολο να κερδίσει. Ο κόσμος όλόκληρος έχει γεμίσει από μικρά ραδιόφωνα τρανζίστορ, προελεύσεως 'Ιαπωνίας, άώρα ένα νέο 'Ιαπωνικό προϊόν κατακτά την Ευρώπη και την Άμερική. Πρόκειται για μία κομψή στρογγυλή θωμάτινη τσάντα, που περιέχει ένα θωμάσιο πικ — άπ όληλης ποιότητας, τών 5 τρανζίστορ. Η ίδια τσάντα μπορεί να περιλάβει και 7 δίσκους. Οι μπαταρίες του τού εξασφαλίζουν λειτουργία 80 ημερών.

σκολη ή συνύπαρξι. Έρωτας ο ένας, ψυχολογία της οι πολλοί. Αυτό λογαριάζει να κάνει. Το λέει καθαρά. Είναι πολλοί που μου κολλάνε! Φτάνει να το θέλσω. Μία φίλη μου με συμβουλεύει να μη διιστάω. Και τού βρσχω λογικό. Γιατί μόνο εκείνος και όχι εγώ; Και αν μέν δεν με πιάσει, τόσο το καλύτερο. Άν πάλι με πιάσει, ίσως να συνέλθει και να παύση να γυρίζει με διάφορες...

Ύψος κυνικότητας. Δεν το περιμένε κανείς από ένα κοριτσάκι είκοσιόχ έτών. Πώς μπορεί και κάνει τέτοιες σκέψεις; Λογιστική στον έρωτα... Άνοιγει τα κατάστιχα και βλέπει το λαβείν και το δοῦναι. Τόσα μου χρωστάς, τόσα θα σου κάνω για να παταίσουμε. Κι' αν ξαναρχίσω, θ' άρχισω πάλι κι' έγω. Πορεία στον έρωτικό χώρο, με πνίξιδα την όμη λογική. Ένα σου κι' ένα μου.

Έκδηλωσι φοδερά δυσάρεστη όταν προέρχεται από κοπελλάτα της ηλικίας της. Θα έξηγουσσε την άπελπισία, την όργη, την άγανακτησι. Θα βρσκαμε πολύ φυσική την όδύνή της τη διάσπασι τού δεσμού της. Έτσι όμως χυδαία που τοποθετεί το ζήτημα...

Δεν υποστηρίζουμε ότι είναι εντάξει, ο άνθρωπος που άπατα. Άλλά μήπως περισσότερο εν τάξει θα είναι η κοπέλλα, που άπάντησε κιάλας μία φορά και σκεπτεται ν' άπαντά εξακολουθητικά με άπατη στην άπατη;

Θα μάς έπιτρέψη να της πούμε (τι δεν είναι η άναγκη της έκδικήσεως, που την όδηγει στην περιπέτεια. Είναι η ροπή της σ' αυτή την ίδια την περιπέτεια. Το τραβή η καρδούλα της και ζητεί δικαιολογίες, για να καλύψη τα παρασπασήματά της.

Έχουμε συνηθίσει σ' αυτά. Γυναίκες και κοπέλλες που, με την κλίσι στον πολυπρόσωπο έρωτα, προσπαδούν να πείσουν τον εαυτό τους και τους άλλους ότι κινούνται μέσα στον κύκλο των δικαιωμάτων τους.

Οι αισθηματικές όμως υποθέσεις των ανθρώπων δεν άκολουθούν τον εμπορικό κώδικα, με τους συμψηφισμούς, την έξοφλησι όφειλών, τη χρέωσι και την πίστωσι... Δέ μπορεί να ύπαρξη άγάπη στην καρδιά της νέας, που σκοπεύει ν' άπατηση τού φίλου της; Έχει άπλως έφεσι προς τη διαφθορά. Κρίμα στα νεύατά της!

Ένα μικρό χαλινάρι, κύριοι γονείς, στο λαϊκό της κόρης σας. Κοπέλλα με τις άναρχίες και τους πάθους της είναι αυτή. Δεν είναι κολώνα πάγου, ούτε ο Άγιος Αντώνιος, για ν' άντέχη στους πειρασμούς. Πάσοι πειρασμοί. Στην τελευταία τάξη τού Γυμνασίου, όπου

βρίσκεται, νοιώθει να την τρυφούουν άγέλες πεινασμένους. Σκυλαχία που τρέχουν από πίσω της. Άκόμη και δυο από τους καθηγητές της. Άφήνει πιά τα παιδιά της ηλικίας της. Δεν είναι αυτά που τη φοβίζουν. Οι μεγαλύτερες κλάσεις την άνησυχούν. Ποιος θα την προφυλάξει; Ένας κύριος, που έχει τα διπλά της χρόνια, άσκει μεγάλη γοητεία άπάνω της. Τον έρεει. Δεν τού το είπε άκόμη. Τρέμει όμως ότι κάποια στιγμή θα θα κρατηθώ και θα της τού πη έκεινος. Καταλαβαίνει ότι θα παραλύσει, ότι δε θα μπορεί να τού έναντιωθώ. Προσπατέντη την, γονείς! Άλλά οι γονείς άδραονουν. Δεν είναι από άδιαφορία. Απειναντίας, γεμάτοι ενδιαφέροντα είναι για την κόρη τους. Η άδράνεια τους όμως είναι ζήτημα τακτικής, έκτελεσι προγράμματος, σύστημα παιδαγωγικό. «...Οι γονείς μου είναι πολύ μοντέρνοι. Έχουν έρησι και οι δυο άρκετά χρόνια στο εξωτερικό.

Μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, χωρίς να της πουν τίποτα. Έχουν δέ άπέναντί της μία διακριτικότητα... Ποτέ δεν την ρωτούν πού πηγαίνει, από πού έρχεται, πούν είδε, τι έκανε. Μπορεί να παίνει και να βγαίνει χωρίς να δίνει λογαριασμό. Θέλει και τους άνακονώνη το πρόγραμμα και τα πεπραγμένα της. Άλλοι όμως δε θα την ρωτούσαν.

Ένα βράδυ, που σκάλασε με τη συντροφιά της και έπέστρεψε άργα, τους βρσκε κοιμισμένους. Περιμένε το πρωί της άσπτερης παρατηρήσεως. Δεν της άποδεύουν τίποτα. Σε να είχαν κυλήσει όλα με άπόλυτη όμοιοτητα. Η ίδια τους έδωσε έξηγείσεις, που δεν της έζητησαν.

«Οι φίλες μου με θεωρούν εύτυχη και με μακαρίζουν για την ελευθερία αυτή που έχω. Έγώ όμως, για να σάς πω την άλήθεια, άνησυχώ. Άνησυχώ για μένα την ίδια. Έρχονται στιγμές που αισθάνομαι την άναγκη να πάω στη μητέρα μου. Μα ενδιαφερόσο και λίγο μαμά. Πες και τού πάτέρα να μου τραβήξω λίγο τα λουριά. Άν πάσω τίποτα, δε θα είναι μόνο για μένα το κακό. Θα πονέσετε κι' έσεις...»

Υπάρχει όμως κανείς που άπλωσε μόνος τα χέρια να τού περάσουν χειροπέδες; Τό σκεπτεται, άλλά δεν τού λέει. Άνησυχεί, άλλά δεν έπαύεται στον εαυτό της περιορισμούς. Συνηθίσε τόσο στις άνελεύκτες κινήσεις! Από τη μία πόρτα βγαίνουν οι γονείς της, από την άλλη αυτή. Ταξιδεύουν οι γονείς και έπ' μέρες άλόκληρες την άφήνουν μόνη. Μήπως τού ίδιο δεν κάνει κι' αυτή; Ούτε άδεια της χρειάζεται. Άπλως τού άναφέρει, ότι θα λείψη για καμιά έβδομάδα. Και είναι άπόλυτα βέβαιη ότι δε θα ύπαρξη άντί-

ρησι. Ούτε καν της λένε: «Σύμφωνοι. Πήγαμε». Νομίζουν ότι κι' αυτό άκόμη είναι μειωτικό για μία κοπέλλα. Της φερώνται έτσι, ώστε να σχηματίση την πεποίθησι, ότι είναι έτελες ελευθερία στις κινήσεις της και σαν ελεύθερος άνθρωπος να κινείται πορεία.

Είναι καλή αυτή η τακτική; Καλή κατ' άρχην. Άλλά και τόσο ύπερβολική! Σωστό θεωρητικά ο νέος άνθρωπος να μη κινείται με το συνάστημα ότι είναι ύπε έλεγχο, ότι τον παρακολουδούν, ότι για κάθε του κίνησι χρειάζεται άδεια κυκλική. Ο θαντάρος, που περνά άπ' το λοχία για να βγθ από τού στρατών. Ο μαθητής, που σηκώνει το χέρι για να τού δώση άδεια ο δασκάλας και να βγθ από την αίθουσα όταν πηξεται από φυσική άναγκη. Φυσικά, ύπαρχει μία καμψή της ύπερπαιδείας, όταν δίνης άναφορά και για τις πιο κοινές άκόμη κινήσεις σου.

Άλλά πώς είναι άρκετά τολμηρός, για ν' άναλάση την εύθύνη της πλήρους ελευθερίας; Πείραμα έπικίνδυνο. Δεν άποκλείουμε — κάθε άλλο — την έπιτυχία του. Άλλά τάχα από τα παιδιά που πηγαίνουν στο έκωτερικό για σπουδές, έπιδάλλουν άσώταλγχο στον εαυτό τους και είναι πιο συγκρατημένα παρ' όσο όταν έλέγχονται από τους γονείς;

Η ιδέα ότι είναι άνεύλεγκτος, σε κάνει και σφίγγεις μόνος τ' άφρένα.

Η θεωρία, σε θεωρία, είναι σωστή. Όχι όμως και άσφαλής έκαστο τοίς έκαστο.

Βλέπετε την κοπέλλα. Φοβάται τον εαυτό της. Έρχονται στιγμές, που κλονίζεται. Νοιώθει την άναγκη να ύπαρξη κάποια μάτι άπάνω της. Αυτό, που της λείπει.

Η δύσκολη τέχνη για όσους έχουν την εύθύνη να κατευδούν την νεότητα, είναι να συνδυάζουν τον έλεγχο με την άνεκρησία. Ν' άφήνουν τον άλλο να αισθάνεται ελεύθερος. Νά μη τον παπεισώμε, να μη τον πείξω, να μη τού τσαλακώμε τόν έγωισμό. Έλεγχος, άλλά έλεγχος με τού γάντι. Τόσο διακριτικός, ώστε να μη φαίνεται, να μην ένοχλή, να μη γίνεται άγχος, μα ίσως στη χαρά, προσβολή τού φίλου. Νά μη γίνεται τού σπτι καλή φιλική, όπου οι κρατούμενοι περνούν τις ώρες τους κάτω από τού βλέμμα τού θεωρητικού. Η παρηγορία τού φίλου να μη είναι αίσθητη, παρά σε στιγμές κινδύνου. Νά μη είναι τού καυατσώματος κολήπτα από πλάι, σε όλη τη διάρκεια τού ταξιδίου. Νά μη κυκλοφορούν οι νέοι με το σωσίβιο περασμένο στο λαϊκό. Στην άφάνεια τού σωσίβιου, να είναι έτοιμο, μόλις παρουσιασθή κινδύνος. Τέχνη από τις δυσκολότερες.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΓΑΜΒΡΟΣ

Έκ των έρώτων των πολλών κοράσας και μπουχτίας, προσέτι βίον έγγαμον ο φοκαριώτης παθής, τας στήλας άνευγνασών, τας τών συνοικεσίων προς νόμφης άνακάμψιν προσάτων θαυμασίων. Κι' ίδού! Την έφον τελικός με πάσαν εύκολίαν, καβ' ο νεάνις θαλάρα κατά την άγγελίαν. Εζήτει προς μπουρδούκλασιν κατά τού μάλλον κι' ήπτον γομβρόν κομψών και γόνιμον μετά πολλών χαρίτων.

Έφ' ω, τας χάρας μου ίδων και δη εντός καθρέπτου, τας άποφάσεις έλαβον εντός δευτερολέπτου να καταστώ μετ' ου πολύ της 'Ατόιδος εκείνης, ο περιπόθητος γαμβρός κι' ο σύζυς ο τσαχπίνης. Και όπισθεβεις μοναχικάς εκ μονδεκός εύσμου και θέσας και άράματα μετάβην της διδός, εις την οικίαν πάσαντα μετέβην της διδός, και έκρυσον τών κάβωνα τετράνις πομπόδος. Και μετ' ολίγων της θυρός εύρώς άνοιχθείσης, κι' έν όψει ών της ευειδούς και στρουμ. (βουλής γούσης)

έποίησαν υπόκλισιν ίπποτικώς, κι' ά (βρώς) κι' έκράξαν: «Εγώ είμι ο παθής γαμβρός!»

Κακείνη, ω τού θαύματος, ίδούσα με σα (φώς) διά την συγκατάνευσιν δεν έβειξεν πρε (μούρος), αλλά, ω Ζεύ, μ' ήμβανισεν και αυθις συνηθώς και: «Έπαγε στο διάβολο, μοι έπεν, (γέρο... ξούρα!»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΩΛ ΝΙΣΤΥ

Πώς το υποδέχτηκαν οι διάσημες στάρ κι' άλλες πρωτοπόρες

Αυτό το καλοκαίρι θα μείνει στην Ιστορία του μαγιό σαν «το καλοκαίρι του μπικίνι... χωρίς στηθόδεσμο». Λίγες βδομάδες πριν ήταν μια απλή είδηση, που παρουσιάστηκε στην συνδικαλιστική εφημερίδα των Αμερικανών ραπτών και βιομηχανών κουστούμιων υπάνιου. Μα όσοι την διάβασαν άρκεστήκαν να χαμογελάσουν με ειρωνεία. Γιατί, η είδηση αυτή, μπορούσε να φανή ένα συντηρημένο καλοκαιριάτικο άστειο και τίποτε περισσότερο. Άλλωστε, όσοι γνώριζαν τον Ρούντυ Τζενρέιτς, το ράφτη από την Καλιφόρνια, που πρότεινε τη μόδα του ξεσκεπαστού στήθους, ήξεραν πως ήταν ένας ράφτης, που από χρόνια προσπαθούσε να γίνη διάσημος χωρίς να το κατορθώνη. Αυτή η μόδα, λοιπόν, του εξώστηθου μαγιό, θα ήταν ακόμα μια προσπάθεια ασφαλώς άποτυχημένη.

Μα ύστερα από λίγες μέρες, το μαγιό «τόπλες» είχε μεταβληθή σε βόμβα, και είχε έκραγη σ' ολόκληρο τον κόσμο. Όλες οι εφημερίδες μιλούσαν γι' αυτό· οι Όργανισμοί για την υπεράσπιση της δημοσίας αιδούς, ωργάνωναν μάχες· κοινωνιολόγοι, θρησκευτικές αρχές, αστυνομικοί και ακόμα και κυβερνήσεις, άρχισαν να ασχολούνται με την καινούργια μόδα, που άπειλους να κατακλύσει τις πλάς. Στο μεταξύ, οι γυναίκες περνούσαν ώρες μπροστά στον καθρέφτη, κάνοντας αusterή αυτοκριτική. Ύστερα, οι περισσότερες άρχισαν να κάνουν λογαγισμούς, για να εξοικονομήσουν τα χρήματα, που θα ήταν απαραίτητα για μια πλαστική επέμβαση στο στήθος, ενώ οι νεαρές κοπελλίτσες με το καλοφτιασμένο στήθος, παρουσιάζαν στα μάτια τους μια λάμψη θριάμβου.

ΦΥΛΑΚΗ ΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΣ

Η πρώτη «σκαπανεύς» του τόπλες, κάνει την πρώτη της εμφάνιση.

Το «τόπλες» στη βιτοίνα ενός κομπού καταστήματος της Ρωμής.

σι στην Αμερική, στην ακρογιαλιά της λίμνης του Μίτσιγκαν. Πρόκειται για μια νεαρή ξανθεία και όμορφη στάλετ δεκαεπενιά χρόνων, που ονομάζεται Τόνι Λη Σέλεϋ. Φτάνει στην ακρογιαλιά μ' ένα μακρύ μπουρνούκι, ύστερα το δαίνει και παρουσιάζεται έτσι στα εκπληκτα μάτια των άλλων λουμένων με στήθος γυμνό! Όταν ανάδυεται από τα νερά, βρίσκει να την περιμένουν οι αστυνομικοί που την συλλαμβάνουν. Μα βρίσκει και δεκάδες φωτογράφους, που είχαν φυσικά είδοποιηθή προκαταβολικά.

Ο διευθυντής της αστυνομίας του Λος Άντζελες, δηλώνει με σκληρό ύφος ότι έχει διατάξει να συλληφθούν όλες οι γυναίκες, που θα παρουσιαστούν σε δημόσιους χώρους με γυμνά στήθη. Ο διευθυντής της αστυνομίας του Σαν Φραντζίσκου είναι, αντίθετα, λιγότερο αυστηρός: «Η γυναιότητα δεν είναι παράνομη, εκτός από τις περιπτώσεις που είναι άσεμνη» λέει.

Η αστυνομία της Βηρυττού, δηλώνει άμεσως, ότι θα συλλάβη οποιαδήποτε θα τολμήσει να φορέσει ένα τέτοιο μαγιό. Την ίδια δήλωση κάνει και η αστυνομία της Ισπανίας και ακόμα περισσότερο της Πορτογαλίας, όπου πριν λίγα χρόνια ο νόμος απαγόρευε και στους άντρες να παρουσιάζονται στις ακρογιαλίες με γυμνό στήθος.

Παρ' όλα αυτά, το «τόπλες» κατακλύζει την Ευρώπη. Ένα αγγλικό κατάστημα παραγγέλλει μια παρτίδα «τόπλες». Και ξέρετε ποιά ήταν το αποτέλεσμα; Έξαντλήθηκαν μέσα σε εβδομήντα λεπτά ακριβώς.

Οι νεαρές Αγγλίδες, που περίμεναν για να αγοράσουν το νέο μαγιό «χωρίς στήθος», είχαν επικεφαλής μια νεαρή κυρία δεκαεπενιά χρόνων, την Μάργκαρετ Πωλέϋ, παντρεμένη και μητέρα ενός παιδιού. Η άρτια και τολμηρή Μάργκαρετ συνοδεύονταν από το σύζυγό της.

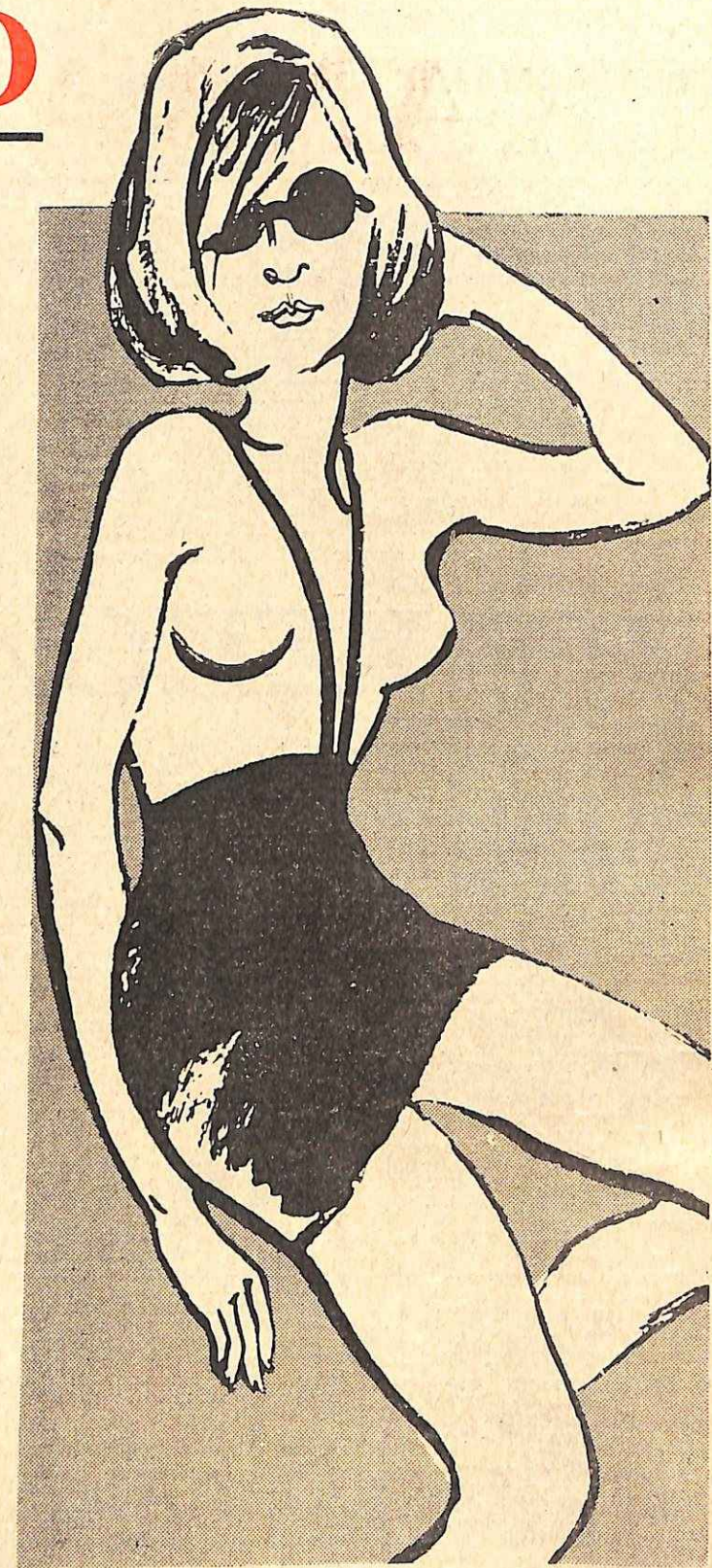
Ύστερα απ' αυτή την πρώτη επιτυχία, κι' άλλα καταστήματα του Λονδίνου, τοποθετούν στις βιτρίνες τους τόπλες και παραγγέλλουν παρτίδες που εξαντλούνται άστραπια. «Νομίζω πως αυτή η νέα μόδα θα σημειώσει μεγάλη επιτυχία» δηλώνει ένας από τους διευθυντές αυτών των καταστημάτων.

Η Ράν Σούβερν, μια Αγγλίδα στριπτιζέ, πηγαίνει να δειπνήσει στο ρεστοράν «Κάπρι» του Σόχο, φορώντας ένα από τα περίφημα βραδύνα φορέματα «άλλα τόπλες». Ο διευθυντής του κέντρου την άναγκάζει να σκεπάσει το στήθος της με τη γούνινη κάπα της και ύστερα την παρακαλεί ευγενικά να φύγει από το κέντρο. Έκείνη φεύγει κάτω από τα περίεργα βλέμματα των άλλων πελατών και τις λαμψεις των φλάς των φωτογράφων.

Ένα από τα μεγαλύτερα παρισινά καταστήματα εγκαινιάζει την πώληση των «τόπλες» όχι με λιγότερη επιτυχία από τα αγγλικά καταστήματα.

Στο μεταξύ, το τόπλες πετυχαίνει την πρώτη του νίκη. Η Κάθου Χάρντγουϊτς, μια κοπέλλα από την Καλιφόρνια, φοράει ένα τόπλες και κάνει το μπάνιο της στην ακτή της Σάντα Μόνικα. Οι αστυνομικοί βρίσκονται εκεί, μα δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, γιατί πρόκειται για μια ιδιωτική πλάζ.

Ύστερα από την πρώτη νίκη γυναικών οι πρώτοι έχθροι. Το συνδικάτο των Αμερικανίδων καλλιτεχνίδων του στρίπ-τιζ, αντιδρά με αγανακτική σ' αυτόν τον «επαρδεδεκό ανταγωνισμό». Τέσσερις καλλιτέχνιδες των στρίπ-τιζ του Χόλυγουντ, ωργάνωνουν μια διαμαρτυρία με άπειλητικά «πλακάτ» μπροστά σ' ένα ξενοδοχείο, όπου γίνεται μια επίδειξη με μαγιό και τουαλέτες τόπλες.

Να το «τόπλες» που σημαίνει αγγλικά «χωρίς κεφάλι», όπως το σχεδίασε ο «εφευρέτης» του.

Στην Ιταλία, το μαγιό τόπλες έκανε την εμφάνισή του, αλλά από το πρώτο μεγάλο κατάστημα που πούλησε καμιά σαρανταριά. Ένα μυσ, βλέποντας πως πούλησε πελάτισσες κι' αυτό να παραγγείλη μια παρτίδα. Στο Τορίνο, κάποιος καλλιτέχνης έκανε μια παράσταση, τοποθέτησε ένα τόπλες, μα οι Τορινοί έσπασαν την βιτρίνα με πέτρες και κατακομμάτισαν την κούκλα αγανακτισμένοι.

Και στην Ελλάδα, όπως είναι γνωστό, το «μαγιό χωρίς στήθος» έκανε μερικές, σποραδικές εμφανίσεις αντιμετωπίζοντας όμως, αυστηρότατα απαγορευτικά μέτρα. Όποσδήποτε, εκείνες που το φόρεσαν, τουλάχιστον για την ώρα, το έκαναν για λόγους καθαρά διαφημιστικούς.

Αυτά είναι τα «έπίσημα» χρονικά του τόπλες, του «μαγιό σκανδάλου» του καλοκαιριού του 1964. Κανείς δεν μπορεί ακόμα να πη με βεβαιότητα, αν αυτή η τολμηρή μόδα, θα επιβληθή τελικά ή όχι. Οι γυναίκες, όμως, τί λένε γι' αυτό;

τό; Γιατί, τελικά, είναι οι γυναίκες που είναι εκείνες που δημιουργούν και επιβάλλουν τη μόδα.

Αυτό αποδείχτηκε και με το μπικίνι. Στην αρχή, απαγορευόταν από τις αρχές και καταδικαζόταν από την εκκλησία. Είχε, όμως, ένα μεγάλο «άτου»: Άρσε στις γυναίκες, που τελικά κατόρθωσαν να το επιβάλλουν. Σήμερα, κανείς πια δεν ασχολείται μ' αυτό, κανείς πια δεν επιχειρεί να το καταργήσει.

Διαφορετικό, όμως, φαίνεται να είναι το πεπρωμένο του τόπλες, κυρίως γιατί δεν άρσει στις γυναίκες. Αυτό το συμπέρασμα θα γίνει τουλάχιστον, από τις έρευνες που έγιναν στην Αμερική και στην Ευρώπη ανάμεσα σε διάσημες γυναίκες του κόσμου του θεάτρου και του κινηματογράφου.

Και, να τί λένε σχετικά:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

Δεν έχω να πω τίποτα γιατί άδιαφορά γι' αυτό.

ΔΑΦΝΗ ΝΤΕΛΑ

(Ήθοποιός, η πρώτη Γαλλίδα που φόρεσε το τόπλες)

Δέχτηκα να κάνω το μαννεκέν γι' α το τόπλες όπως θα δεχόμουν να γυρίσω ένα φιλμ με γυμνές σκηνές. Μα αυτό δεν σημαίνει πως είμαι διατεθειμένη να φορέσω το τόπλες και στις δημόσιες πλάς. Όσοι είδαν τις φωτογραφίες μου με το μαγιό χωρίς στήθος, ποσάτηρησαν, πως ακόμα και σε μια πλάς, η εμφάνισή μου δεν θα ήταν καθόλου αντιαισθητική. Μα έμένα, προσωπικά, το τόπλες δεν μου άρσει.

ΖΑΚ Ε'Ι'Μ

(Παρισινός κουριέρ «εφευρέτης» του μπικίνι)

Το μπικίνι σημείωσε επιτυχία έπειδη επιτρέπει στις γυναίκες να είναι «πολυμήρες» χωρίς να είναι άομφες και να αποκαλύπτουν το σώμα τους χωρίς να είναι γυμνές. Λίγες γυναίκες είναι γυμνίστριες γιατί τους άρσει το γυμνό. Δεν πιστεύω ότι το τόπλες θα «πίσση» τελικά. Το ξεσκεπαστο στήθος μπορεί να ταίριαζει στο μπαλκοσένικο των «Φολί», μα είμαι βέβαιος, πως ένα μαγιό χωρίς στηθόδεσμο, δεν θα καθιερωθή ποτέ ούτε στις ιδιόκτητες πισίνες. Άλλωστε, δεν είναι καθόλου ευχάριστο, για τις περισσότερες γυναίκες, να άπαρνηθούν

Στο Λονδίνο, στη βιτοίνα ενός κεντρικού καταστήματος παρουσιάστηκαν τα πρώτα φορέματα «τόπλες», που άφήνουν γυμνό το στήθος.

έκείνο το κομμάτι το ύφασμα, που υποστηρίζει το στήθος. Άς μην ξεχνάμε, ότι πρόκειται για ένα «δυσκολό» σημείο του γυναικείου σώματος.

ΖΑΚ ΕΣΤΕΡΕΛ

(Γάλλος ράφτης)

Μόνον οι Άμερικανοί μπορούσαν να επινοήσουν κάτι τόσο κακόγούστο.

ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ

Πριν από μερικά χρόνια, μπορεί να μου προκαλούσε περισσότερο ενδιαφέρον, μα δεν νομίζω πως θα άποφάσιζα ποτέ, να το υιοθετήσω.

ΖΟΖΕΦΙΝ ΜΠΑΙΚΕΡ

Άφου θέλετε τη γνώμη μου άς την λέω. Πάνω στη σκηνή όλα κάνουν εντύπωση. Στην καθημερινή ζωή, ο πρώτος νόμος είναι: Καλό γούστο. Το τόπλες δε μπορεί να καυχήθη πως το διαθέτει.

ΟΥΛΑ ΛΙΝΣΤΡΟΜ

(Μια από τις θωμυστρίες «νατουρίστες», που παρουσιάστηκαν στο φιλμ «Ο διάβολος» με τον Άλμπερτο Σόρντι).

Η Σουηδία, είναι η χώρα με τον περισσότερο γυμνισμό, μα το «τόπλες» δεν θα πιάση. Μια κοπέλλα μπορεί να πάρη το μπάνιο της, χωρίς μαγιό, αν της άρσει, αλλά δε θα το κάνει ποτέ φορώντας μόνο το κατώτερο μέρος του μαγιό.

ΓΚΕ'Ι'Α ΧΙΕΤ

(Μίς Καλιφόρνια 1963)

Το «τόπλες» είναι μια εύφλεσστη ιδέα. Έγώ είμαι ένθουσιασμένη μαζί του, παρ' όλο, που θα το φορέσω ίσως, μόνον σε ιδιωτική πισίνα, γιατί δεν θα είχα το θάρρος να παρουσιάσω μ' αυτό σε μια δημόσια πλάς. Στο «έγχειρίδιο της πραγματικής κυρίας» γράφεται, ότι μια γυναίκα, που θέλει να είναι κυρία, πρέπει να ακολουθή τη μόδα και όχι να την επιβάλλη. Άν κάποια μέρα το μπικίνι χωρίς σουτιέν θα διαδοθή πραγματικά, τότε ίσως κι' εγώ θα το φορούσα στην πλάς. Στην περίπτωση, βέβαια, που θα είχα πάντα το στήθος που έχω σήμερα.

ΡΟΥΝΤΙ ΤΖΕΡΝΑΡΕ'Ι'ΣΤ

(Σχεδιαστής μόδας και εφευρέτης του μπικίνι τόπλες)

Το γυναικείο στήθος, είναι κάτι θαυμάσιο και δεν προσβάλλει ούτε εκείνη που το έκθετε, ούτε εκείνους που το βλέπουν. Θεωρώ, μάλιστα, λιγότερο ήθικο να σκεπάσγαι κατά το ήμισυ, όπως κάνουν σήμερα ακόμα και οι πιο «σεμνότητες» γυναίκες. Σχεδίασα το τόπλες γιατί νοιάζω, ότι οι καινούργιες τάσεις πρόκειται να δώσουν τις παράλογες και μouxλιασμένες δέες. Το τόπλες θα χρησιμεύση άποτελεσματικά, για να διώξη τα τελευταία άπομεινάρια της λεγόμενης Βικτωριανής μόδας, που τόσο άσχημα και άθυμια είχε επιβάλλσει στο γυναικείο ντύσιμο. Οι πολεμικές που έσπασαν έναντι του μαγιό χωρίς στηθόδεσμο, δε με ενδιαφέρουν, εγώ είμαι βέβαιος γι' την επιτυχία του.

ΡΙΤΑ ΚΑΝΤΙΛΑΚ

(Καλλιτέχνης του στρίπ-τιζ και στάς της όδονης)

Η δουλειά μου είναι να γυδνωμαι μπροστά σε κόσμο, μα όταν πηγαίνω στην πισίνα ή στην πλάζ, φοράω ένα κανονικό μαγιό, έστω κι' ένα μ' κροσσοπικό μπικίνι. Νομίζω, πως δεν θα φορέσω ποτέ το τόπλες. Γιατί, εκείνο που είναι άραιο κάτω από το φως των προβολέων, γίνεται συνήως αντιαισθητικό κάτω από το άμείλικτο φως του ήλιου.

ΝΤΕΛΠΥ ΡΕ'Ι'ΝΟΛΤΣ

Δεν μπορεί να κρατήση αυτή η

μόδα. Σπάνια ή πραγματικότητα μπορεί να συναγωνισθή την αντρική φαντασία.

ΤΖΙΝΑ ΛΟΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

Πέρα από κάθε ήθική κρίση, το «μαγιό χωρίς στηθόδεσμο», είναι μια επινοήση χωρίς γούστο και χωρίς έξυπνάδα. Της λείπει το γούστο, γιατί αυτό το μαγιό είναι αισθητικά άρνητικό και η έξυπνάδα, έπειδη δεν είναι λογικό να καταστρέφεται η ατμόσφαιρα του μυστηρίου, που είναι ένα από τα μεγάλα μυστικά της γυναικείας γοητείας. Είμαι βέβαιη, όμως, ότι αυτή η μόδα, δεν θα κρατήση περισσότερο απ' αυτό το καλοκαίρι. Του χρόνου θα την έχουμε λησμονήσει.

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ ΚΑΡΤΙΝΑΛΕ

Το μαγιό, που είδα στις φωτογραφίες των εφημερίδων, μου φαίνεται αισθητικά φορικό. Το κρίνω άποφασιστικά αντι-γυναικείο.

ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ

Η όλη ή τίποτα. Το μαγιό αυτό είναι αντιαισθητικό και ύποκριτικό. Άν πρόκειται να γυδνωμαι,

καλύτερα να τα βγάλουμε όλα και να μην συζητάμε πιά για θέματα μόδας.

ΕΛΚΕ ΣΟΜΕΡ

Μισώ αυτή τη μόδα. Δεν θα φορούσα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα. Όταν δείχνουμε στους άντρες πολλά πράγματα, θα καταλήξουν να κουρασούν από μας.

ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ

(Τέως σύζυγος του Λωρένς Όλιβιέ) Είναι άρκαϊότερη μόδα για τις Γαπωνέζες γυναίκες και δεν βλέπω γιατί να μην μπορεί να υιοθετηθή και στην Καλιφόρνια λ.χ. Πρέπει, όμως, να καθοριστή ένα όριο ηλικίας, για τις γυναίκες που θα φορούν αυτό το μαγιό.

ΖΑ-ΖΑ ΓΚΑΜΠΟΡ

Το πέπλο του μυστηρίου είναι ένας πολύτιμος σύμμαχος της ώραςίας γυναίκας. Η Αφροδίτη, χωρίς τους άφρους της θάλασσας, θα ήταν πολύ λιγότερο γοητευτική. Όταν κρύβεται κάτι, υπογραμμίζεται, γίνεται πιο έλκυστικό. Όταν άποκαλύπτονται όλα, η γοητεία παύει να ύπάρχη.

Σ' ένα μεγάλο κατάστημα του Σαν Φραντίσκο μια πελάτισσα, η μίς Κίρστεν Γιοχάνσον έτοιμάζεται να αγοράση ένα «τόπλες».

Ο έρωτας και το χρήμα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΙΣΑΒΕΛΛΑ και ΖΑΝ. Η σκηνή στο φουαγιέ της όπερας, στο διάλειμμα. Η 'Ισαβέλλα φορεί ένα θαυμάσιο ντεκολτέ φουστάνι. Χαριεντίζεται με τον Ζάν, που φλερτάρει μαζί της, αλλά και τού άρρεσι να την πεισιώνη. Μέσα στο φουαγιέ κυκλοφορεί κόσμος, ώριμες σιλουέτες. Η 'Ισαβέλλα και ο Ζάν κάθονται σε μία γωνία.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ: Ζάν, σάς είδα προχθές με μία δεσποινίδα... Ήταν ντυμένη όμως άταιστια... Είχαν ντυροί για μία κοπέλλα να μην ακολουθή τη μόδα... Γινόταν γελοία...

ΖΑΝ: Γελοία; Άρσενεύσεθε;... Τό κορίτσι, που συνάδευε, δε θα γίνη ποτέ γελοίο... κι' αν άκόμη είναι ντυμένο στα κουρέλια... Η Δώρα Χ. εργάζεται, τού γραφείο και στο σπίτι της... Δεν έχει καιρό να συλλογιστή το ντυσιμό της... Ένώ έσείς, δεσποινίς 'Ισαβέλλα... δεν έχετε καμιά δουλειά... Είσατε διαρκώς άπασχολημένη με τον εαυτό σας.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (κοκκίττα): Δε σάς άρρώσω; ΖΑΝ: Μου άρρώσετε... βέβαια. Διαφορετικά, δε θαύμασα μαζί σας... Η κοπέλλα αυτή, λοιπόν, κάνει εκείνο, που δε θα κάνατε ποτέ έσείς: Ζή για τους άλλους! ΙΣΑΒΕΛΛΑ: Αυτό δε λέγεται ζή...

ΖΑΝ (σοβαρά): Νομίζετε; Έγώ φαντάζομαι πως η ζωή δεν είναι μονάχα γλέντι και άπλάσι... Τό κορίτσι αυτό ζή πολύ καλύτερα... από σας, ωραία μου δεσποινίς 'Ισαβέλλα.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ: Άγαπητέ μου... Κάνενας δεν έρεει να ζήσάν έμένα. Σας παρακαλώ!

ΖΑΝ: Κινείσθε, γλεντάτε... είν' αλήθεια. Κάνετε μία κοσμική ζωή, όλο ψέμα. Άλλά είσατε ίκανή για μία ήρωική πράξη;

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (γελάει χαριτωμένα): 'Ηρωική πράξη; Δε φαντάζομαι ναύμονα ίκανή... άχι...

ΖΑΝ (την κυττάζει): Ό ά ήσατε ίκανή τουλάχιστο να παντρευτήτε από έρωτα;

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (σκέπτεται λίγα δευτερόλεπτα): Όχι, αγαπητέ μου φίλε. Χωρίς λεφτά, βέλετε να πητέ; Για να ζώ μία άχαρη, έλκεϊνη ζωή, να τρώω ξερό ψωμί, και να φοράω φτηνά φουστάνια; (Χαμογελάει, δείχνοντας τά άσπρα της δόντια, που μοιάζουν με δυό σειρές λαμπέρα μαργαριτάρια).

ΖΑΝ: Παρηγορηθείτε, ωραία δεσποινίς, δε θα σας ζητήσω σέ γάμο.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (δειλά): Τό είχατε σκοπό;

ΖΑΝ (την κυττάζει): 'Ισως... (Η 'Ισαβέλλα τού δίνει τό χέρι της. Ο Ζάν τό κυττάζει προσεχτικά, σά ναύανε χειρομάντης).

ΖΑΝ: Βλέπω στίς γραμμές τού χειριού σας πως θα παντρευτήτε με έναν πενήνταπεντηρό εκατομμυριόχο...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (τρομαγμένη): Πώς τό έρετε;

ΖΑΝ: Έχω μελετήσει τη χειρομαντεία, αγαπητέ δεσποινίς. Τό βλέπω, λοιπόν, καθαρά γραμμένο στο χέρι σας. (Έξακολουθεί να της κρατά τό χέρι). 'Υστερα όμως άπ' τό γάμο, θ' άπογοητευθήτε. Ο άύσας σας θάναί άπαιτητικός έλπίδης...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (λυπημένη, τόν κυττάζει με γλύκα): Έ, λοιπόν...

ναί... θα πάρω τόν πενήνταπεντηρό σύζυγο... Τρελλαινόμει για λούσα, για στολίδια. Νοσταλγώ τά άραιά μπριγιάνια... Αυτός θα μου τά δίνη, όσα... (Άποφασιστικά). Έγώ όμως δε θ' αγαπάω... άπό τον αντιπαθητικό σύζυγο... Άπό τον άπατήρα...

ΖΑΝ (γελώντας): Θέλετε μαζί μου; Είμαι πρόθυμος...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ: Με σάς; 'Ισως αυτό να γίνη, και πολύ γρήγορα. Άπό τώρα σας δίνω τό λόγο μου για τό μέλλον... Μου άρρώσετε... Κρίμα, που δεν είσατε πλούσιος, Ζάν... (Τραβάει τό χέρι της και τόν κυττάζει μελαγχολικά).

ΖΑΝ: Τά σημερνια κορίτσια κάνουν υπολογισμούς... Θέλουν τόν έρωτα, αλλά συνοδευμένο με τό χρήμα...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ: Είναι πιό λογικά άπ' τίς γιαγιάδες τούς.

ΖΑΝ (σκεπτικός): Δε βρίσκα...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ: Τά χρήματα είναι άπαραίτητα για τό σύζυγο... Για τόν έραστή, όμως, δε χρειάζονται... Είναι περιττά... (Μικρή σιωπή). Θέλετε να κάνουμε ένα πρόχειρο συμβόλαιο μεταξύ μας; (Τόν

ΕΝΑ ΛΑΜΠΡΟ ΑΣΤΕΡΙ ΜΕ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Τραγικό θα είναι άποσθήποτε τό τέλος της Τζούντυ Γκάρλαντ. Πληροφορίες άπό τό Λονδίνο άναφέρουν ότι ή στάρ, που είναι σήμερα 41 άόη είναι ή τρίτη άπόπειρα της Τζούντυ μέσα στο 1964. Η στάρ, ή όποια έκανε μία περιόδεια στην Άππο Άνατολή έήλωσε πρό ημερών πως παντρεύτηκε κρυφά τόν Μάρκ Χέρρον. Ένα νεαρό καλλιτέχνη όμως ήταν άπόλυτα εύτυχισμένη. Η εύτυχία αυτή όμως έπρόκειτο να είναι σύντομη, γιατί ο Χέρρον φανόταντας μαζί της στο Λονδίνο, διέψευσε τό γάμο του με την Τζούντυ. Η διαίψευσή αυτή φαίνεται ώδήγησε ή στάρ στην νέα της άπόπειρα.

έπιδιώξω, μου έδειξε τό δρόμο, που θάπρεπε ν' ακολουθήσω...τόν αληθινό δρόμο της ζωής!

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (με έίρωνεια): Τό μονοπάτι τού καθηκόντος...

ΖΑΝ: Άκριβώς. Και προσθέτω: Αυτή ή κοπέλλα δεν είναι γελοία. Τό προσωπικά της δε γνώρισε ποτέ τό μακιγιάρισμα. Συγκεντρώνουμε, λοιπόν, έδώ τίς γνώμες διαφόρων έπιστημόνων και τίς πιο παράξενες είδησεις, που προσφέρουν ή ιστορία, ή φιλολογία και τά χρονικά.

Άντρες, μίν έμπιστεύεστε τά χείλη της γυναίκας άκόμα κι' όταν φαίνονται όλη ή έλευστική. Άκόμα περισσότερο από τά δικά σας, είναι υπεύθυνα για τό μετάδοσι πολλών μικροβίων. Έρωτα πευμένοι, τού φίλι είναι μία επικίνδυνη συνήθεια, πρέπει να τό δίνετε μόνον σε περιπτώσεις άνωτέρας βίας, μα θα ήταν προτιμώτερο να τό χαρίζετε μόνο ο' εκείνους, που έχουν να σας παρουσιάσουν ένα είδικό πιστοποιητικό ύγείας. Όποσδήποτε, όταν θα φιληθήτε θα κινείτε καλά να άπολυμάνετε τό στόμα σας.

Ετσι περίπου άνηχούν τά συνήματα της σταυροφορίας ενάντιον τού φιλιού, που γίνεται στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες, ύστερα από τίς έρευνες που έκαναν και τά συμπεράσματα που έβγαλαν μερικοί έπιστήμονες τού πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον.

Μά και οι άλλοι έπιστήμονες, 'Αμερικανοί και Εύρωπαίοι, εργάστηκαν και εργάζονται για να άποδείξουν ότι τό έρωτικό φίλι (δηλαδή τό φίλι που δίνεται στο στόμα) είναι ένας επικίνδυνος φορέας μολυσματικών άσθενειών. Τό θέμα δεν είναι καινούργιο, μα ρέν συμφωνούν όλοι οι έπιστήμονες στην καταδίκη τού έρωτικού φιλιού.

Αυτές οι αντίθετες γνώμες προκάλεσαν πολέμικες, που έγιναν πιό ζωηρές τούς τελευταίους μήνες, ύστερα από τήν έκδοσι ώρισμένων βιβλίων, που άναφέρονται στο φίλι.

Στή Δυτική Γερμανία κυκλοφόρησε τό βιβλίο τού ψυχολόγου Μάρτιν Μιγρό με τίτλο «Οι χίλιες γοητευτικές παραλλαγές τού φιλιού». Στήν 'Ιταλία ένα δεύτερο, με τίτλο «Τό φίλι διά μέσον των αιώνων», τού Έρκολε Σέρμπο και στή Γαλλία ένα τρίτο, αυτό τή φορά γραμμένο από μία γυναίκα κι' ένα άντρα, τή Μίνα και τόν Άντρέ Γκιλουά με τίτλο «Η καρδιά για γλέλια».

Ο διδάκτωρ της Ιατρικής τού «Ουέστερν Κέλλετζ» τού Γκούνισσον, στο Κολοράντο (ΗΠΑ) μέτρησε τόν καρδιακό παλμό μερικών ζευγαριών, που προσφέρθηκαν για τό πείσμά τού και τώρα δηλώνει ότι τό φίλι δεν μεταδίδει μόνο μολυσματικές άσθενείες, μα γίνεται αττία να περιορίζεται ή ζωή.

Ένα μέτριο φίλι στά χείλη, προκαλεί μία ταχυπαλμία, που άφαιρεί τρία λεπτά της ζωής. Έπομένως κάθε 480 φιλιά άσπαιρούν μίας δόκληρη ημέρας της ζωής.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Α ΚΟΜΑ μία φορά γίγεται μεγάλη συζητήσι για τούς κινδύνους τού φιλιού στη μετάδοσι των μολυσματικών άσθενειών. Συγκεντρώνουμε, λοιπόν, έδώ τίς γνώμες διαφόρων έπιστημόνων και τίς πιο παράξενες είδησεις, που προσφέρουν ή ιστορία, ή φιλολογία και τά χρονικά.

Άντρες, μίν έμπιστεύεστε τά χείλη της γυναίκας άκόμα κι' όταν φαίνονται όλη ή έλευστική. Άκόμα περισσότερο από τά δικά σας, είναι υπεύθυνα για τό μετάδοσι πολλών μικροβίων. Έρωτα πευμένοι, τού φίλι είναι μία επικίνδυνη συνήθεια, πρέπει να τό δίνετε μόνον σε περιπτώσεις άνωτέρας βίας, μα θα ήταν προτιμώτερο να τό χαρίζετε μόνο ο' εκείνους, που έχουν να σας παρουσιάσουν ένα είδικό πιστοποιητικό ύγείας. Όποσδήποτε, όταν θα φιληθήτε θα κινείτε καλά να άπολυμάνετε τό στόμα σας.

Ετσι περίπου άνηχούν τά συνήματα της σταυροφορίας ενάντιον τού φιλιού, που γίνεται στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες, ύστερα από τίς έρευνες που έκαναν και τά συμπεράσματα που έβγαλαν μερικοί έπιστήμονες τού πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον.

Μά και οι άλλοι έπιστήμονες, 'Αμερικανοί και Εύρωπαίοι, εργάστηκαν και εργάζονται για να άποδείξουν ότι τό έρωτικό φίλι (δηλαδή τό φίλι που δίνεται στο στόμα) είναι ένας επικίνδυνος φορέας μολυσματικών άσθενειών. Τό θέμα δεν είναι καινούργιο, μα ρέν συμφωνούν όλοι οι έπιστήμονες στην καταδίκη τού έρωτικού φιλιού.

Αυτές οι αντίθετες γνώμες προκάλεσαν πολέμικες, που έγιναν πιό ζωηρές τούς τελευταίους μήνες, ύστερα από τήν έκδοσι ώρισμένων βιβλίων, που άναφέρονται στο φίλι.

Στή Δυτική Γερμανία κυκλοφόρησε τό βιβλίο τού ψυχολόγου Μάρτιν Μιγρό με τίτλο «Οι χίλιες γοητευτικές παραλλαγές τού φιλιού». Στήν 'Ιταλία ένα δεύτερο, με τίτλο «Τό φίλι διά μέσον των αιώνων», τού Έρκολε Σέρμπο και στή Γαλλία ένα τρίτο, αυτό τή φορά γραμμένο από μία γυναίκα κι' ένα άντρα, τή Μίνα και τόν Άντρέ Γκιλουά με τίτλο «Η καρδιά για γλέλια».

Ο διδάκτωρ της Ιατρικής τού «Ουέστερν Κέλλετζ» τού Γκούνισσον, στο Κολοράντο (ΗΠΑ) μέτρησε τόν καρδιακό παλμό μερικών ζευγαριών, που προσφέρθηκαν για τό πείσμά τού και τώρα δηλώνει ότι τό φίλι δεν μεταδίδει μόνο μολυσματικές άσθενείες, μα γίνεται αττία να περιορίζεται ή ζωή.

Ένα μέτριο φίλι στά χείλη, προκαλεί μία ταχυπαλμία, που άφαιρεί τρία λεπτά της ζωής. Έπομένως κάθε 480 φιλιά άσπαιρούν μίας δόκληρη ημέρας της ζωής.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Σχετικά με τούς κινδύνους μεταδόσεως μικροβίων, ο διδάσκων Γερμανος Βακτριολόγος Πάλ γτέ Κρούφτ δηλώνει ότι μόνο ώρισμένες σοδαρές μολυσματικές άσθενείες (όπως ή σύφιλις και ή φυματίωση) μπορούν να μεταδοθούν από τήν έπαφή των χειλιών. Τά άλλα μικρόβια, παρ' όλο, που είναι, αβήγαντα, είναι έλάχο τόσο άλγίβεια ότι πεθαίνουν πολύ γρήγορα τόσο όταν φιληθούν, όσο και χείλη, όσο κι' όταν αμυνθούν τό μυνοντικό πείνος, που δημιουργούν οι διάφορες ούσιες, που υπάρχουν στο σάλιο.

Μά άλλοι έπιστήμονες άμφισβητούν αυτή τή θεωρία, αλλάζουν δεν έχει άποδεδειγτή σοδάρ.

Κατηγορείται ΤΟ ΦΙΛΙ

Οί γνώμες διαφόρων έπιστημόνων

«Ένα φίλι σημαίνει πίστι για μία κοπέλλα...»

μορφή να φανή, τό φίλι είναι και επί αιτάλλαγη μικροβίων. Μά άς μίν άνηχούμε. Όποιος είναι ύγιης και ακολουθεί τούς κανόνες της υγιεινής για τό στόμα και για τά δόντια, δεν έχει τίποτα να φοβηθή από τά φιλιά.

Ένας αστυρικός ποιητής έγραψε τό άκόλουθο έρωτικό έπιγραμμα: Στά φιλιά —δηλώνει ένας διάπικρος έπιστήμονας— υπάρχουν μικρόβια, κάθε άσπαισσία. Μά ή γλώση του θα είναι βέβαια έσφαλμένη —διαφορετικά, τά χείλη σου, ό λουκία— θα είχαν μολύνει τουλάχιστον έκατό ανθρώπους.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατόν δέκα—έκατόν έκασι στο λεπτό. Η κυκλοφορία τού αίματος διπλασιάζει τήν ταχύτητα της, ή πείσι άνδραίνει σημαντικά και τό ίδιο συμβαίνει και στίς θερμοκρασίες. Η συγκίνηση ένεργεί και στούς έπιπεφρίδους άδένες, που παράγουν μία όρμυν, που αυξάνει τό ποσότη τού ζακχαρού στο αίμα. Η σπλήν συστέλλεται, τό σκάτω γίνεται πιό ένεργητικό, ή γολή πιό ρευστή και τό αίμα πλουτίζεται σέ έρυθρά αιμοσφαίρια.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατόν δέκα—έκατόν έκασι στο λεπτό. Η κυκλοφορία τού αίματος διπλασιάζει τήν ταχύτητα της, ή πείσι άνδραίνει σημαντικά και τό ίδιο συμβαίνει και στίς θερμοκρασίες. Η συγκίνηση ένεργεί και στούς έπιπεφρίδους άδένες, που παράγουν μία όρμυν, που αυξάνει τό ποσότη τού ζακχαρού στο αίμα. Η σπλήν συστέλλεται, τό σκάτω γίνεται πιό ένεργητικό, ή γολή πιό ρευστή και τό αίμα πλουτίζεται σέ έρυθρά αιμοσφαίρια.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατόν δέκα—έκατόν έκασι στο λεπτό. Η κυκλοφορία τού αίματος διπλασιάζει τήν ταχύτητα της, ή πείσι άνδραίνει σημαντικά και τό ίδιο συμβαίνει και στίς θερμοκρασίες. Η συγκίνηση ένεργεί και στούς έπιπεφρίδους άδένες, που παράγουν μία όρμυν, που αυξάνει τό ποσότη τού ζακχαρού στο αίμα. Η σπλήν συστέλλεται, τό σκάτω γίνεται πιό ένεργητικό, ή γολή πιό ρευστή και τό αίμα πλουτίζεται σέ έρυθρά αιμοσφαίρια.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατόν δέκα—έκατόν έκασι στο λεπτό. Η κυκλοφορία τού αίματος διπλασιάζει τήν ταχύτητα της, ή πείσι άνδραίνει σημαντικά και τό ίδιο συμβαίνει και στίς θερμοκρασίες. Η συγκίνηση ένεργεί και στούς έπιπεφρίδους άδένες, που παράγουν μία όρμυν, που αυξάνει τό ποσότη τού ζακχαρού στο αίμα. Η σπλήν συστέλλεται, τό σκάτω γίνεται πιό ένεργητικό, ή γολή πιό ρευστή και τό αίμα πλουτίζεται σέ έρυθρά αιμοσφαίρια.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατόν δέκα—έκατόν έκασι στο λεπτό. Η κυκλοφορία τού αίματος διπλασιάζει τήν ταχύτητα της, ή πείσι άνδραίνει σημαντικά και τό ίδιο συμβαίνει και στίς θερμοκρασίες. Η συγκίνηση ένεργεί και στούς έπιπεφρίδους άδένες, που παράγουν μία όρμυν, που αυξάνει τό ποσότη τού ζακχαρού στο αίμα. Η σπλήν συστέλλεται, τό σκάτω γίνεται πιό ένεργητικό, ή γολή πιό ρευστή και τό αίμα πλουτίζεται σέ έρυθρά αιμοσφαίρια.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατόν δέκα—έκατόν έκασι στο λεπτό. Η κυκλοφορία τού αίματος διπλασιάζει τήν ταχύτητα της, ή πείσι άνδραίνει σημαντικά και τό ίδιο συμβαίνει και στίς θερμοκρασίες. Η συγκίνηση ένεργεί και στούς έπιπεφρίδους άδένες, που παράγουν μία όρμυν, που αυξάνει τό ποσότη τού ζακχαρού στο αίμα. Η σπλήν συστέλλεται, τό σκάτω γίνεται πιό ένεργητικό, ή γολή πιό ρευστή και τό αίμα πλουτίζεται σέ έρυθρά αιμοσφαίρια.

Και τό έρετε ότι τό φίλι προκαλεί πολύποδες εναντίστας στον οργανισμό μας; Σύμφωνα με τίς έρευνες τού δόκτωρος Σέλτζερ, καθηγητή της Ιατρικής τού Μονάχου, να τί συμβαίνει όταν ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν ένα έρωτικό φίλι: Οι παλμοί της καρδιάς περνούν από τούς έδωδηματά—διδόναται σούς έκατό

—'Εσείς, δεσποινίς, δεν σκεφθήκατε ποτέ να γίνετε ηθοποιός; με ρώτησε ξαφνικά.

«ΚΟΝ ΒΕΝΤΙΚΟΥΑΤΡΟ ΜΙΛΑ ΜΠΑΤΣΙ...»

Ο ΜΕΣΟΚΟΠΟΣ κύριος, που καθόταν πίσω από το γραφείο, και η ξανθεία κομψοποιημένη δακτυλογράφος με κίτταξαν αδιάφορα.

Οχι, δεν ενδιαφερόμουν για βιολία με δόσεις... Μία στα γαλάζια μάτια της κοπέλας, νεμια... πώς διέκρινα μία ειρωνική λάμψη. Ενοώθε πολλή άγνοια και σιγουριά, εκείνη, πίσω από το κομψό γραφείο της, μπροστά στην καινούργια γραφομηχανή της. Ένω εγώ... ήμουν τόσο άσημη, τόσο αξιολύπητη, με τα φτωχικά ταίρια που σπάνι μου, με τα παλιωμένα παπούτσια μου, που είχαν στραβοπατήσει από τους πολλούς δρόμους!

Ενοώσα την καρδιά μου να σφίγγεται κι' ένα κόμπο να μου κλείνει το λαιμό, να προσπαθούσα να πάρω κουράγιο και άρχισα ν' ανεβαίνω με κόπο τις σκάλες, από τον τρίτο στον πέμπτο όροφο. Ίσως εκεί, να βρισκόταν κάποιον, που να δεχόταν να διαλέξει ένα από τα βιολία μου. Ήταν σχεδόν μεσημέρι. Τύριζα από το παύσι και δεν είχα καταφέρει ακόμη να κάνω τίποτα.

Πλησίασα στην πρώτη πόρτα, σήκωσα το χέρι μου για να χτυπήσω το κουδούνι... Μά ξαφνικά ένοιωσα να παλινδρομώ. Από το εσωτερικό του διαμερίσματος, έφτανε σ' αυτό μου, άβυσσοςμένη αλλά καθαρή, η φωνή του Τσελεντάνο, που ούριζε:

«Κόν βεντικουατρομίλα μπάτσι φελίτσι πάσαντο λέ δρε...».

Απομακρύνθηκα τρεκλίζοντας από την πόρτα και πήγα ν' άκουμπήσω στο κάγκελο της σκάλας. Νόμισα πως, ξαφνικά, όλη η κούρσι, όλη η απελπισία του τελευταίου και-

ρού είχαν βαρύνει στους ώμους μου. Έκείνο το τραγούδι μου είχε ξαναφέρει όλες τις πονεμένες, τις θλιμένες ανάμνησες...

Δεν είχαν περάσει περισσότεροι από δύο μήνες από «τότε» κι' όμως για μένα έμοιαζαν δυο αιώνες, δυο ολόκληροι αιώνες στην κόλαση!

Λέγοντας «τότε», εννοούσα την ημέρα, που γνώρισα για πρώτη φορά τον 'Αλέξη, στην επαρχιακή πόλη, που γεννήθηκα και μεγάλωσα. Πριν από εκείνη την ημέρα, όλα στην εικοσαχρονη ζωή μου ήταν ήρεμα, απλά, κοινά.

Τον 'Αλέξη, τον γνώρισα ένα ζεστό καλοκαιρικό πρωί στη θάλασσα. Ήμουν ξαπλωμένη στην άμμο, με δυο φίλες μου, όταν είδαμε να φτάνει το κομψό γαλάζιο αυτοκίνητο. Κατέβηκε απ' αυτό ένας ψηλός ξανθός νέος, με μαλλιά κομμένα βούρτσας και με γοητευτικό χαμόγελο. Έριξε μία ματιά ολόγυρω και ήρθε κατ' ευθείαν κοντά μου.

— Καλημέρα, μας είπε εύθυμα. Είμαι καινούργιος στην πόλη, πολύ άμμο, χωρίς γνωστούς. Δεν φοβόμαι να μου άρνησθε τη συντροφιά σας.

Γελάσαμε, κι' εκείνος κάθισε δίπλα μας. Μας είπε ότι ήταν σκηνοθέτης κι' ότι έψαχνε να βρει το κατάλληλο μέρος, για να γυρίσει ένα φιλμ.

Ενώ μιλούσε, κίτταζε σχεδόν αδιάφορα έμένα.

— Εσείς, δεσποινίς, δεν σκεφτήκατε ποτέ να γίνετε ηθοποιός; με ρώτησε ξαφνικά.

Ένα τραγούδι—Μιά ιστορία

κείνος. Έχετε όλα τα προσόντα, ένα θαυμάσιο σώμα κι' ένα πρόσωπο, χωρίς απαγορευμένες πλευρές. Αυτό της το λέμε κι' εμείς, φώναξαν οι φίλες μου.

Δεν συζητήσαμε άλλο πάνω σ' αυτό το θέμα. Κι' όταν τον άποχαιρέτησαμε φεύγοντας από την πλάζ, ήμουν σίγουρη πως δε θα τον ξανά-έλεπα.

Μά, το άλλο βράδυ, βγαίνοντας από το γραφείο μου, τον βρήκα να με περιμένει απ' έξω. Μου ζήτησε ν' ανεβώ στο αυτοκίνητό του, γιατί ήθελε να μου μιλήσει. Χωρίς να το καλοσκεφθώ, τον ακολούθησα.

Βγήκαμε έξω από την πόλη και πήγαμε να καθήσουμε σε κάτι βραχάκια, κοντά στη θάλασσα.

— Λόλα, μου είπε εκείνος. Από χθες σε σκέπτομαι αδιάκοπα. Δεν μπορούσα ποτέ να φαντασθώ, ότι θα συναντούσα σ' αυτή τη μικρή πόλη, τη γυναίκα, που όνειρεύομαι για τη ζωή μου και για την καριέρα μου. Θέλω να γίνης γυναίκα μου, Λόλα, και θα γίνης ταυτόχρονα το δημιούργημά μου στον κόσμο της οθόνης!

Τον άκουγα σά μαγεμένη και, όταν με τράβηξε στην αγκαλιά του και ζήτησε τα χείλη μου, δεν αντίσταθηκα...

Με έπεισε να φύγουμε μαζί. Θα παντρευτούμε και θα φέρουμε τους γονείς σου μπροστά σε τελεσημένο γεγονός. Ύστερα, εκείνοι δεν θα μπορέσουν πιά να έμποδίσουν την καριέρα σου...

«Έφυγα μαζί του ύστερα από δυο μέρες το βράδυ, την ώρα που οι γονείς μου νομίζαν πως βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, και φτάσαμε στην 'Αθήνα, χωρίς το πρωί.

Ο 'Αλέξης, μου είχε υποσχεθεί πως θα με πήγαινε στη μητέρα του, μέχρι να βγάλει τις άδειες για το γάμο μας. Μά, αντίθετα, με ώδηγησε στην ερωτική φωλιά του.

Μόλις κατάλαβα πως ήμουν ολόμοναχη μαζί του, μόλις διάβασα στα μάτια του το σκοπό του, αποτραβήχτηκα από το αγκάλιαμά του, λέγοντας αποφασιστικά:

— Οχι, 'Αλέξη, όχι, πριν παντρευτούμε... Τον είδα να ξαρώνει τα φρυδιά του.

φτανανε για να μην πεινάσω, για να μην αφήσω την απελπισία να με αντρίψη...

— Ο θόρυβος μιάς πόρτας, που άνοιγε, μ' έκανε να συνέλθω ξαφνικά...

— Δεσποινίς Λόλα! Πώς βρισκόστε εδώ;!

Σήκωσα το κεφάλι, ξαφνιασμένη από εκείνη τη φωνή. Ο νεαρός άνδρας, που στεκόταν μπροστά μου... όχι, δεν μου ήταν άγνωστος! Μονάχα, που όταν τον είχα γνωρίσει, φορούσε στολή εξιωματικού. Ήταν ο πρώτος άνδρας, που έκανε την καρδιά μου να χτυπήσει δυνατά, πριν τρία χρόνια. Μά, ξαφνικά, εκείνος είχε εξαφανιστεί...

— Δεσποινίς, Λόλα... μου ξανάλεγε τώρα, ανήσυχος και συγκινημένος. Πώς βρισκόστε εδώ; Έλατε μέσα...

Μ' έπιασε από το χέρι και με τράβηξε απαλά.

— Μά δεν μπορώ... οι δικοί σας... ψιθύρισα χαμένη.

Ζω μόνος με την αδελφή μου, που είναι πάντα απασχολημένη με τους μοντέρνους δίσκους της. Έλατε. Νά ξεράτε πόσο χαίρομαι, που σας ξαναέλεπα.

Τον ακολούθησα μηχανικά, νοιώθοντας την καρδιά μου να φουσκώνει από μία άσυνκράτητη επιθυμία για κλάμα. Και όταν βρέθηκα μόνη αντίκρου του δεν μπόρεσα να συγκρατήσω περισσότερα εκείνο το κλάμα, που μ' έπληγε.

— Μά, Λόλα, πώς μου τί σου συμβαίνει; με ρώτησε τρομαγμένος, τυλίγοντας το χέρι του γύρω στους ώμους μου.

Και τότε ένώ, σιγανά, πνιγμένα, άρχισα να του διηγούμαι, ενώ εκείνος με άκουγε προσεκτικά, χωρίς να με διακόψει...

— Όταν τελείωσα, μούσφιξε ένθαρρυντικά το χέρι.

— Εύτυχώς που κατάρωσες να συνέλθης εγκαίρως, μικρή μου Λόλα...

— Οχι, απάντησα αυθόρμητα. Νομίζω, μάλιστα, πως δεν τον άγνοησα ποτέ. Μονάχα μία τρελή φιλοδοξία μ' έκανε να τον ακολούθησω.

— Τότε όλα είναι εύκολα να διορθωθούν, μικρή μου. Νάξερεις πόσες φορές σε θυμήθηκα, σ' αυτά τα χρόνια, από τότε, που έφυγα να μείνω για λίγες μέρες στη μικρή επαρχιακή σου πόλη. Μά δεν έβρισκα ποτέ τον καιρό να ξαναγυρίσω.

— Νόμιζα πως ήσουν στρατιωτικός, είπα δειλά.

— Οχι, έκανα τη θητεία μου, σαν έφεδρος. Στην πραγματικότητα, είμαι δικηγόρος και αυτές τις μέρες ζητούσα μία υπάλληλο. Τι θάλεγε, να πάρης εσύ αυτή τη θέση;

— Θα σε ευγνωμονούσα σ' όλη μου τη ζωή, απάντησα δακρυσμένη.

— Δεν μου χρειάζεται η ευγνωμοσύνη σου, Λόλα, μου είπε χαμογελώντας. Μά νομίζω πως είναι καιρός πιά να γράψης στους δικούς σου, να τους πεις όλη την αλήθεια. Δεν πρέπει να τους άφησής να σε νομίζουν...

— Ναι, θα το κάνω. Σ' εύχαριστώ για όλα!... ψιθύρισα, ενώ δάκρυα χαράς κυλούσαν τώρα στα μάγουλά μου.

Χρειάζεται να σας διηγηθώ τη συνέχεια; Λίγες βδομάδες αργότερα, δεν ήμουν πιά μόνον η υπάλληλος, αλλά και η έρραβωνιαστική του Κώστα Π. Και τώρα πιά είμαι η γυναίκα του.

— Όταν η νεαρή κουνιάδα μου, η 'Αννούλα, βάζει στο πικ-άπ εκείνο το δίσκο του Τσελεντάνο, δεν νοιώθω πιά ούτε αναστάτση, ούτε γάργα, γιατί τώρα στην καρδιά μου, το τραγούδι αυτό ένοηται με την πιο γλυκιά ανάμνησή μου, τη δεύτερη, την αποφασιστική συνάντησή μου μ' εκείνον, που ήταν πραγματικά ο άνδρας της ζωής μου.

ΛΟΛΑ
(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣ Σ.Η.)

Νίκος

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ	: Έλλη.	ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ	: Νίκος.
ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ	: Καίτη.	ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΟΥΡΝΑΣ	: Γιάννης.
ΙΛΙΑ ΛΙΒΥΚΟΥ	: Κα 'Ολγα.	ΦΑΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ	: Κώστας.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΛΜΗ	: Άννα.	ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ	: Φώτης.

Μία μεγάλη δραματική δημιουργία της ΦΙΛΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο—Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΔΙΑΝΙΔΗΣ

150N. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Καίτη Καπράλου επισκέπτεται τη διευθύντρια των φυλακών 'Αδελφή και ζητάει να δει την κόρη της, Έλλη, που κρατείται εκεί. Η Έλλη αρνείται και η Καίτη φεύγει αφού παραδίδει στη διευθύντρια το 'Ημερολόγιο' της κόρης της, για να της το δώσει.

Η διευθύντρια, μένοντας μόνη, άνοίγει το 'Ημερολόγιο' της κρατούμενης, και διαβάζει στην πρώτη σελίδα:

«Επιτέλους σήμερα, ύστερα από επτά χρόνια, η μητέρα μου πήρε διαζύγιο. Είναι πιά ελεύθερη. Τώρα ο Νίκος θα μπορεί να μείνει στο σπίτι μας χωρίς φόβο. Τον συμπαθώ το Νίκο, γιατί με την αγάπη του κάνει εύτυχισμένη την καυμένη τη μανούλα μου».

Λίγες μέρες αργότερα, όμως, όλα αλλάζουν. Ο Νίκος βρίσκεται ένα βράδυ μόνος στο σπίτι μαζί με την Έλλη. Της ρίχνεται και της αποκαλύπτει πως είναι έρωτευμένος μαζί της και πως μένει στο σπίτι τους αποκλειστικά και μόνο επειδή την αγαπά. Η Έλλη τον άποκρούει στην αρχή, στο τέλος όμως υποκύπτει.

Μία Κυριακή η Καίτη προτείνει να κάνουν μία έκδρομή στην Πάρνηθα. Εκεί, χωρίς να το θέλη, μαθαίνει όλη την αλήθεια.

«Είμαι σίγουρη πως μάς άκουσε, γράφει η Έλλη στο ημερολόγιό της. Δε μίλησε γιατί τρέμει μήπως χάσει το Νίκο της».

Η Έλλη γνωρίζει το Γιάννη, που προσποιείται το πλουσιόπαιδο. Στην πραγματικότητα όμως είναι ένας χαρτοπαίκτης και ζει με τα χρήματα που παίρνει από τη φιλία του, την Άννα, και τη μητέρα του. Η Άννα, ύστερα από έναν καυγά, για να εκδικηθεί την Έλλη πηγαίνει στο σπίτι της και τα λέει όλα στη μητέρα της.

Ο Νίκος της μιλάει αυστηρά και η Έλλη αναγκάζεται να φύγει από το σπίτι της. Εγκαθίσταται σ' ένα ξενοδοχείο και παίρνει ένα επικίνδυνο κατήφορο. Μία νύχτα καρναβαλιού σ' ένα μικρό διαμέρισμα, του οποίου θα πληρώνη αυτός το ένοικιο. Ύστερα, πιεζόμενος από τους γονείς του, την πείθει να ξαναγυρίσει σπίτι της και φεύγει για να συνεχίσει τις σπουδές του στη Γερμανία.

Ένα βράδυ ο Νίκος γυρίζοντας στο σπίτι μεθυσμένος βρίσκει την Έλλη μόνη και της ρίχνεται.

— Άπώσε θα λογαριαστούμε, της λέει. Δε θα μού ξεφύγης.

...στα χέρια του Νίκου. Πρώτη υποκαρδί η φούστα κι' ύστερα η μπλούζα, την οποία της τραβάει με μανία ο Νίκος.

Βλέποντας μπροστά του το μισόγυμνο κορμί της ξεαγριώνεται περισσότερο και γίνεται πιο επιθετικός. Την κυττάζει, άγρια, διαφωμένα και προσπαθεί να τη φιλήσει.

Η Έλλη όμως δεν παύει ούτε στιγμή ν' άγωνίζεται να το ξεφύγει. Απεγνωσμένα προσπαθεί να γλυτώσει απ' τα χέρια του...

Διεύθυνση φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Η Έλλη ξεφύγει για μία στιγμή από τα χέρια του Νίκου, αλλά εκείνος όρμηκε και την ξαναπιάνει. Αρχίζει τότε μεταξύ τους μία πάλη τρομερή. Κυλιούνται και οι δυο στο πάτωμα...

— Βοήθεια!... φωνάζει η Έλλη με όλη της τη δύναμη. Μά τη φωνή της τη σκεπάζει το κονταρέτο που ακούγεται στο ραδιόφωνο, το οποίο ο Νίκος έχει άνοιξει σπύ διαπασών.

Η πάλη γίνεται ακόμα πιο έντονη. Στην προσπάθειά της να το ξεφύγει, η Έλλη αφήνει ένα-ένα τα φορέματά της...

...που την σφιγγουν σαν ταινίες και την πονούν. Σε μία στιγμή κατορθώνει να το ξεγλιστρήσει μα ο Νίκος την άποιάει από το πόδι, την ξαναπιάνει στο πάτωμα και την ξαναπλησιάζει με μία κτηνώδη έκφραση στο πρόσωπο.

Η Έλλη άγωνίζεται υπεράνω των δυνάμεων. Τον δαγκώνει, του χώνει τα νύχια της στις σάρκες του, μα εκείνος φαίνεται άναίσθητος. Τέλος του ξεγλιστράει και πάλι και τρέχοντας προς το τραπέζι άρπάζει ένα μαχαίρι, που άφησε εκεί πάνω η μητέρα της...

... Δίνει έτσι στο Νίκο να καταλάβει πώς είναι έτοιμη ν' άμυνθί.
'Εκείνος σταματά για μια στιγμή, την κυττάζει και αρχίζει πάλι να γελά...
— Μη γελάς, κτήνος!... τού λέει η "Ελλη".
ΝΙΚΟΣ: Φοβάσαι μη χάσης την τιμή σου;
ΕΛΛΗ: Μη με πλησιάσεις... Φύγε μακριά από μένα!...
ΝΙΚΟΣ: Νομίζεις πώς θα με φοβηθής μ' αυτό το παιχνιδάκι που κρατάς στα χέρια σου; (Άποφασιστικά): "Όχι, δε φεύγω!..."

Με τη φορά, πού έχει εκείνος, τὸ μαχαίρι χάνεται δολόκληρο στὴν κοιλιά του. Μία κραυγή θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του.
"Ἡ Ἑλλη τὰ χάνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ἐξαγορτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἡ Καίτη. Βλέποντας τὸ Νίκο νὰ σωριάζεται στὸ πάτωμα τρέχει κοντά του, ἀφίονοντας νὰ τὴς ξεφύγῃ μιά πνιγμένη κραυγή. Τὸν ἀγκαλιάζει σὰν χαμένη. Ἐκείνος ὅμως δὲν κουνιέται.
— Νίκο!... Νίκο!... τὸ φωνάζει...
Γυρίζει τότε, κυττάζει τὴν κόρη τῆς καὶ βλέποντας στὸ χέρι τῆς...

... Βγαίνει στὸ δρόμο ἀναμαλλισμένη καὶ ἀκούει ἀπὸ κάτω τὶς φωνὲς τῆς μητέρας τῆς, πὺ φωνάζει σὰν τρελλή:
— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Τρέξτε. Τὸν σκότωσε!... Τρέξτε δὲν ζῇ πιά... Βοήθεια!...

Καὶ ὁ φακὸς μᾶς ξαναφέρει ἀπὸ παρὸν, δηλαδὴ στὸ γραφεῖο τῶν φυλακῶν, ὅπου ἡ δευτεροβάθμια διαβάζει τὸ ἡμερολόγιο τῆς "Ελλῆς, τὸ ὁποῖο τῆς παρέδωσε ἡ μητέρα τῆς.

... Εἶπα σήμερα θὰ ξεκαθαρίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας... Μήπως θὲς νὰ ξαναφύγῃς ἐξ αὐτοῦ τοῦ σπιτί;... Δὲν τὸ πιστεύω... Τί θὰ πῇ ὁ Κώστας; Καὶ πρὸ παντὸς τί θὰ πούν οἱ δικοί του!...
ΕΛΛΗ: Σκάσε!...
ΝΙΚΟΣ (ἀπειλητικά): Ἐμένα μὴ μοῦ μιλάς έτσι!...
Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ μαχαίρι ὁ Νίκος ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἡ "Ελλη ὁπισθοχωρεῖ λίγο ὑστερα σταματᾷ καὶ φέρνει τὸ μαχαίρι ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στὸ Νίκο.

Τὸ μαχαίρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο στάζει ἀκόμα τὸ αἷμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς τῆς λείει μὲ σπαργασε!... Σκύλα!...
— Εὐὸ τὸν σκότωσε!...
Πέφτει ἐπάνω στὸ νεκρὸ κλαίγοντας.
— Νίκο, ἀγάπη μου... (Στὴν "Ελλη): Φύγε!... Φύγε!... Ἀνάθεμα τὴν ὥρα, πὺ σὲ γένναγα!... Φύγε!...
Ἡ "Ελλη παίρνει ἀπὸ χάμω τὴ φούστα τῆς, τὴν φορεὶ καὶ ρίχνοντας ἐπάνω τῆς τὸ παλτό τῆς φεύγει σὰν χαμένη...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: "Ὅστε δὲν ἔφταγε αὐτὴ... Ἐκείνος ἔπεσε πάνω στὸ μαχαίρι τῆς καὶ κορυφώθηκε...
ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΞ: Τότε γιατί τὴν καταδικάσανε τόσα χρόνια;...
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Δὲν ὑπῆρχε μάρτυς... Μόνο ἡ μάνα τῆς μποροῦσε νὰ ἐξαφάνῃ τὴ θεὴ τῆς, αὐτὴ ὅμως τὰ εἶπε μπερδεμένα... Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κόρη δὲ θέλει τώρα πιά νὰ τὴ δῇ.
ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΞ: Καλὰ κάνει!... Μάνα εἶναι αὐτὴ!... Κάτι τέτοιες μονάδες πρέπει νὰ τὶς ἔχουμε ἐδῶ μέσα κλεισμένες ἰσοβία!...

Μέσα στὸ κελλὶ τῆς, σκυμμένη πάνω σὲ μιά κόλλα χαρτί, ἡ "Ελλη γράφει. Γράφει στὸν Κώστα, τὸν ἀγαπημένο τῆς:
«Ἐδῶ μέσα, σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ, ὅπου εἶναι ὅλα ὑγρά καὶ σκοτεινά, νοιώθω τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου. Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπομόνωση, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐδῶ πὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ με πλησιάσῃ, ἐδῶ εἶναι ὁ παράδεισός μου, γιατί μπορῶ ἡσυχᾶ, χωρὶς κανέναν νὰ με ταραχῇ, νὰ σκεπτομαι ἐσένα, Σ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους, πὺ εἶναι γιὰ μένα φυλακὴ μαζί καὶ προστασία...

... Δυὸ λέξεις στείλε μόνο. Δὲ θέλω ἀπὸ τὶς μελέτες σου ἐγὼ νὰ σὲ ἀποσπᾶσω. Μὰ στὴν ἀγάπη, πὺ σοῦ ἔχω δυὸ λέξεις χρειάζονται μόνο. Δυὸ λέξεις, πὺ δὲ θέλουν πολὺ καιρὸ νὰ μοῦ τὶς γράψῃς. «Σ' ἀγαπῶ πάντα» γράψε μου καὶ κάτω νᾶναι τ' ὄνομά σου. Αὐτὸ μοῦ φτάνει... Δυὸ λέξεις... Γιὰ μένα μιά δολόκληρη ζωὴ.
Ἡ "Ελλη ὅμως δὲν πῆρε ἀπάντησι στὸ γράμμα τῆς αὐτὸ, οὔτε καὶ σὲ κανένα ἄλλο, γιατί δὲν ἔφταναν στὰ χέρια τοῦ Κώστα.

ΟΛΓΑ: Θὰ τὸ μάθῃ. "Ὅχι ὅμως τώρα καὶ πρὸ παντὸς ὄχι ἀπὸ τὰ γράμματά τῆς. Νὰ σταματήσουν αὐτὰ τὰ μελοδραματικά γράμματα, πὺ κοντεύουν νὰ συγκινηθῶν ἀκόμα κι' ἐμένα.
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πῆγαίνε μιά μέρα στὴ φυλακὴ καὶ μίλησέ τῆς.
ΟΛΓΑ: Θὰ πάω. Ἀφοῦ ὁ ἀντρας μου εἶναι ἀνίκανος νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ του, θὰ πάω ἐγὼ. "Ὅχι ὅμως τὴν ἡμέρα τῶν ἐπισκέψεων. Φρόντισε τοῦλάχιστον νὰ μοῦ πάρῃς μιά ἄδεια γιὰ νὰ τὴ δῶ ἰδιαίτερως. Τόσους φίλους ἔχεις στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης.

... βλέπω συνέχεια τὴ μορφή σου καὶ σὰν γέρνω στὸ σκληρὸ ἀχρύνιο σπράμα μου νοιώθω τὴν ἀνάσα σου νὰ με νανουρίζῃ κι' ἐστὶ μὲ παίρνει ὁ ὕπνος.
»Ἡ ἀγάπη σου μονάχα μὲ κρατᾷ στὴ ζωὴ κι' ὅσο ἔξω εἶμι ὅτι ὑπάρχεις δὲ μὲ νοιάζει ὅσα κι' ἂν τραβῆξω. Βάλασμο εἶναι ἡ ἀγάπη σου, πὺ ἀπαλαίνει καὶ τὸν πρὸ μεγάλο πόνο. Δίχως αὐτὴ, ἀδύνατο θὰ μοῦ ἦταν νὰ ζῆσω ἐστῶ κι' ἓνα λεπτὸ ἐδῶ μέσα... Γι' αὐτὸ γλῆκέ μου, γράψε μου...

Τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς "Ελλῆς διαβάζει ἡ "Ὀλγα στὸν ἀντρα τῆς καὶ φαίνεται ἔξω φρενῶν.
— Δὲ λείει νὰ τὸ βάλῃ κάτω τὸ παλιοθήλυκό!... Γράφει συνέχεια καὶ στέλνει. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ τὴ θρῆς, Παναγιώτη, καὶ νὰ τῆς μιλήσῃς!... "Ὅς τώρα ἔπessan ὅλα στὰ χέρια τῆς σπιτονοικοκυρᾶς τοῦ καὶ μᾶς τὰ στέλνει ἐδῶ, ὅπως τῆς τὸ ζήτησαμε. Ἀν ὅμως ὁ διαβόλος τὸ φέρει καὶ πάρῃ ὁ ἴδιος τὸ ταχυδρομεῖο ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο;
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Καὶ νομίζεις πὺ δὲ θὰ τὸ μάθῃ;

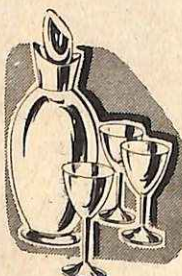
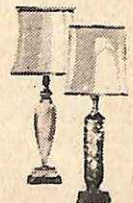
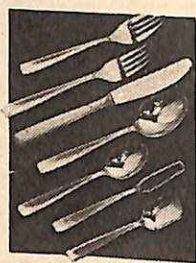

Μὲ τὴν ἄδεια πὺ τῆς ἔφερε ὁ ἀντρας τῆς ἡ "Ὀλγα δοῖσκειται τὴν ἄλλη μέρα κίελας στὶς φυλακὲς. Μία δεσμοφύλαξ τὴν ὀδηγεῖ στὸ κελλὶ τῆς "Ελλῆς. "Ὅταν φτάνουν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τῆς ἡ δεσμοφύλαξ σταματᾷ καὶ τὴν ἀνοίγει.
Ἡ "Ελλη στέκεται ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὀρθία μπροστὰ στὸν τοῖχο μὲ τὸ παραθυράκι. Ἀκούγοντας θόρυβο στὴν κλειδαριά γυρίζει καὶ βλέπει τὴ δεσμοφύλακα νὰ ἐμφανίζεται στὸ κατώφλι καὶ νὰ τῆς λὲι ἔξω:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Τὸ τέλος

ΟΛΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ

* ΕΚΠΤΩΣΗ *

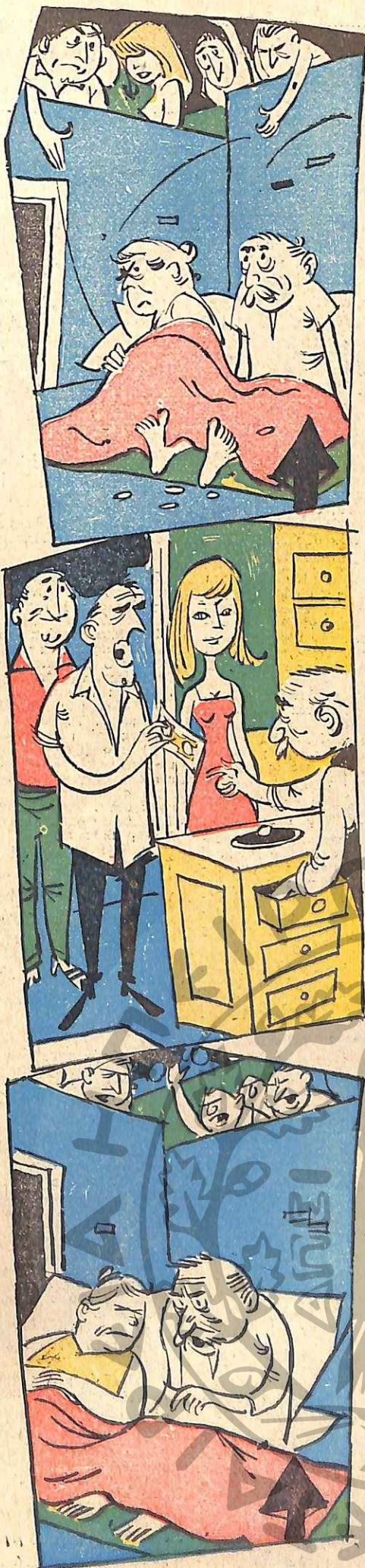
deros

ΔΙΤΣ

★ ΣΤΑΔΙΟΥ 4 ★

ΕΝΑ ΠΡΟΒΑΤΟ... ΔΥΟ ΠΡΟΒΑΤΑ...

«Ένα από τα τελευταία βράδια, με τις μεγάλες ζέστες, αποφασίσαμε με την Τζένη, να κοιμηθούμε στην ταράτσα. Τις προηγούμενες νύχτες, είχαμε μαρτυρήσει κυριολεκτικά. Στριφογυρίζαμε στο κορδάκι μας, αναποδογυρίζαμε τα μαξιλάρια, μήπως και δροσίονε λιγάκι το κεφάλι μας, ανοίξαμε πόρτες και παράθυρα, αλλά δεν είδαμε καμμία διαφορά. Στο τέλος, αγανάκτησε πρώτη η Τζένη κι' έβαλε τις φωνές: — 'Α! δεν είναι κατάστασις αυτή, Δημητράκη. Το σπίτι μας είναι πολύ ζεστό. Θα πάμε να κοιμηθούμε στην ταράτσα, όπως κοιμούνται και οι γείτονές μας. Φορτωθήκαμε τα ρούχα μας κι' ανεβήκαμε. 'Η ώρα ήτανε δέκα και στις γύρω ταράτσες άρχιζαν κι' όλες οι ετοιμασίες για τον βραδυνό ύπνο. — Κι' εσείς επάνω θα κοιμηθήτε; φώναξε ο κύριος Παπαδόπουλος. — Σκάσαμε, απάντησε η Τζένη, δεν αντέχαμε άλλο. Το σπίτι του κυρίου Παπαδοπούλου, συνορεύει με το δικό μας απ' την αριστερή πλευρά. Οι ταράτσες μας, είναι κολλητές και χωρίζονται από ένα τοιχάκι. Μ' αυτό το Χριστιανό, ποτέ δεν είχαμε πολλά-πολλά κι' απ' ό,τι άκουγα είχα σχηματίσει την εντύπωση, ότι είναι ένας φωνακλάς και νευρικός τύπος, αλλά στο βάθος καλόκαρδος. Ήρθε λοιπόν στο τοιχάκι που χωρίζει τις ταράτσες μας, και πιάσαμε κουβέντα. Σε κάποια στιγμή όμως, δεν ξέρω πώς του κατέθηκε και είπες: — 'Ωραία δροσούλα θα απολαύσουμε απόψε κύριε Δημητράκη. Να είχαμε όμως κι' από ένα παγωτό! Τραβιέται το ατίμι! Δυστυχώς όμως φορώ τις πτυχάμες μου και δεν μπορώ να πάω. Άλλο που δεν ήθελε ν' άκουση η Τζένη. Χορηγήθηκε απ' τη χάρη της. — Καλέ, τί λένε; φώναξε. Θα πάη ο Δημητράκης. Άλλωστε, εδώ δίπλα θα πεταχτή, στο γαλακτοπωλείο του κυρίου Δήμου. Θέλω κι' εγώ ένα. Ο κύριος Παπαδόπουλος έβγαλε ένα εικοσάρικο και μου τώδωσε. — Να πητε σ' αυτόν που σπαγγοραμμένο ό-τι είναι δικά μου τα δυο παγωτά, έκνε χαμογελώντας. Ένα για μένα κι' ένα για την γυναίκα μου. Να του το πητε όμως ότι είναι δικά μου τα δυο. — Γιατί; — Διότι παραπονείται συνέχεια πώς δεν ψωνίζω αρκετά απ' το μαγαζί του. Δεν μπορώ ν' άκουω τις γκρίνιες του. — Μάλιστα. Κατέβηκα στο μαγαζί του κυρ-Δήμου και τον βρήκα να μετράν το ταμείο του. Ήτανε γείτονας κι' αυτός κι' απ' ό,τι είχα άκουσει για την άρεντιά του, δεν του παράδωγα κανέναν στην τσιγγουνιά. Φυσικά, αυτή η λεπτομέρεια μου ήτανε εντελώς αδιάφορη, μ' όλο που είχα δυσχεραστή μαζί του μια δυο φορές, επειδή έκανε λάθος στα ρέστα. Κάποιο βράδυ, δηλαδή, πήγα να πάρω ένα γιαούρτι. Αυτό το γιαούρτι έκανε τρείς δραχμές. Του έδωσα ένα δεκάρικο και μου επέστρεψε έξη. — Ακόμα μία δραχμή, είπε. — Άδύνατον, είπε, σάς την έδωσα. — Άνοιξα την παλάμη μου, τα μέτρησε πάλι και σκουτούφλισε. — Μα δεν μπορεί, έκανε στενοχωρημένος. Πρέπει να μάξουμε, γιατί δεν κάνω ποτέ λάθος. Φάγαμε όλο το μαγαζί, αλλά η δραχμή δεν δρέθηκε πουθενά κι' επειδή έπρεμε αγανάκτησα. Προφανώς κανάτε λάθος, είπα, δεν μπορεί να την έφαγα τη δραχμή. — Και μήπως την έφαγα εγώ; απάντησε. — Έφυγα και δεν θα ξαναπατούσα στο μαγαζί του, αν δεν διαφονούσε μαζί μου η Τζένη, που έκανε σαν τρελή για το γιαούρτι του. — Σώπα, καυμένη Δημητράκη, είπε, στο κάτω-κάτω μπορεί νάγινε και λάθος. Κι' ύστερα, το γιαούρτι του είναι υπέροχο. Όλοι το λένε. Πέρασε καιρός, ξεχάστηκε το ζήτημα της δραχμής, έγινε ακόμη ένα μικροεπεισόδιο για κάτι που είχαμε και το χρώσε περισσότερο και μετά ξεχάστηκε κι' αυτό προς χάριν του καλού γιαουρτιού του. Πρέπει να σάς πω ακόμα, ότι η ταράτσα του σπιτιού του συνορεύει απ' την πίσω μεριά του σπιτιού μου. 'Η μισή άκουμπάει στη δική μου ταράτσα και η άλλη μισή στην ταράτσα του κυρίου Παπαδοπούλου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Τον βρήκα λοιπόν να μετράν τα λεφτά του, όταν κατέβηκα για τα παγωτά. 'Η γυναίκα του, η κυρία 'Αμαλία, σκούπιζε το μαγαζί. Έβγαλε τα γυαλιά του και μου χαμογέλασε. — Καλησπέρα σας, κύριε Δημητράκη, είπε. Σε τί θα σάς εξυπηρετήσουμε; Του ζήτησα δυο παγωτά για τον κύριο Παπαδόπουλο κι' ένα για την Τζένη. Τάβαλε σ' ένα χαρτί και μου χαμογέλασε πάλι. Άφησα στο ταμείο του το εικοσάρικο κι' ένα τάλληρο. Τα μάζεψε κι' άρχισε να μου μετράν τα ρέστα. — Ζήτησέ απόψε κύριε Δημητράκη, είπε. Δεν σηκώνει άλλο. Θα κοιμηθούμε στην ταράτσα. Έσείς; — Κι' εμείς απόψε στην ταράτσα θα κοιμηθούμε, απάντησα. — Χάρηκε. — Πολύ ωραία, είπε. Θα κάνουμε και παρεούλα. Άρχισε να μετράν πάλι τα ρέστα και τάβαλε όλα μαζί στο ταμείο. Τα μέτρησε και εγώ, αλλά βγήκανε λάθος. Έβαλα δυομισή δραχμές στην άκρη για το τάλληρο και τα ξαναμέτρησα. Δυόμιση το παγωτό της Τζένης και δυόμιση στην τσέπη μου πέντε. Πάει το τάλληρο. Απ' τα ρέστα του εικοσάρικου όμως, έλειπε ολόκληρο δεκάρικο. Αντί δηλαδή να μου δώσει δέκα πέντε, μούδωσε πέντε. Τα ξανάβαλα κάτω και του είπα να τα μετρήσει. Σκουτούφλισε. — Τί έγινε πάλι; είπε. Όριστε, σωστά είναι. Πέντε τα παγωτά και πέντε τα ρέστα μας κάνουν δέκα. — Ναι, αλλά σάς έδωσα είκοσι. Για κυττάξετε στο ταμείο σας. — Έβαλε τα γυαλιά του, ξανακτύπησε στο ταμείο του, αλλά δεν βγήκανε συμπεράσματα. — Τί να καταλάβω απ' το ταμείο μου; είπε. Σάματι έδω μέσα υπάρχει μόνο ένα εικοσάρικο. Θυμάμαι πολύ καλά ότι μου δώσατε δεκάρικο. Ψέματα θα σάς πη τώρα; — 'Η κυρία 'Αμαλία, παράτησε το σκούπισμα και ήρθε κοντά μας, ανήσυχη. — Δέχομαι, για κύττα καλά, είπε. Μήπως έκανες λάθος; — Άγριψε ο άντρας της. — Μωρέ, κύττα εκεί τη δουλειά σου, φώναξε. Κάνω ποτέ λάθος, εγώ; — Αγανάκτησα με την επίμονή του, αλλά αποφάσισα να μην υπεχωρήσω. Κι' όπως είχε το ταμείο του ανοιχτό, βάζω το χέρι μου και του παίρνω ένα δεκάρικο. Θύμωσε για τα καλά. — Ώραίο και τούτο, είπε. Πάμε δηλαδή να βγάλουμε δυο δεκάρες απ' τα παγωτά και χάνουμε κοτζάμ δεκάρικο. Πάλι, θα με φάη η αυτίνα απόψε. Βρέ τί έπαθα ο έρμος! Τον διαβεβαίωσα πώς ήτανε εικοσάρικο κι' έφυγα. *

Όταν ανέβηκα πάλι στην ταράτσα και τους είπα αυτά που είχαν γίνει, με τον κυρ-Δήμο, γελάσαμε. — Βρέ τον λοποδύτη! Έκανε ο κύριος Παπαδόπουλος. Αυτά κάνει κάθε τόσο. Άς έχη χάρη που φτιάχνει καλό γιαούρτι! Φάγαμε τα παγωτά τους και ξεπλώσαμε. Ο ουρανός φαινότανε πεντακάθαρος, γεμάτος αστερία, κι' όπως μας φάτιζε το φεγγάρι, ήτανε χαρά Θεού. Που και που άκουγα και κανένα ροχαλητό. Και ξαφνικά, μέσα σ' αυτή, την εμορφή ησυχία, άκουστηκε μια χοντρή φωνή, υψοβραχνιασμένη. Την αναγνώρισα αμέσως. Ήτανε η φωνή του κυρ-Δήμου και τόπα στη Τζένη. — Ναι, έκανε η Τζένη, αλλά τί λένε; — Για σάπα, ν' άκούσουμε. — Αφουγκραστήκαμε, αλλά η φωνή σταμάτησε. Πέρασε καμμία ώρα όμως κι' άπανα που γλαράναμε, η φωνή άκουστηκε, πολύ πιο δυνατά και καθαρά. «Ένα πρόβατο, δυο πρόβατα, τρία πρόβατα, τέσσερα πρόβατα...» Από κάποια ταράτσα, άκουστηκε μια άλλη φωνή, ανησυχιακή κι' αγουροζυγμένη. «Βρέ τί γίνεται με τα πρόβατα νυχτιάτικα;» Ο κυρ-Δήμος δεν αποκρίθηκε, αλλά συνέχισε το μέτρημα με τον ίδιο ρυθμό του: «Είκοσι πρόβατα, είκοσιένα πρόβατα, είκοσιδυο πρόβατα...» 'Η Τζένη πετάχτηκε βρήκα και, την ίδια στιγμή, φανερώθηκε στο τοιχάκι κι' ο κύριος Παπαδόπουλος. — Μα τί γίνεται κύριε Δημητράκη; είπε. Πρόβατα παραλαμβάνει ο κυρ-Δήμος; — Μα δεν άκούσαμε ούτε ένα «μπεέ», είπε η Τζένη. — Εμ' τότε, τί διάβολο κάνει; Πλησίασαμε την ταράτσα του και είδαμε σε μια γωνιά στρωσίδια και δυο ανθρώπους ξαπλωμένους. Ο ένας απ' τους δυο στοιφογύριζε πότε απ' τη μία και πότε απ' την άλλη. Δεν υπήρχε αμφιβολία, πως αυτός που στριφογύριζε ήτανε ο κυρ-Δημήτρης. Ανασπώθηκε για μια στιγμή, γύρισε το μαξιλάρι και συνέχισε: «Τρία πρόβατα, τριάντα ένα πρόβατα, τριάντα-δυο πρόβατα.

— Η γυναίκα του τον δέχθηκε.
— Κοιμήσου, Δήμο μου κι' άσε
τά πρόβατα γιατί ανησυχούμε τον
κόσμο...

— Ψυφολόγα έσύ κι' άσεμε. Τρι-
άντα τρία πρόβατα...

— Ο κύριος Παπαδόπουλος τού πέ-
ταξε ένα πετρουδάκι.

— Τί γίνεται Δήμο; είπε. Θέλου-
με να κοιμηθούμε κι' άλως.

— Πετάχτηκε όρθιος και μ'άς πλη-
σασε. Από κοντά κι' η γυναίκα
του.

— Γιατί, κύριε Παπαδόπουλε;
φώναξε. Έμ' δηλαδή μου φάγατε
το δεκάρικο, έμ' μιλάτε κι' από πά-
νω;

— Ο κύριος Παπαδόπουλος τόν έ-
πιασε απ' το χέρι.

— Άκου, έμεις δεν σου φάγαμε
δεκάρικο, είπε. Το είκοσάρικο ήτα-
νε δικό μου και το είδος καλά. Και
στο κάτω-κάτω, τί δουλειά έχει το
δεκάρικο με τα πρόβατα;

— Η κυρία Άμαλία μπήκε στη μέ-
ση.

— Καλέ, μην τόν παραεγγάτε,
είπε. Μετράει για να ζαλιστή και
να κοιμηθώ. Έτσι κάνει όταν στε-
νοχωριέται.

— Μετράει πρόβατα;
— Μάλιστα. Τού το έμαθε κά-
ποιος θεός του, τσέλιγκας.

— Θα φέρτε τώρα το δεκάρικο;
δέχθηκε ο κυρ-Δήμος.

— Όχι.

— Έ, τότε, άμα κοιμηθώ, σφυ-
ράτε μου κλέφτικα. Τρίντα τέσ-
σερα πρόβατα, τριάντα πέντε πρό-
βατα...

— Έκανε μεταβολή μετρώντας συ-
νέχεια, πήγε στα στρωσιά του και
ξάπλωσε «τριάντα έξη πρόβατα,
τριάντα έπτά πρόβατα... Σταμάτη-
σε για μία στιγμή άνασκήθηκε και
μ'άς φώναξε:

— Στα πεντακόσια θα με πάρη ο
ύπνος! Βάλτε με νου σας λοιπόν
πότε θα κοιμηθώ.

— Στο μεταξύ, απ' τις κουνέτες
μας, ξεσηκώθηκαν όλοι απ' τις γύ-
ρες ταραχές κι' ο ένας με τον άλ-
λον μαθεύτηκε η αίτια της φασαρί-
ας. Ο κύριος Κουραμάνας, ένας ά-
πόστρατος υπαξιωματικός του πυ-
ροβολικού, είχε φρενιώσει και στο
τέλος πάτησε τις φωνές:

— Τί θα γίνη κύριος; φώναξε.
Για ένα δεκάρικο θα μείνουν άυ-
πνες είκοσι ταραχές;

— Τί έκανε;
— Τόν έγγραφε, γιατί βρήκε τα
κακάνια που βγάει το γάλα ξεγύ-
νωτα.

— Η Τζέννη χαμογέλασε.

— Άς ελπίσουμε ότι θα έχη κοι-
μηθώ μέχρι να γυρίσουμε απ' το σι-
νεμά, είπε.

— Θα μου επιτρέψετε νάρθω κι'
εγώ; ρώτησε ο κ. Παπαδόπουλος.

— Ευχαρίστος.

— Ξεκίνησαμε κι' όταν περάσαμε
απ' το Δήμο μπήκαμε και πήραμε
τρία παγωτά.

— Ο κύριος Παπαδό-
πουλος προσφέρθηκε να κεράση κι'
έβγαλε ένα πενήντοφραγκο.

— Το θέλεις; τού είπε. Πενή-
νταίκο είναι.

— Ό άλλος είχε τα νύτρα του.

— Έμ, στραβάς είμαι; μουρού-
ρις.

— Άσε με στα φαρμάκια μου.
Έβωσα τα ρέστα, έλειπε ένα δί-
φραγκο, τού το πήραμε με το ζορί
και φύγαμε.

— Τί περίεργο μ' αυτόν τόν άν-
θρωπο; είπε ο κύριος Παπαδόπου-
λος, είναι πώς έμπ'ει συμπάθεια
κι' άς έχη π'ά νεύρο της κλειψιάς.
Άν ήτανε άλλος, δεν θα πατούσε
ψηλά στο μαγαζί του. Άκούσατε
πώς τόν έβρισε χτές το βράδυ ο κύ-
ριος Κουραμάνας.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΛΙΣΚΟΙ

Η Μαίρη Λίντα, ο Μαγώλης Χιώτης και ο επιχειρηματίας του Σι-
κάγου Σπύρος Κασαβίτης, ενώ υπογράφουν συμβόλαιο για μετά-
κληση των δυο έκλεκτων καλλιτεχνών στην Άμερική.

Η καλοκαιρινή σαζόν βρίσκεται
στο φόρτε της. Οι έζοτες, που
έφτασαν στο ζενίθ, έγιναν ο πρώ-
τος... διαφημιστής για καλλιτεχνί-
κα προγράμματα τών κοσμικών κέν-
τρων και τών θεάτρων, και η κί-
νησις από πλευράς κοινού έχει ά-
νεθ' στο ζενίθ.

Από πλευράς καλλιτεχνών όμως,
το καλοκαίρι βρίσκεται στο τέλος
του. Ίμπερσάριοι, θεατρώνες και
επιχειρηματίες κλείνουν τώρα τα
συμβολαία τους για τη χειμερινή
σαζόν. Έτσι, οι ζωφώνες του χει-
μώνα, δίνουν και παίρνουν μέσα σε
κακάνια ιδρώτος και με συνδυαία
παγωμένες γκαζόλες.

Είναι τούτο μία από τις παρα-
ξενιές του καλλιτεχνικού επαγγέ-
ματος, άγνωστη στο πολύ κοινό.

Μεταξύ τών πρώτων, που υπέγρα-
ψαν συμβόλαιο για το χειμώνα, πε-
ριλαμβάνεται το καλλιτεχνικό ζευ-
γάρι του λαϊκού τραγουδιού Μανώ-
λης Χιώτης-Μαίρη Λίντα. Ο Χιώ-
της και η Λίντα θα εμφανισθούν στο
Σικάγο, στο εκεί νυχτερινό κέντρο
«Αθηνς» του άμογενοϋς Σπ. Κα-
ραβίτη. Έτσι, οι ίδιοι θα βρουν την
ευκαιρία ν' άναυλωθούν κι' η Άθή-
να θα αισθανθώ την έλλειψή τους.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κανιούργιοι δίσκοι με θροσάρα
ελαφρά τραγούδια κυκλοφόρησαν την
έβδομάδα που μ'άς πέρασε — δι-
γοιόζεται για τις μεγάλες ζέστες.
Σημειώνουμε τούς καλύτερους:

1) Το «Καταρμένο φίδι». Τού
Μάνου Χατζιδάκι. Τραγουδά, Γ.
Μούσιος και παίζει στην ορχή-
στρα ο συνθέτης.

2) «Τώρα που π'ας στην ξενη-
τειά». Τού Μάνου Χατζιδάκι. Τρα-
γουδά η Νάνα Μουσχορη με χορω-
δία.

3) «Καληπερίζω δυο αδελφές». Τού
Αργύρη Κουνιάδη. Τραγουδά
χορωδία. Κιθάρα ο Γ. Μηλιαρέσης.

4) «Στο περιγιάλι το κρυφό». Τού
Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδούν
οι Μουζάς-Λιγνός.

5) «Μη ρωτάς την αγάπη». Τού
Κ. Καπνίση. Τραγουδά ο Κώστας
Κούρτης.

6) «Πιο πάνω απ' τα σύννεφα». Τρα-
γουδά ο Γιάννης Βογιατζής.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Περσσότεροι, και δικαιολογημέ-
να, οι δίσκοι τών λαϊκού τραγουδιού,
που βγήκαν τελευταία στην κυκλο-
φορία. Διαλέξαμε τούς πιο αξιοπρό-
σεχτους:

1) «Έφταξα συγχώρεσέ με». Στίχοι—μουσική Γ. Μητσάκη. Τρα-
γουδά η Άννα Χρυσάφη.

2) «Μιά Κυριακή». Τού Γ. Μητσά-
κη. (Άπο την ταινία «Το κορίτσι
της Κυριακής») Τραγουδά η Μαίρη
Χρονοπούλου.

3) «Μία γυναίκα δυο άντρες». —
«Είσαι μικρός για μένα» — «Η άδι-
κία» — «Ο τσολιάς». Οι μεγάλες
επιτυχίες της Άννας Χρυσάφη.

4) «Πές μου μανούλα μου» (Ζε-
μπέκικος). Τραγουδούν η Μπέμπα
Μηλάνη και η Καίτη Ουλά.

5) «Το ξέρω-το ξέρω» — «Γιατί
μαζί μου να μπλεχτή». Τού Ν. Γι-
ουλάκη. Τραγουδά ο ίδιος.

6) «Ούτε τα λεφτά σου, ούτε τα
καλά σου». Τού Μπάμπη Μπακάλη.
Τραγουδούν ο Μ. Γιουλάκης και η
Μαίρη Καζαντζή.

7) «Η κανιούργια παλτουδιά». Τρα-
γουδά ο Στράτος.

8) «Ο Θεμιτοκλής» και «Έχω
γίνει θύμα σου». Τραγουδά ο Ν. Γι-
ουλάκης.

9) «Καλώς ώρισε βρέ Γιώργη». Στίχοι—
μουσική Γ. Μητσάκη. Τρα-
γουδά η Μπέμπα Μηλάνη.

10) «Το τραγούδι της θάλας-
σας». Ορχήστρα Μίμη Πλέσσα.
Μπουζούκι ο Γ. Ζαμπέτας.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Στην κεντημένη σου ποδιά». (Πα-
ραδοχικό). Τραγουδά ο Λάμπρος
Παπαθανασίου.

2) «Ναύτη μου, καλό ταξίδι»
(μπάλλος). Τραγουδά ο Παντελής
Τιτάκης.

3) «Λουλούδι της Μονεμβασίας». Τρα-
γουδά η Ζωή Μάγγου.

4) «Αννούλα» (συρτός). Τραγου-
δούν ο Κ. Στεφανόπουλος, ο Έλ.
Σταντινίδου και η Άννα Κων-
σταντινίδου.

5) «Σ' αγάπησα πολύ» (συρτός)
Δέσποινα Παπαδάκη.

6) «Μπασταμπαδική Λενιώ»
(καλαματιανός). Τού Ι. Σκουλιδη.
Τραγουδούν ο συνθέτης και η Δ.
Παπαδάκη.

7) «Το γέλιο είναι ακριβό» (πεν-
τακόσια). Τραγουδά ο Γ. Καλομοί-
ρης.

8) «Για μία γυναίκα έχασα»
(συρτός κρουαγιώτικος). Τραγουδά
ο Γ. Καλομοίρης.

9) «Το παρόλι» (συρτός Καλύ-
μνου). Τραγουδά η Άμαλία Παπα-
στέφανου.

10) «Αίν 'Ηγιός» (συρτός Σίφ-
νου). Τραγουδά η Μαρία Ξανθάκη
και παίζει βιολί ο Άντ. Ξανθάκης.

11) «Η κλέφτρα» (καλαματι-
ανός). Τραγουδά ο Γιώργος Καλο-
μοίρης.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Μάλιστα, είπε η Τζέννη.
— Έ, απ' ότι ξέρω, είναι ο καλ-
λίτερος πελάτης του. Τί τα θέλετε;
Είναι συμπαθής, ο άπατεώνας.
— Και φτιάχνει και ώσαιο για
ούρτι, συμπλήρωσε η Τζέννη.

★

Γυρίσαμε κατά τη μία απ' τ'ο σι-
νεμά, αλλά οι έλπίδες θύγκανε μά-
ταιες.

Οι ταραχές είχαν άναστατώθω,
γιατί ο Δήμος όχι μόνον μετρούσε
πάλι τα πρόβατα του, αλλά είχε
φτάσει στο πεντακόσια και δεν έ-
λεγε να κοιμηθώ. Σταυροκοπήθηκε
ο κύριος Παπαδόπουλος.

— Βρέ κακό τού μ'άς βρήκε, εί-
πε. Άποψε μετράει πιο δυνατά από
χτές το βράδυ.

Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε
στα πεντακόσια πενήντα και είπε:

— Φωτιά που μ' έκαψε, τόν έρ-
μο! Ούτε χιλιάρικο δεν θα με φτα-
ση για το ξεγάνωτο καζάνι... Πεν-
τακόσια πενήντα ένα, πεντακόσια
πενήντα δυο... Φέρε μου νερό, Ά-
μαλία. Πεντακόσια πενήντα τρία...

— Ο κύριος Κουραμάνας πάτησε
τις φωνές:

— Βγάλε τόν περίδρομο πιά ρε
Δήμο. Χτές μ'άς είπες πώς κοιμά-
σαι στα πεντακόσια.

— Ο Δήμος πετάχτηκε όρθιος.

— Άσε μ'ας στα βάσανά μας,
κύριε Κουραμάνε. Πεντακόσια θα
μετράμε για το δεκάρικο, πεντακό-
σια και για το χιλιάρικο. Ούτε στα
δέκα χιλιάδες δεν θα με πάρη ο
ύπνος! Σάματι λές και καμμία ι-
δέα;

— Τί ιδέα;
— Νά, όπως χτές το βράδυ, που
τσοντάρησε το δεκάρικο.

— Και τί βέε;
— Νά τσοντάρησε το χιλιάρικο.
Άν είναι παραπάνω, δικά μου τα
υπόλοιπα.

Βγήκε απ' τα ρούχα του ο άλ-
λος.

— Μαρε δεν σ' έβλεπω τ' άνασκε-
λα που θα σου πληρώσουμε το ξε-
γάνωτο καζάνι; Άς τ'ο γάνωμες,
να μ'ην σ' έγγραφε ο γιατρός.

— Έμ' τότενες, άσε με στα φαρ-
μάκια μου.

Γυρίσε στη γυναίκα του, που τόν
περίμενε με το νερό στο χέρι, και
την ρώτησε:

— Πού σταμάτησα, μωρή;
— Στα πεντακόσια πενήντα
τρία, Δήμο μου.

— Καλά, άντε ψυφολόγα τώρα.
Για να δούμε. Θα ζαλιστώ να κοι-
μηθώ ο έρμος;

— Ηπτε το νερό και συνέχισε:
«Πεντακόσια πενήντα τέσσερα, πεν-
τακόσια πενήντα πέντε...» Στο με-
ταξύ, η Τζέννη είχε νυστάξει για τα
καλά.

— Πάμε να κοιμηθούμε κάτω;
είπε.

— Άλλο που δεν ήθελα κι' εγώ. Τα
μαζέψαμε και κατεβήκαμε.

★

Την άλλη μέρα, το πρωί, συνάν-
τησα τόν κύριο Παπαδόπουλο στη
στάση τών λεωφορείων. Χασμουρί-
τανε, αλλά η όψη του ήτανε χα-
ρούμενη.

— Χάσατε χθές, είπε. Κοιμηθώ-
καμε κατά τις τρεις, αλλά το γλεν-
τήσαμε.

— Δηλαδή;
— Πεισματώθηκε ο κύριος Κου-
ραμάνας κι' άρχισε να μετράη κι'
αυτός.

— Πρόβατα;
— Όχι, κανόνια. Θέλει να τ'ο
σπάση τα νύτρα, γιατί όπως δεν
άρχίζουν μαζί το μέτρημα, χάνει
τό νομμερα ο Δήμος. Ο κύριος
Κουραμάνας είναι άπόλαυστος: τούς
άκουσα. Οι φωνές τους μπερδεύ-
τησαν στο μισοσκόταδο, αλλά τα
έλεγαν καθαρά. «Ένα κανόνι, δυο
κανόνια τρία κανόνια...» Έκατό
πρόβατα, εκατόν ένα πρόβατα...
Σωστή μονομαχία γινότανε. Τώρα,
έχει περάσει μία δορυμάδα περίπου
και στο διάστημα αυτό άπόμειναν
αί δυο τούς στίες ταραχές. Όλοι
οί άλλοι κατέβηκαν κάτω, γιατί δεν
τους υπέφεραν πιά. Πάντως είμαι
περίεργος να δω ποιάς απ' τούς
δυο θα λυγίση. Νά είσθε σίγουροι
ότι θα σ'άς πληροφόρσω άν φου-
κά σ'άς ενδιαφέρει.

Φυτώρια ΤΕΧΝΗΣ

ΣΧΟΛΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ

Πώς το παιδί μαθαίνει να γίνεται άντρας

σθούν» ομάδορχες, δηλαδή άρχη-
γοί κοινοδίων κάτω από τις σκη-
νές.

— Τί ακριβώς διδάσκετε; ρω-
τήσαμε το διευθυντή της Σχολής.
Δυσκολεύτηκε να μ'άς απαν-
τήσει.

— Πρακτική εξάσκηση κάνουμε
στα παιδιά, είπε.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, τούς εξηγούμε πώς
κυλά η ζωή στην κατασκηνώση και
τα μικρά μυστικά της δουλειάς.
Πώς να προσέχουν την έγερση,
πώς να επιβλέπουν τα συστήματα
ή τα τραγούδια, την ψυχολογία,
την ώρα μπάνιου, τόν έλεγχο τού
ύπνου και της καθαριότητας, και
άλλα παρόμοια.

— Και πόσον καιρό διαρκούν
αυτά τα μαθήματα;

— Άπο έναν ως τρεις μήνες.
— Προφθαίνουν σ' αυτό το διά-
στημα να καταρτισθούν οι μαθη-
τές σας και οι μαθήτριές σας;

— Όχι ακριβώς. Στοιχεία μα-
θαίνουν.

— Και όταν άποφοιτήσουν;
— Άναλαμβάνουν άμέσως έρ-
γασία σε παιδικές κατασκηνώσεις
για όλη τη σαζόν. Για να νοιώ-
σουν την εύθυνη μάστιγα της δου-
λειάς, τούς άμειδούμε. Κάθε όμα-
δορχής ή ομάδορχισσα, παίρνει
600 δραχ. σά μισθό για μία σαί-
ζον.

— Τα καταφέρνουν καλά στην
πράξη;

— Έβώ βρίσκεται ο κόμπος. Στο
σημείο αυτό, η αλήθεια γύρω απ'
την κοινωνική άγωγή τού παιδιού,
προβάλλει γυμνή.

Το παιδί, κάθε παιδί, δε διδά-
σκειται από κανέναν να γίνη «άν-
τρας» ή «γυναίκα»... Μαθαίνει μό-
νο του, ή το πολύ με την παρέα
του.

Για το λόγο αυτό ακριβώς το-
νίσουμε τόν τίτλο μας σ' πληθυν-
τικό αριθμό. Δεν είναι οί «Σχο-
λές Όμαδορχών» τών ύπουργίων

Προνοίας ή Παιδείας ή τού Δή-
μου, έκείνες, που θα μάθουν το
παιδί να γίνη άντρας.

Κάθε σκηνή, απ' τις χιλιά-
δες, που είναι σπαρμένες κατά
μυθός τών άκτών, ή στις βουνο-
πλαγίες, είναι και μία Σχο-
λή. Μία σχολή ισάξια και ίσο-
δύναμη με τα κρατικά σχολεία.

Στα δεύτερα, κάτω απ' το ώρ-
γανωμένο σύστημα της κρατικής
παιδείας, οί μικροί τών 10—15
ετών, μαθαίνουν γράμματα από
πληθώρα δασκάλων και με τη βοή-
θεια ανεξαρτήτου πλούτου έπο-
πτικών μέσων.

Στις πρώτες, στις σκηνές-σχο-
λές, μαθαίνουν να είναι αυτοδύ-
ναμες μονάδες της κοινωνίας.

Κι' αυτό, χωρίς δασκάλους και
«παιδείαν».

Πήραμε βόλτα προχτές τ' άπό-
γευμα την ακροθαλασσία, από τη
Βούλα ως τόν Άγιο Άνδρέα.

Στην Άννα Βούλα σταθήκαμε.
Καμμία τριανταριά σκηνές κοντά
στο τέμας τών λεωφορείων, έδει-
χναν με την παρουσία τους πως
κάποιο ύψηλό έργο συνετελείτο έ-
κει. Έξω απ' τη συρματοπλεγμέ-
νη πόρτα, ήταν γραμμένη η επι-
γραφή: «Κατασκηνώσεις Λέσχης
Εργαζομένου Κοριτσιού».

Ήταν ή ώρα τού ύπνου.

Πλησιάσαμε στα συρματοπλεγ-
ματα. Οί σκηνές ήσαν ανοιχτές,
κι' έτσι μ'απόρρεε να μετρήσου-
με ως 100 κοριτσιάτικα κεφάλια,
έξαπλωμένα στα μαξιλαρία. Ήσυ-
χία άπόλυτη βασίλευε στην κα-
τασκηνώση. Ωστόσο, μ'απόρρεε να
δούμε πως όλων τα μάτια ή-
σαν άνοιχτά.

Καμμία δεν κοιμόταν.

Το πράγμα ήταν παράξενο, όχι
για τη μεσημεριανή άγπνια, που
είναι γνωστή στα χρόνια της έ-
φηβείας, αλλά για την ήσυχια.

Αργότερα, ο άσχηγός της Κα-
τασκηνώσεως μ'άς άπόκρυψε το
«τρομερό» μυστικό:

— Ήταν ώρα τού ύπνου, είπε.
«Έστ'ω κι' αν δεν κοιμόταν τα κο-
ρίτσια, έπρεπε να κοιμόν-
ταν. Το έπρεπε ήσαν άρκετά
για να επικρατήσει ήσυχία ύ-
πνου.

— Θέλετε να π'ήτε πώς...
Μας έκοψε, κουνώντας το κεφά-
λι. Ήταν ένας ηλικιωμένος άνθρω-
πος, με πολλή πείρα στα ζητή-
ματα της δουλειάς του.

— Ακριβώς, είπε. Θέλω να
π'ω πως μόνο τούς τα παιδιά μα-
θαίνουν να σέβονται το ένα το
άλλο. Ακριβώς σά νάταν μεγάλες
γυναίκες. Λίγο τ'όχτε, αυτό;

★
Δεν είναι καθόλου λίγο.
Αντίθετα, ή πολιτεία θάπρεπε
ν' αύξηση τις κατασκηνώσεις τού
καλοκαιριού με κάθε μέσο και να
μακρύνει τη διάρκεια τών κατα-
σκηνωτικών περιόδων.

Θάταν σά να αύξαινε τα scho-
λεία. Και τί σχολεία! Μία σκη-
νή το καδέν! Με μία πάνινη
πόρτα, απ' όπου υπαίνουν πι-
στητικοί ή κοριτσόπουλα, και θα
βγαίνουν... άνθρωποι! Με αυτοσε-
δασμό και με την πρώτη κοινωνι-
κή πείρα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ Η Λάουρα, αφού τραγούδη-
σε στο Μπαρόν με την ευκαιρία
μιάς μεγάλης δεξιώσεως, που δο-
θηκε εκεί με την ευκαιρία της καθ-
έκσεως ενός νέου μεγάλου διζε-
λοπλοίου, βρίσκεται τώρα στο
Παρίσι. Έν συνεχεία θα μεταβή
και στη Μαδρίτη.

★ Μία άλλη γνωστή χορεύτρια
της Σχολής Ζουρούδη, η Καίτη
Βαμβακούλια, που συνεργάζεται
τώρα με το Βαρλάμο, θα μεταβή
το χειμώνα στο Παρίσι, προκει-
μένου να εμφανισθώ στο «Λίντο»,
μαζί με τόν Άλέκο Μπάλας.

★ Στο Παναθηναϊκό Στάδιο θα
γίνη το Σεπτέμβριο μεγάλη έορ-
ταστική εκδήλωση με άσχαικούς
χορούς, επ' ευκαιρία τών Όλυμ-
πιακών αγώνων στο Τόκιο.

★ Υστερα από άπουσία δυο έ-
τών, στην Ευρώπη, γύρισε στην
Άθήνα η εξαιρετική ερμηνευτρια χο-
ρών οριαντάλ, Ζαννέτ, η όποια
και εμφανίζεται σ' ένα από τα
αθηναϊκά νυκτερινά κέντρα, με
πολλή επιτυχία.

★ Οί Έλληνίδες χορεύτριες, ά-
δελφές Θεοχαρή, στην Ισπανία,
όπου βρίσκονται τόν τελευταίο
καιρό, έχουν ειδικευθώ στους Ι-
σπανικούς χορούς, με τούς οποί-
ους σημειώνουν μεγάλη επιτυχία.

Μία σκηνή έξω απ' τή... σκη-
νή. Οί μικροί κατασκηνωτές, γω-
ρις έπ'άβλεψαν, παίζουν, φρονιμα-
φρονιμα.

Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Ντε Γκώλ, σε ένα από τα ταξίδια του...

ΣΤΗ μεγάλη αίθουσα των έορτών των Ήλυσίων, μέσα σε μια ατμόσφαιρα αποπνικτικής ζέστης, μιλάει ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, στρατηγός Ντε Γκώλ προς τους αντιπροσώπους του παγκοσμίου Τύπου...

Και τα πρώτα τηλεγραφήματα από τη γαλλική πρωτεύουσα μιλάνε για μια πραγματική «επανάσταση» της Ευρώπης, που κήρυξε ο Ντε Γκώλ.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΒΟΝΝΗ

Τί είχε συμβεί; Ο Γάλλος Πρόεδρος, μόλις είχε γυρίσει από την επίσημη επίσκεψή του στη Βόννη, όπου είχε συνομιλίες με την Κυβέρνηση της Δυτικής Γερμανίας.

Πλάι στη μεγάλη Ιστορία, υπάρχει και η λεγόμενη «μικρή Ιστορία», που φωτίζει όμως βαθύτατα τη μεγάλη. Τη δεύτερη ημέρα των συνομιλιών της Βόννης, ο Ντε Γκώλ, ο τόσο πιστός στην επιμέτρη, άφησε να τον περιμένει

Ο πρώην Πρωθυπουργός της Δυτικής Γερμανίας Κόνραντ Άντεναουερ.

ο πρωθυπουργός Λούντβιχ Έρχαρντ, είκοσι λεπτά. Στις τέσσερες ακριβώς το απόγευμα — σύμφωνα με το επίσημο πρόγραμμα — ο Ντε Γκώλ έπρεπε να βρισκείται στο πρωθυπουργικό γραφείο του Έρχαρντ. Στις τέσσερες και πέντε, ούτε σκιά του Ντε Γκώλ στον ορίζοντα. Ένας ανώτατος υπάλληλος τηλεφωνεί στο σπίτι του Κόνραντ Άντεναουερ, όπου ήταν γνωστό, ότι είχε πάει ο Ντε Γκώλ. Άλλα νέα εκπληξής περιμένει τους Γερμανούς επισήμους: Το τηλέφωνο χτυπάει, αλλά κανείς δεν απαντά. Κι' αυτό σημαίνει, ότι οι δύο πολιτικοί άνδρες έχουν να πουν ακόμα πολλά και δεν επιθυμούν να διακόψουν την «πολύτιμη» συνομιλία τους. Έπειτα από ένα τέταρτο, μεγαλύτερο, ευγενέστερο, αλλά και λίγο αδιάφορο, καταφάνει ο Ντε Γκώλ και όλοι καθόνται — Γάλλοι και Γερμανοί επίσημοι — γύρω από το γραφείο της διασκέψεως.

Ο Ντε Γκώλ κυττάει μ' ένα κυκλικό βλέμμα τους παριστάμενους και μετά απευθύνεται, χαμο-

γελώντας, στον Έρχαρντ, που κάθεται ακριβώς απέναντί.

«ΜΕ ΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ...»

— Κύριε πρωθυπουργέ, με συγχωρείτε για την αργοπορία μου. Ήμουν με το φίλο μου Άντεναουερ. Με είχε πραγματικά γοητεύσει και επομένως με είχε αιχμαλωτίσει...

Ο Έρχαρντ, κάτω από την τυπική ευγένεια της φράσεως, είδε την πολιτική της σημασία... Γιατί, βέβαια, δεν είναι κρυφό, ότι ο Ντε Γκώλ και ο Άντεναουερ, όχι μόνο συνδέονται με βαθειά προσωπική φιλία, αλλά και συμφωνούν απόλυτα μεταξύ τους στην πολιτική τους γραμμή, στις διεθνείς υποθέσεις.

Ο διάδοχος του Άντεναουερ, ο καθηγητής Λούντβιχ Έρχαρντ, άφου έμεινε χρόνια κάτω από τη σκιά του πανίσχυρου καγκελαρίου, σημείωσε, με τα πρώτα του βήματα, σαν Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, άκετες επιτυχίες, άφου ήδη ήταν ένας από τους αρχιτέκτονες — αν όχι ο μοναδικός — του γερμανικού οικονομικού θαύματος.

Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ του ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Άλλα ο Ντε Γκώλ δεν έχει συνθίσει ακόμα τον Έρχαρντ, ούτε — πολύ περισσότερο — και ο Έρχαρντ τον Ντε Γκώλ.

ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΚΑΙ ΕΡΧΑΡΝΤ

Τίποτα δεν είναι πιο διαφορετικό από το χαρακτήρα τους και τις μεθόδους τους. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει, ότι δεν υπάρχει, σε πολλά θέματα, ταύτης σκέψης, αλλά και αμοιβαία προσωπική συμπάθεια.

Άλλα, νά, απλούστατα, για τον Ντε Γκώλ, ο Έρχαρντ δεν είναι ο Άντεναουερ και για τον Έρχαρντ ο Ντε Γκώλ είναι... ο Ντε Γκώλ.

Ο Σοβιετικός ηγέτης Νικήτας Κρούτσσεφ, με τον Πρωθυπουργό της Πολωνίας, στη Βαρσοβία.

Ο Γάλλος Πρόεδρος δε μπορεί να κατανοήσει τη συνεχή προσπάθεια του Έρχαρντ να «κλείσει» τις μεγάλες διεθνείς μεταβολές, ή τη διαφορά πολιτικής, σε ανώδυνα, κατευναστικά επίσημα ανακοινωθέντα.

Αυτό, άλλωστε, σημαίνει, ότι υπάρχουν διεθνείς μεταβολές και πολιτικές διαφορές, που ο Έρχαρντ — σύμφωνα με τη γνώμη του Ντε Γκώλ — δεν τολμάει ν' αντιμετώπισει ρεαλιστικά.

Ο Γερμανός πρωθυπουργός, από την άλλη μεριά, βλέπει, ότι ο Ντε Γκώλ προσπαθεί συστηματικά να προκαλέσει και μαλίστα να επεκτείνει τις διεθνείς αυτές μεταβολές, τις όποιες ο ίδιος βλέπει, τουλάχιστον, με βαθειές επιφυλάξεις.

Ο Ντε Γκώλ, στις συνομιλίες του με τον Έρχαρντ, προσπάθησε, για άλλη μια φορά, να τον «υποχρέωση» να διαλέξει ανάμεσα στις Ήνωμένες Πολιτείες και στην Ευρώπη.

Αλλά, για τον Έρχαρντ, η έκλογη αυτή είναι έκλογη ανάμεσα στις Ήνωμένες Πολιτείες και στη Γαλλία.

Καί, βέβαια, αν ήτανε όπως...

ποτε υποχρεωμένος να διαλέξει, θα διάλεγε τις Ήνωμένες Πολιτείες...

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Σ' αυτό όμως ακριβώς το σημείο, υψώνεται η σημαία της ευρωπαϊκής επανάστασης του Ντε Γκώλ, που κατά βάθος δεν είναι κάτι τελείως καινούργιο, αλλά απλώς η ανάπτυξη της πολιτικής στρατηγικής του Γάλλου Προέδρου.

Κι' εδώ πρέπει να γυρίσουμε στην εκρηκτική διάσκεψη Τύπου, στην αίθουσα εορτών των Ήλυσίων...

Η άρνηση της Δυτικής Γερμανίας ν' ακολουθήσει τη γραμμή του,

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

όχι μόνο δεν έπληξε τον Ντε Γκώλ, αλλά τον έκανε τολμηρότερο. Και η τολμή του ώθησε, για άλλη μια φορά, σε βασικά αποτελέσματα, που κανείς δεν ξέρει ακόμα αν θα είναι θετικά, αρνητικά, ή και τα δύο συγχρόνως.

Άλλωστε, οι πολιτικές κατευθύνσεις του Γάλλου Προέδρου — και σ' αυτό ακόμα συμφωνεί με το γηραιό Άντεναουερ — δε ρίχνουν τις ακτίνες τους στο άμεσο μέλλον, αλλά στο άπώτερο...

ΜΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΔΥΝΑΜΙ

Το συμπέρασμα της διασκέψεως Τύπου των Ήλυσίων είναι ότι, για τον Ντε Γκώλ, η Ευρώπη υψώνεται οριστικά πλέον, σαν αυτόνομη δύναμη, ανάμεσα στις Ήνωμένες Πολιτείες και τη Σοβιετική Ένωση.

Για τη ντεγκωλική σκέψη, οι πραγματικές δυνατότητες για την Ευρώπη άρχισαν μετά το δράμα του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, όταν, μέσα από τα ερείπια, άρχισε να υψώνεται αμείλικτη ή

ταν το πυρηνικό όπλο και σίγουρα βοήθησαν με τρόπο ουσιαστικό την οικονομική ανόρθωση της Ευρώπης.

Άλλωστε, αυτό απαιτούσε και το συμφέρον τους, γιατί η Ευρώπη είχε γίνει το «προκεχωρημένο μέτωπο» της άμυνας τους.

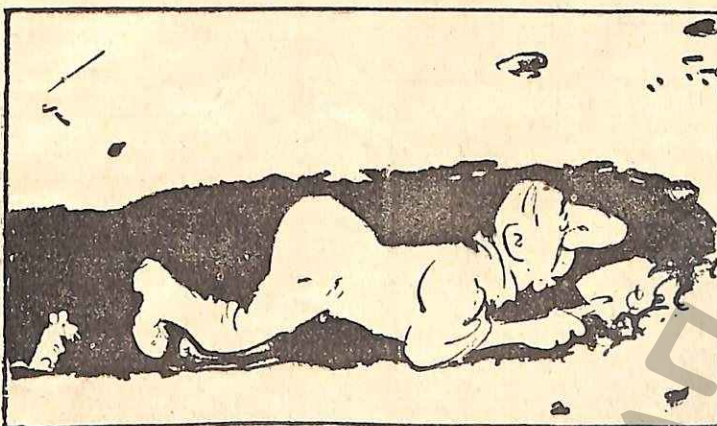
Οι Ήνωμένες Πολιτείες, σύμφωνα με τη σκέψη του Ντε Γκώλ, καθόριζαν βασικά τη διεθνή πολιτική όλων των συμμάχων τους, κι' ούτε, με τη γενική κατάσταση που υπήρχε, μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

Αλλά η πραγματικότητα άρχισε ν' αλλάζει, γιατί οι χώρες της ηπειρωτικής Ευρώπης, όχι μόνο ξανάφτιαξαν την οικονομία τους, αλλά ισχυροποιήθηκαν και στρατιωτικά, ενώ ταυτόχρονα μιά απ' αυτές, η Γαλλία, διαθέτει και πυρηνικά όπλα.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ

Σήμερα — πιστεύει ο Ντε Γκώλ — η Ευρώπη διαθέτει τόσα μέσα και τέτοια δύναμη, ώστε να μπορεί να έχει και μιά δική της πολιτική, όχι αντίθετη προς των Ήνωμένων Πολιτειών, αλλά πάντως παράλληλη.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ σὲ παγκόσμια κλίμακα

Μιά αγγλική γελοιογραφία: Πού οδηγεί το τούνελ του Ντε Γκώλ;

αναγκαιότητα της συνεννόησης των χρεσινών έχθρων και της ένωσης όλων των λαών της γηραιάς ηπείρου.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΡΩΣΟΙ

Άλλωστε, με το τέλος του πολέμου, ο χωρισμός των δυναμειών στη διεθνή πολιτική ήταν πολύ απλός: οι Αμερικανοί από τη μιά μεριά και οι Ρώσοι από την άλλη.

Αυτό άλλωστε, είχε φανή καθαρώτατα από τη διάσκεψη της Γιάλτας, όπου Ήνωμένες Πολιτείες και Σοβιετική Ένωση καθόρισαν ουσιαστικά μόνες τους την τύχη όλης της Ευρώπης και γενικότερα του κόσμου.

Σύμφωνα με τη σκέψη του Ντε Γκώλ, η σοβιετική απειλή εναντίον της Ευρώπης, που οικονομικά άλλωστε ήταν τελείως κατεστραμμένη, υποχρέωνε τις ευρωπαϊκές δυνάμεις να στραφούν προς την αμερικανική προστασία. Γιατί ο Στάλιν δεν άστειονόταν καθόλου...

Οι Ήνωμένες Πολιτείες διέθε-

Η σοβιετική απειλή, άλλωστε, έχει σοβαρώτατα μειωθεί και η αμερικανική «προστασία» προκαλεί, συχνά, δυσάρεστες στους λαούς της Ευρώπης.

Ο χωρισμός του κόσμου, μεταξύ των Ήνωμένων Πολιτειών και των συμμάχων τους, από τη μιά μεριά, και της Σοβιετικής Ένωσης και των δικών της συμμάχων, από την άλλη, ξεπεράστηκε σήμερα από την πραγματικότητα. Η Κίνα έσπασε την κομμουνιστική μονολιθικότητα. Η Γαλλία αναθεώρησε όλα τα δεδομένα της αμερικανικής ηγεσίας στη Δύση.

Η Ευρώπη, τονίζει ο Ντε Γκώλ, δε μπορεί πια να κατευθύνεται από τις Ήνωμένες Πολιτείες... Πρέπει να έχει μιά πολιτική πραγματικά ανεξάρτητη. Βέβαια, μιά τέτοια πολιτική, έχει και τους κινδύνους της. Άλλα και ποιά πολιτική δεν έχει τους δικούς της;

ΠΟΙΑ «ΕΥΡΩΠΗ»;

Όταν όμως μιλάμε για Εύρω-

πη, για ποιά ακριβώς Εύρωπη πρόκειται;

Ο Ντε Γκώλ πιστεύει, ότι η «Όργανωσι της Ευρώπης» έχει χάσει την όρη της κι' ότι πρέπει ν' αναληφθούν πρωτοβουλίες προς όλες τις κατευθύνσεις.

Άλλωστε, αυτό θα γίνει από τη δύναμη των πραγμάτων, γιατί σ' ολόκληρη την Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Ανατολικής, φουσαί ένας καινούργιος αέμος. Αυτό πιστεύει ο Ντε Γκώλ...

Ο Έρχαρντ, όμως, ροδαλός και ολοστρόγγυλος, δεν τον ακολουθεί. Και οι άλλες, μικρότερες δυνάμεις της Δύσεως, τηρούν στάσι αναμονής.

Άλλα η «επανάσταση» του Ντε Γκώλ και η ανάπτυξη της στρατηγικής του, έθεσαν σε κίνηση υπογείες δυνάμεις.

ΡΙΖΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΕΙΣ

Αυτή τη στιγμή, φτάνουμε στο σταυροδρόμι ριζικών διεθνών και ιδιαίτερα ευρωπαϊκών ανακατατάξεων. Ο Κρούτσσεφ σπεύδει στη Βαρσοβία και αργότερα στη Βόννη. Ο Μπάτλερ πηγαίνει στη Μό-

σχα. Ο Ρουμάνος πρωθυπουργός επισκέπτεται το Παρίσι και ζητάει την ανάπτυξη των σχέσεων της χώρας του με τη Γαλλία.

Όλα τα ρεύματα δείχνουν την

Ο Πρωθυπουργός της Αντικής Γερμανίας, Λούντβιχ Έρχαρντ.

προσπάθεια της ανεξαρτητοποίησης των εθνών, από τους Αμερικανούς και τους Ρώσους. Η ντεγκωλική στρατηγική δρέπει τους πρώτους καρπούς της...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ο Ντε Γκώλ.

ΑΓΓΛΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ ΒΡΗΚΕ ΣΥΖΥΓΟ ΠΕΤΩΝΤΑΣ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Υπάρχουν διάφορα συστήματα για να ζητήσει κανείς μιά σύζυγο, μα εκείνο, που χρησιμοποίησε ένας Άγγλος χωρικός, είναι ασφαλώς από τα πιο πρωτότυπα. Ο Μπριάλ Κόλ, τοιανταριών χρόνων, γιος ενός κτηματία, του Λονγκονσάιρ της Αγγλίας, έγραψε 1282 προτάσεις γάμου, έκλεισε τα χαρτιά σε άλλα τόσα μπουκάλια και τα έμπιστευσε στη Βόρειο Θάλασσα. Το καταπληκτικό είναι πως έλαβε 381 απαντήσεις. Ο Μπριάλ Κόλ, έχει κάποια δικαιολογία, που χρησιμοποίησε αυτό το σύστημα, γιατί στη χώρα του υπάρχουν έξη άντρες για κάθε γυναίκα και ο Μπριάλ έφτασε στα τριάντα τρία του χρόνια, χωρίς να κατορθώσει να βρει την κοπέλα των ονείρων του. Πριν αποφασίσει να περάσει ανύπαντρος, κατέφυγε στο σύστημα με τις μπουκαλίες. Η Βόρεια Θάλασσα βρέχει κι' εκείνο τον παρτίδο των ανυπαντρών, δηλαδή τη Σουηδία κι' ένα μεγάλο μέρος από τις απαντήσεις, ήταν σουηδικές. Αφού διάβασε όλες τις απαντήσεις, ο Μπριάλ σταμάτησε πάνω σε έξη κοπέλλες: την Νίλγκα, τη Μαρίαν, τη Λουίζ, την Ούλα και τη Λένα, και πήγε στη Σουηδία, για να τις γνωρίσει. Στο τέλος, άρραβωνιάστηκε επίσημα με την τριτοκατωμένη Νίλγκα Μπρίτ Γκρένβιτερν, μιά εικοσάχρονη πωλήτρια, που πρόκειται να τον παντρευτεί και να τον ακολουθήσει στην πατρίδα του τη Μεγάλη Βρετανία.

**ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ**

**ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ**

Η Τασούλα προσπαθεί να ξεχάσει και να πείσει τον εαυτό της πως ο άντρας της δεν έχει καμμία σχέση με τη Ρίτσα Βλάχου. Άλλωστε κι εκείνος της φέρνεται τώρα πιο καλός, πιο στοργικός, και δείχνει μεγάλη αγάπη στο κοριτσάκι της. Ο Άλκις έχει στρώσει στη δουλειά του και στέλνει αρκετά χρήματα στο Στέλιο. Μια μέρα, η Τασούλα συναντάει στο δρόμο τον Μάρθα και του συστήνει να προσπαθήσει να βρει άλλο την ευτυχία του. Ο πατέρας της βρίσκει μια πολύ καλή εργασία. Τη στιγμή όμως που το αναγγέλλει στους δικούς τους, πεθαίνει από συγκοπή, απ' τη μεγάλη χαρά του. Ο Στέλιος λείπει στην Τασούλα να πάρουν στο σπίτι τους τη γύρα μητέρας της. Απαιτεί όμως συνεισφορά κι' αυτή, το μικρό νοίκι που παίρνει απ' το σπίτι της. Φτάνει η μέρα που πρέπει να γίνει το μνημόσυνο του μακαρίτη. Άλλ' ο Στέλιος τους λέει πως δεν είναι απαραίτητο.

Μά... δε θα κάνουμε τα σαράντα; άκουσε η Τασούλα. Έχανε αυτός τη χειροκροτική του γίνισι, σαν να ήθελε να τα σαρώσει όλα μπροστά του.

Κονταμάρες! Αυτά τα κάνουν οι παπάδες, για να τρώνε τα λεφτά του κόσμου.

Η Τασούλα άρχισε να τρέμει. Έβλεπε τα μάτια της μητέρας της μεγάλα, γεμάτα παράπονο και μοιραία, να στρέφονται προς το Στέλιο.

Πρέπει να κάνουμε μνημόσυνο στην εκκλησία, είπε η Τασούλα έντονα. Έτσι γίνεται, Στέλιο, δεν είναι δυνατόν λοιπόν για τον πατέρα μου...

Τη σταμάτησε απότομα: Ποιος νόμος διατάσσει να γίνεται μνημόσυνο στην εκκλησία; Κανείς νόμος. Η εκκλησία όμως, η θρησκεία μας...

Κανείς δε σας εμποδίζει να κάνετε προσευχές από το σπίτι ή να κάνετε τα σαράντα για την ψυχή του μακαρίτη, είτε χωρίς εισοδήμα, ο Στέλιος. Αυτό ζητάει η θρησκεία, φαντάζομαι. Τα άλλα, είναι ματαιοδοξίες κι' επιδείξεις. Τι θα όφειλε η ψυχή του μακαρίτη μου, αν ξεδιψάσει μερικά χιλιάκια, έτσι στον άδεν;

Κόπταξε η Τασούλα τη μητέρα της άνησιν. Το πρόσωπο της Μάρθας, αντανάκλασε από τη λύπη, είχε γίνει άσπρο. Ήταν από τη φύση της δειλή και ειρηνική. Δε θυμόταν η Τασούλα να έχει δώσει ποτέ άσπρο για να γυαλίσει. Καί' άρχινε στο πατρικό της σπίτι δεν έβλεπε τί θα πή τσαζουλάκια. Κι' αν όμως τύγχανε να λογαριαστούν οι γονείς της μισό λεπτό, την άσπρου την έδινε ο πατέρας, παρ' όλη την άγγελική του καλοσύνη. Έχεναν τίγανη να πη καινούρια φρούτα κι' τα άσπρου, χωρίς κανένα πάντως, κι' η μάνα τούταρνε

ΣΚΟΤΩΣΕΣ την ψυχή μου

γενείας. Έχω εθύνει. Γι' αυτό πρό-
πει να σου πω ότι δεν έχω ποτέ
διόλου αυτό το έσοδο... Διόλου...
Τώρα μάλιστα, που έχω τόσων
χαρών...

Δεν τέλειωσε τη φράση του. Η
Τασούλα όμως τη μάντευσε κι' έ-
νοιωσε την καρδιά της να βου-
λιάζει.

Είχαν καιρό να λάβουν γράμ-
μα από τον Άλκις. Τού είχε γρά-
ψει η Τασούλα τη θλίβου είδησι
και τον είχε εξορκίσει να μη το
πάρη βαρεία. Τού τα είχε παρα-
στήσει μάλιστα εύγλωττα τα πρά-
ματα - όσο εύγλωττα βέβαια,
μπορούσαν να είναι κι' ένα τέτοιο
πένθος. Τού είχε γράψει ότι η
μητέρα τους είχε πάει κοντά της
και να μην άνησιν, να μη στενο-
χωρηθεί... Ο Άλκις είχε άπαν-
τησει άμέσως, και στο γράμμα
τον προσπαθούσε να δώσει θάρρος
στη μάνα. Μέσα από τις γραμμές
όμως, η Τασούλα καταλάβαινε το
σπασματικό του:

«Αντίπα, που οι συνθήκες
της ζωής μου δε μου επιτρέπουν
να έλθω άμέσως κοντά σας, έ-
χωσες. Πάλι, όμως, μάνα, αν ε-
ναι ανάγκη, αν με χρειαστεί, γρά-
ψε μου. Θα γίνω τα αδύνατα δι-
νατά να 'ρθω».

Αυτό ήταν το τελευταίο του
γράμμα. Τώρα είχαν χάσει τους
βδομάδες να λάβουν είδησεις τον.
Κι' ήταν μεγάλο το διάστημα, έ-

Λέν πρόφτασε να τελειώσει τη
φράση της. Ο Στέλιος σηκώθη-
ξε από το τραπέζι. Έπρεπε το
φρούτο του. Έσπρωξε το πιάτο
από μπροστά του, έδωσε μια κλω-
ταία στην καρέκλα του και ση-
κώθηκε.

Πολύ καλά... Να τα συζη-
τήσετε, λοιπόν, μετά τις ασ-
τά. Άφου τήξετε κι' όλες αποφά-
σεις...

Χορίς άλλη λέξη πήγε στο δω-
μάτιό του, βρόντησε την πόρτα
κι' εξαφανίστηκε. Η Μάρθα ζύ-
ταξε την κόρη της με μάτια γε-
μάτα φρίκη. Η Τασούλα είχε ξε-
ρώσει.

Τι έπαθε; ψιθύρισε με χείλη
άγνυ η μάνα.

Τα λεφτά! Αποχρίθηκε η
Τασούλα.

Για όνομα του Θεού, έχανε
η δυστυχισμένη μάνα. «Αν ήξε-
ρα ότι υποφέρατε... Να πάρω
μεις από τα δικιά μου...

Σάμπως δεν τα παίρνουμε...
Τα χέλη της μάνας τορνεύα-
σαν, δάκρυα μαζεψέθηκαν στα μά-
τια της. Η Τασούλα την ζύττα-
ξε με φρίκη. Δε θυμόταν να είχε
πάρη τη μητέρα της να κλάει. Πα-
ρ' όλη τη δύναμη της, είχε πεί-
σει ότι δυο τραγικές στιγμές της
ζωής της, στις δυο μεγάλες συμ-
φορές της: «Όταν έπαθε ο Άλκις
την αρρώστια, που του κα-
τέστρεψε τη ζωή, και στο θάνα-
το του πατέρα.

Πετάχτηκε:
Μην κλάς, μάνα, πρόφερε
αποφασιστικά. Άσε, θα το μι-
λήσω.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΩΝΗ
«Ανοίξε δονητικά την πόρτα
της χειροκροτήτριας. Ο Στέλιος
είχε κι' όλες ξεπλώσει, όπως το
συνήθιζε, το μεσημέρι.

Τι έπαθε; τον ρώτησε σι-
γανά η Τασούλα. Γιατί το πή-
ρες έτσι αυτό το ζήτημα;
Δε σήκωσε τα μάτια του από
την εφημερίδα, που διάβαζε:
— Άσε με! της είπε ανάμεσα
στά δόντια του.

πειδή τους έγραφε πάντα μια φο-
ρά τη βδομάδα.

Γιατί δε γράφει ο Άλκις;
ρώτησε με ξαφνικό φόβο η μάνα
και τα μάτια της ζύτταζαν ξε-
τεντικά μια την κόρη της, μια
το γαμπρό της, ας να ζητούσαν
βοήθεια.

Αυτό λέω κι' εγώ! Έχανε με
στομάχο ο Στέλιος. Βλέπει, α-
κούει τα είχα υπολογίσει.

Είχε καιρό να στείλει και γράμ-
ματα ο Άλκις, ενώ ως τώρα
έχονταν τακτικά λίγα-λίγα βέ-
βαια, όχι άρετα για να ικανο-
ποιήσουν το Στέλιο, πάντως ο-
μως καλύτερα από το τίποτα.

Η μάνα έσπρωξε το κεφάλι για
μια στιγμή και η Τασούλα κατα-
λάβαινε το θυμό κι' ανεβόαι με-
σα της. Έπρεπε ν' άνοιξη το στό-
μα της, πάλι, όμως, η συνήθεια
δε μπορούσε να σταματήσει εκεί.

Στέλιο, παιδί μου, είπε η
Μάρθα, δειλά, αλλά άσυνήθιστα
κι' αυτή σταθερά. Σ' αυτό το
ζήτημα δε θέλω να σου χαλάσω
το γαμπρό. Άς κάνουμε ο καθέ-
νας απ' ό,τι ο ίδιος μπορεί, να μη
συννοήσουμε να γίνω κα-
νονικά...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη
φράση της. Ο Στέλιος σηκώθη-
ξε από το τραπέζι. Έπρεπε το
φρούτο του. Έσπρωξε το πιάτο
από μπροστά του, έδωσε μια κλω-
ταία στην καρέκλα του και ση-
κώθηκε.

Πολύ καλά... Να τα συζη-
τήσετε, λοιπόν, μετά τις ασ-
τά. Άφου τήξετε κι' όλες αποφά-
σεις...

Χορίς άλλη λέξη πήγε στο δω-
μάτιό του, βρόντησε την πόρτα
κι' εξαφανίστηκε. Η Μάρθα ζύ-
ταξε την κόρη της με μάτια γε-
μάτα φρίκη. Η Τασούλα είχε ξε-
ρώσει.

Τι έπαθε; ψιθύρισε με χείλη
άγνυ η μάνα.

Τα λεφτά! Αποχρίθηκε η
Τασούλα.

Για όνομα του Θεού, έχανε
η δυστυχισμένη μάνα. «Αν ήξε-
ρα ότι υποφέρατε... Να πάρω
μεις από τα δικιά μου...

Σάμπως δεν τα παίρνουμε...
Τα χέλη της μάνας τορνεύα-
σαν, δάκρυα μαζεψέθηκαν στα μά-
τια της. Η Τασούλα την ζύττα-
ξε με φρίκη. Δε θυμόταν να είχε
πάρη τη μητέρα της να κλάει. Πα-
ρ' όλη τη δύναμη της, είχε πεί-
σει ότι δυο τραγικές στιγμές της
ζωής της, στις δυο μεγάλες συμ-
φορές της: «Όταν έπαθε ο Άλκις
την αρρώστια, που του κα-
τέστρεψε τη ζωή, και στο θάνα-
το του πατέρα.

Πετάχτηκε:
Μην κλάς, μάνα, πρόφερε
αποφασιστικά. Άσε, θα το μι-
λήσω.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΩΝΗ
«Ανοίξε δονητικά την πόρτα
της χειροκροτήτριας. Ο Στέλιος
είχε κι' όλες ξεπλώσει, όπως το
συνήθιζε, το μεσημέρι.

Τι έπαθε; τον ρώτησε σι-
γανά η Τασούλα. Γιατί το πή-
ρες έτσι αυτό το ζήτημα;
Δε σήκωσε τα μάτια του από
την εφημερίδα, που διάβαζε:
— Άσε με! της είπε ανάμεσα
στά δόντια του.

— Μά, γιατί θύμωσε; Δεν εί-
ναι λόγος να ζήνεις σκληρά...

Γρήγορα, την ζύτταξε με τα βα-
θονάλα του σκεπτικιστή μάτια:

— Φυσικά... Πλήρωσε και σό-
πα! Σκαμνός σου, ο ξένος... το
υπόζυγιο, που είναι καλό μονάχα
για να κουβαλάς.

Στέλιο, ο έσορξίζω, σε ξε-
τένω... Δεν είπαμε να μην την
κάνουμε δυστυχισμένη τη μάνα;
— Αυτή με ζάνει δυστυχισμένο
τώρα, 'Ο σκοπός είναι να μπορού-
με να συνεννοηθούμε.

Μά δε ζήτησε τίποτα το πα-
ράλογο.

Είπα μια φορά όχι. Πάει, τέ-
λειωσε. Άν είχε τη στοιχειώδη
λεπτότητα, δε θα έπαινε. Πως
έπιμενε;

— Η μητέρα έζησε μια ζωή ο-
λάκιστη ζωή κι' άφέντρα στο
σπίτι της.

Τώρα, όμως, ούτε γράφα εί-
ναι, ούτε άφέντρα, ούτε ζή στο
σπίτι της. Πρόφερε ο Στέλιος
σκληρά. Το κακό είναι ότι δεν
τόχει αντίληψη.

Εσάφει η Τασούλα τις γρο-
θιές της. Ξεζήνη τη στιγμή θα
μπορούσε να τον χτυπήσει.

Στέλιο... δεν ήθελε η μάνα
μον έδω για να γίνει σκλάβος.
Πρέπει να της επιτρέπουμε να
ζήσει και τη θέλησή της.

— Άπληδή, να μ' άσέρνη από
τη μήτη;

— Στο κάτω-κάτω έχω κι' ε-
γώ κάποιο δικαίωμα. Το μνημό-
συνο θα γίνει από τα δικιά μου τα
λεφτά.

Ο Στέλιος γέλασε περιφρονη-
τικά:

— Ποιά δικιά σου λεφτά; Ξε-
χνάς, φαίνεται, πως είσαι παν-
τομέρης; Ξεχνάς πως δεν υπάρχει
πιά δικό σου και δικό μου...

— Τότε γιατί εργάζομαι;

Πετάχτηκε καθιστός στο κρεβά-
τι του και την ζύτταξε με κα-
ρία:

— Εργάζεσαι, επειδή πρέπει κι'
εσύ να συνεισφέρεις κάτι. Και
ποιά γυναίκα δεν εργάζεται σή-
μερα;

— Και δε μπορώ να όρίσω κά-
τι...

— Κανείς δε σου στερεί, όταν
ζητάς λογικά πράγματα.

— Μά ήπαρχει τίποτα το πιο
λογικό...

Ξανάτρεσε στο κρεβάτι του, πή-
ρε την εφημερίδα.

— Άσε με, ψιθύρισε βάνανσα.

— Δεν το ήλαμε όμως το ζή-
τημα.

— Θα μ' άρσιες; Έβαλε τις φρο-
νές ο Στέλιος. Έρχομαι σπύτι
μου κοινασμένος και μ' άρχίζεις
τη σοφιστική. Πάει, τέλειωσε.
Δε θα με τρελλάνεις με την ίδια
συνήθεια, σαράντα φορές...

Τσαλάκωσε την εφημερίδα του
και την ζύτταξε με μάτια φο-
ρισμένα:

— Παναγία μου... τι είναι αυ-
τή η γυναίκα;... Όταν βάλλω κά-
τι στο νόμο της, μπορεί να πεθάνει
τον άλλον...

Πετάξε την εφημερίδα κοντά
ει κάτω, με μια κίνηση έβαλλε.

— Όχι να ηουχάσει κανείς στο
σπίτι του δε μπορεί... Κι' έπειτα
σου λένε...

Γρήγορα από την άλλη μεριά και
χουνολύθηκε. Την άλλη στιγμή,
όμως, πετάχτηκε πάλι:

— Άκουσε, έχανε άπειλητικά.
Γράφεις δε θέλω... Είπαμε, να
'ρθη έδω η μητέρα σου... Εδείξε
αυτονομία, αλλά να μη μου το
βγάλειτε ενό...

Ξαναπλάκωσε, χουνολύθηκε
δε τ' άπεία και δε μίλησε πιά.
Βγήκε από το δωμάτιο, πατών-
τας στις μύτες η Τασούλα. Είχε
την έντονη πίστη ότι πόδια της
είχαν γίνει από υπατάκη. Είπε
τη μητέρα της να κλάει σιγανά.

Έπρεξε κοντά της, την άγγα-
λισε:

— Μή στενοχωριέσαι, μαγούλα.

Κοίτησε η δύστηνη μάνα το
κεφάλι της:

— Καλά έλεγα εγώ να μην έρ-
θω έδω...

— Δεν πειράζει, μαμά. Θα πά-
με να του ανάψουμε ένα κεράκι
και θα διαβάσουμε ένα τρισάδιο
στον τάφο του. Τού πατέρα δε
θα του κακοφανή. Ήταν πάντα
απλός και καλόβολος.

Γιά σένα στενοχωριέμαι, εί-
πε με δάκρυα στη φωνή, η μάνα.
Γιά σένα, Τασούλα. Δεν είσαι ευ-
τυχισμένη...

Σταμάτησε, η φωνή της κόπη-
ξε από ένα λυγρό.

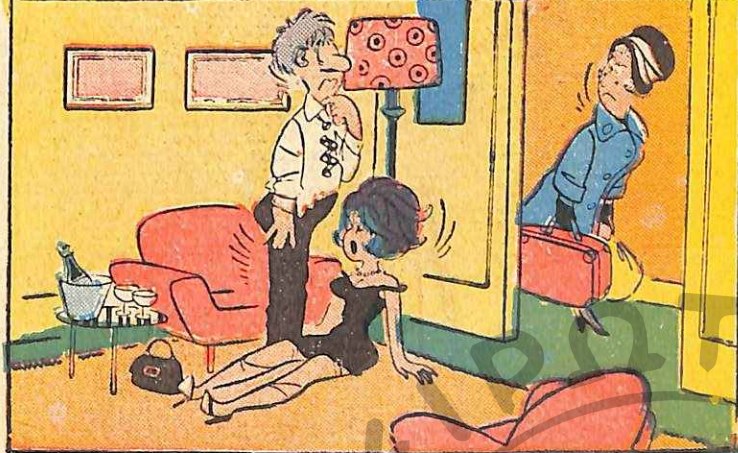
Με κόπο συζητούσε η Τα-
σούλα και τα δικιά της τα δά-
κρυα:

— Είμαι ευτυχισμένη μαμά. Μη
στενοχωριέσαι. Έχει και τα έ-
λαττονοτά...

— Και ποιος δεν τάχει; ψιθύ-
ρισε η μάνα, πονοίωσε κι' όλες
τύχισε μη βάλλω λάδι στη φωτιά.

— Άκουθες! Κατά τα άλλα, εί-
μαι ευτυχισμένη.

ΜΑΥΡΑ ΜΑΝΤΑΤΑ
Ήταν η τελευταία Κροιακή
της Άποκρίας, όταν ήθελε το

— Θάνα άσφαλώς η γυναίκα σου!...

γνώμα με τα μαύρα τα μαντά-
τα. Ήταν το πρώτο γράμμα του
Άλκις μετά δυο μήνες κι' η Τα-
σούλα το άνοιξε με λαχτάρα. Η
μητέρα της την ζύτταξε με μά-
τια πελώρια:

«Άσφαλώς θ' άνησινήσεις, έ-
χωσε ο Άλκις. Και δυστυχώς,
δε μπορεί να σας πω, ότι ήταν
άδικες οι άνησιές σας. Άρρω-
στήσα. Όχι βέβαια έτσι βαριά,
όπως την πρώτη φορά. Πάντως,
κοινασμένα φαίνεται περισσότε-
ρα απ' ό,τι έπρεπε και τα πό-
δια μου άρχισαν ν' άνοούνται να
με κρατήσουν. Έχανα στην άρ-
χη πως δεν καταλάβαινα. Μέσα
με την ημέρα όμως, η κατάρσι-
σι χειροτέρενε, άπαινα ένα ποί,
μυ ήταν άδύνατο να περπατή-
σω. Τρομοκρατήθηκα, άπως κατα-
λαβαίνετε κι' έφερα άμέσως το
γιατρό. Άντος μου είπε ότι εί-
ναι φανερό υπερκόπωση. Τώρα,
πρέπει να σας φανερώσω όλη την
άλήθεια. Επειδή τα χριμάτα δεν
επαρκούν για να συντηρούμαι
έδω, και να στέλνω στο Στέλιο
τις δόσεις που έχετε να στέλνω,
έπρεπε από την εργασία μου της
ημέρας στο τεχνικό γραφείο, είχα
ανάλαβει και κάποια σωματική
εργασία μερικές νικτερινές ώρες,
βέβαια, το παράκανα. 'Ο γαρ-
τρός, λοιπόν, τώρα μ' έχει κα-

θλήσει πάλι στο κρεβάτι και μου
είπε οηώς, πως δεν είναι δυνα-
τό εις το μέλλον να διανοηθώ να
εργαστώ, αν δεν περάσουν τουλά-
χιστον έξη μήνες.

Το ξέρω πως θα στενοχωρηθή-
τε. Μάνα, να μη το πάρης κατά-
καρδα. Πάντως, σου όρκίζομαι και
πρέπει να με πιστέψης, πως θα
γίνομ καλά, έντελώς καλά. 'Ο γαρ-
τρός μου το όρκίστηκε αυτό. Μό-
νο που αυτή τη φορά μου λέει πως
δε θα μου επιτρέψη να βγω από
το νοσοκομείο, αν δεν καταλάβη
ότι δεν κινδυνεύω πιά. Είναι συγ-
κινητική η αγάπη που μου δει-
χνουν έδω. Σας γράφω κι' αυτό
το ευχάριστο... αν βέβαια μπορεί
ζανείς να το όνομάσει ευχάριστο.

Μ' έχουν ανάλαβει άορεάν. Δεν
πληρώνω άοραμή, ούτε για τη δια-
τροφή μου, ούτε για τα νοσήλια.
Για αντάλλαγμα τους προσφέρω
κάποια γραφική εργασία και μα-
θαίνω νέα ελληνικά στο γιατρό
που είναι ελληνόλογος. Βλέπει,
και στη μεγαλύτερη δυστυχία μπο-
ρεί ο άνθρωπος να σταθή... τιχε-
ρός, Τασούλα μου, μη το πάρης
κι' εσύ βαριά και δώσε θάρρος
στη μάνα. Στέλιο, σε παρακαλώ
να με συγχωρήσεις, αλλά πιστέψε
πως δε φταίω εγώ. Αντίματι ά-
φάνταστα, που δε μπορώ να σε

αφήσω πάλι στο κρεβάτι και μου
είπε οηώς, πως δεν είναι δυνα-
τό εις το μέλλον να διανοηθώ να
εργαστώ, αν δεν περάσουν τουλά-
χιστον έξη μήνες.

Το ξέρω πως θα στενοχωρηθή-
τε. Μάνα, να μη το πάρης κατά-
καρδα. Πάντως, σου όρκίζομαι και
πρέπει να με πιστέψης, πως θα
γίνομ καλά, έντελώς καλά. 'Ο γαρ-
τρός μου το όρκίστηκε αυτό. Μό-
νο που αυτή τη φορά μου λέει πως
δε θα μου επιτρέψη να βγω από
το νοσοκομείο, αν δεν καταλάβη
ότι δεν κινδυνεύω πιά. Είναι συγ-
κινητική η αγάπη που μου δει-
χνουν έδω. Σας γράφω κι' αυτό
το ευχάριστο... αν βέβαια μπορεί
ζανείς να το όνομάσει ευχάριστο.

Μ' έχουν ανάλαβει άορεάν. Δεν
πληρώνω άοραμή, ούτε για τη δια-
τροφή μου, ούτε για τα νοσήλια.
Για αντάλλαγμα τους προσφέρω
κάποια γραφική εργασία και μα-
θαίνω νέα ελληνικά στο γιατρό
που είναι ελληνόλογος. Βλέπει,
και στη μεγαλύτερη δυστυχία μπο-
ρεί ο άνθρωπος να σταθή... τιχε-
ρός, Τασούλα μου, μη το πάρης
κι' εσύ βαριά και δώσε θάρρος
στη μάνα. Στέλιο, σε παρακαλώ
να με συγχωρήσεις, αλλά πιστέψε
πως δε φταίω εγώ. Αντίματι ά-
φάνταστα, που δε μπορώ να σε

αφήσω πάλι στο κρεβάτι και μου
είπε οηώς, πως δεν είναι δυνα-
τό εις το μέλλον να διανοηθώ να
εργαστώ, αν δεν περάσουν τουλά-
χιστον έξη μήνες.

Το ξέρω πως θα στενοχωρηθή-
τε. Μάνα, να μη το πάρης κατά-
καρδα. Πάντως, σου όρκίζομαι και
πρέπει να με πιστέψης, πως θα
γίνομ καλά, έντελώς καλά. 'Ο γαρ-
τρός μου το όρκίστηκε αυτό. Μό-
νο που αυτή τη φορά μου λέει πως
δε θα μου επιτρέψη να βγω από
το νοσοκομείο, αν δεν καταλάβη
ότι δεν κινδυνεύω πιά. Είναι συγ-
κινητική η αγάπη που μου δει-
χνουν έδω. Σας γράφω κι' αυτό
το ευχάριστο... αν βέβαια μπορεί
ζανείς να το όνομάσει ευχάριστο.

Μ' έχουν ανάλαβει άορεάν. Δεν
πληρώνω άοραμή, ούτε για τη δια-
τροφή μου, ούτε για τα νοσήλια.
Για αντάλλαγμα τους προσφέρω
κάποια γραφική εργασία και μα-
θαίνω νέα ελληνικά στο γιατρό
που είναι ελληνόλογος. Βλέπει,
και στη μεγαλύτερη δυστυχία μπο-
ρεί ο άνθρωπος να σταθή... τιχε-
ρός, Τασούλα μου, μη το πάρης
κι' εσύ βαριά και δώσε θάρρος
στη μάνα. Στέλιο, σε παρακαλώ
να με συγχωρήσεις, αλλά πιστέψε
πως δε φταίω εγώ. Αντίματι ά-
φάνταστα, που δε μπορώ να σε

αφήσω πάλι στο κρεβάτι και μου
είπε οηώς, πως δεν είναι δυνα-
τό εις το μέλλον να διανοηθώ να
εργαστώ, αν δεν περάσουν τουλά-
χιστον έξη μήνες.

Το ξέρω πως θα στενοχωρηθή-
τε. Μάνα, να μη το πάρης κατά-
καρδα. Πάντως, σου όρκίζομαι και
πρέπει να με πιστέψης, πως θα
γίνομ καλά, έντελώς καλά. 'Ο γαρ-
τρός μου το όρκίστηκε αυτό. Μό-
νο που αυτή τη φορά μου λέει πως
δε θα μου επιτρέψη να βγω από
το νοσοκομείο, αν δεν καταλάβη
ότι δεν κινδυνεύω πιά. Είναι συγ-
κινητική η αγάπη που μου δει-
χνουν έδω. Σας γράφω κι' αυτό
το ευχάριστο... αν βέβαια μπορεί
ζανείς να το όνομάσει ευχάριστο.

Μ' έχουν ανάλαβει άορεάν. Δεν
πληρώνω άοραμή, ούτε για τη δια-
τροφή μου, ούτε για τα νοσήλια.
Για αντάλλαγμα τους προσφέρω
κάποια γραφική εργασία και μα-
θαίνω νέα ελληνικά στο γιατρό
που είναι ελληνόλογος. Βλέπει,
και στη μεγαλύτερη δυστυχία μπο-
ρεί ο άνθρωπος να σταθή... τιχε-
ρός, Τασούλα μου, μη το πάρης
κι' εσύ βαριά και δώσε θάρρος
στη μάνα. Στέλιο, σε παρακαλώ
να με συγχωρήσεις, αλλά πιστέψε
πως δε φταίω εγώ. Αντίματι ά-
φάνταστα, που δε μπορώ να σε

αφήσω πάλι στο κρεβάτι και μου
είπε οηώς, πως δεν είναι δυνα-
τό εις το μέλλον να διανοηθώ να
εργαστώ, αν δεν περάσουν τουλά-
χιστον έξη μήνες.

Το ξέρω πως θα στενοχωρηθή-
τε. Μάνα, να μη το πάρης κατά-
καρδα. Πάντως, σου όρκίζομαι και
πρέπει να με πιστέψης, πως θα
γίνομ καλά, έντελώς καλά. 'Ο γαρ-
τρός μου το όρκίστηκε αυτό. Μό-
νο που αυτή τη φορά μου λέει πως
δε θα μου επιτρέψη να βγω από
το νοσοκομείο, αν δεν καταλάβη
ότι δεν κινδυνεύω πιά. Είναι συγ-
κινητική η αγάπη που μου δει-
χνουν έδω. Σας γράφω κι' αυτό
το ευχάριστο... αν βέβαια μπορεί
ζανείς να το όνομάσει ευχάριστο.

Μ' έχουν ανάλαβει άορεάν. Δεν
πληρώνω άοραμή, ούτε για τη δια-
τροφή μου, ούτε για τα νοσήλια.
Για αντάλλαγμα τους προσφέρω
κάποια γραφική εργασία και μα-
θαίνω νέα ελληνικά στο γιατρό
που είναι ελληνόλογος. Βλέπει,
και στη μεγαλύτερη δυστυχία μπο-
ρεί ο άνθρωπος να σταθή... τιχε-
ρός, Τασούλα μου, μη το πάρης
κι' εσύ βαριά και δώσε θάρρος
στη μάνα. Στέλιο, σε παρακαλώ
να με συγχωρήσεις, αλλά πιστέψε
πως δε φταίω εγώ. Αντίματι ά-
φάνταστα, που δε μπορώ να σε

αφήσω πάλι στο κρεβάτι και μου
είπε οηώς, πως δεν είναι δυνα-
τό εις το μέλλον να διανοηθώ να
εργαστώ, αν δεν περάσουν τουλά-
χιστον έξη μήνες.

Το ξέρω πως θα στενοχωρηθή-
τε. Μάνα, να μη το πάρης κατά-
καρδα. Πάντως, σου όρκίζομαι και
πρέπει να με πιστέψης, πως θα
γίνομ καλά, έντελώς καλά. 'Ο γαρ-
τρός μου το όρκίστηκε αυτό. Μό-
νο που αυτή τη φορά μου λέει πως
δε θα μου επιτρέψη να βγω από
το νοσοκομείο, αν δεν καταλάβη
ότι δεν κινδυνεύω πιά. Είναι συγ-
κινητική η αγάπη που μου δει-
χνουν έδω. Σας γράφω κι' αυτό
το ευχάριστο... αν βέβαια μπορεί
ζανείς να το όνομάσει ευχάριστο.

Μ' έχουν ανάλαβει άορεάν. Δεν
πληρώνω άοραμή, ούτε για τη δια-
τροφή μου, ούτε για τα νοσήλια.
Για αντάλλαγμα τους προσφέρω
κάποια γραφική εργασία και μα-
θαίνω νέα ελληνικά στο γιατρό
που είναι ελληνόλογος. Βλέπει,
και στη μεγαλύτερη δυστυχία μπο-
ρεί ο άνθρωπος να σταθή... τιχε-
ρός, Τασούλα μου, μη το πάρης
κι' εσύ βαριά και δώσε θάρρος
στη μάνα. Στέλιο, σε παρακαλώ
να με συγχωρήσεις, αλλά πισ

δχι μόνον θετικά, αλλά και θυμωμένα.

— Ναί! Και τί μ' αυτό; Αποστομώθηκε η Τασούλα. Όλα τα περιμένα, εκτός να της φερθεί με τσόν τσόνισμό.

— Το θεωρείς φουζό; τόν ρώτησε.

— Την κούταζε με φρόδια σουφρωμένα.

— Εσύ πρέπει να το θεωρείς φουζό. Αφού μούχεις κάνει κούλας το σπίτι... Θάπρεπε να το περιμένεις.

— Στέλιο... δε βαστώ άλλο, δε βαστώ άλλο...

— Όπως θέλεις! της αποκοιμήθηκε προτρέποντας στη σκέψη της.

— Θέλεις να χωρίσουμε; τόν ρώτησε δυνατισμένη.

— Εσύ το λές, έγω δεν το είπα.

— Πού πάει όμως αυτή η κατάστασις...

— Εσύ ξέρεις. Ρώτα τη μανούλα σου.

— Τι σου φταίει η μητέρα μου.

— Πάλι έχεις όρεξι.

— Στέλιο, τού φώναξε ξαίλιη τώρα η Τασούλα. Έμαθα πως ήσουν στ' Αστέρια μ' αυτή τη γυναίκα.

— Στο διέφρενα, δεν στο διέφρενα, της αποκοιμήθηκε θυμωμένα με ειρωνικά.

— Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι της.

— Να χωρίσουμε! Να χωρίσουμε!...

Τα μάτια του, την κάρφωσαν, σαν αιχμές μαχαιριού.

— Πολύ καλά. Εξ ύπαισιότητός σου, φουζό. Και το παιδί θα μείνει σ' εμένα.

Πάγωσε η γυναίκα. Δεν ήταν άνθρωπος να πη λόγια στον αέρα ο Στέλιος.

— Έμενε και την κούταζε αδυσώπητα. Λίγα δευτερόλεπτα βίασταζε τη ματιά του. Έπειτα με μια ξαφνική κίνηση, έπεσε στην αγκαλιά του. Κι' η ίδια δεν ήξερε γιατί τόκανε αυτό. Ήταν σαν να την είχε σπρώξει πάνω στο χέρι.

— Αργότερα κατάλαβε, πως όταν της ανέφερε το παιδί, ένοιωσε κάτι παράξενο μέσα της. Πρώτη φορά είχε αντιληφθεί πόσο έντονη ήταν μ' αυτό τον άνθρωπο.

Πρώτη φορά έζησε τι σημαίνει η λέξη νόσση μητέρα δεμένη μ' ένα τέτοιο δεσμό αίματος μ' έναν άνθρωπο, γάμος γίνεται ένα μ' αυτόν, όχι από μια ερωτική έξαρση, αλλά από κάτι που δε μπορείς ν' αλλάξεις, όσο και να σε χωρίζει ο νόμος. Νόμος γίνεται ένας άνθρωπος, σε μια καινοβόρια ζωή, στη ζωή του παιδιού σου. Αργότερα

τά ξεδιάντροπα όλα αυτά στο μυαλό της. Και το έντονο την έσπρωξε εκείνη τη στιγμή να πέσει στην αγκαλιά του.

— Έκείνος έμενε αλόγιστος, αλόγιστος.

— Στέλιο, βόγγηξε η Τασούλα... Έλα ν' αράξουμε από την αράχη...

— Τρομοκρατήθηκες, ε; της έκανε ειρωνικά.

— Σώπα... Στέλιο, μη λές. Εστω μια λέξη και καταστρέφεις τα πάντα. Τώρα κατάλαβα, κατάλαβα πολλά... Όχι, δε θέλω να χωρίσουμε. Αλλά κι' εσύ πρέπει να θέλεις να ξαναρχίσουμε. Τι παρόλα έχεις να μου πής;

— Τα ξέρεις...

— Για τα λεφτά του 'Αλέξη, αυτό είναι το μόνο που ξέρω. Αλλά, σε ζητεύω... Ξέχασε τα αυτά. Δεν είναι δικαίωμα ένα τέτοιο πράγμα να μας καταστρέφει την ελπίδα μας. Γιατί άρρησε άλλη γυναίκα να μη στη ζωή σου;

— Πόστα πόστα, δε μπήκε στη ζωή μου. Δεν έχει σημασία για τον άντρα, αν αγαπάει καμιά φορά λίγο πάρα έξω.

— Καλά... δε θα ξαναμιλήσουμε κι' αυτό. Βλέπεις, ταπεινώθηκε. Εγώ έκανα το πρώτο βήμα...

— Άσε τα μεγάλα λόγια. Φυσικά, εσύ έπρεπε να κάνεις το πρώτο βήμα.

— Σώπα! Μη πής κάτι να με πληρώσει. Μη πής κάτι, που θα μου κάνει αδύνατο να ξαναρχίσω μαζί σου.

— Εσύ λές...

— Έλα, Στέλιο, τόν παρακάλεσε και χρειάστηκε στο λαμόυλο. Γιατί στέκει έτσι αλόγιστος; Γιατί δεν μ' αγκαλιάσεις κι' εσύ, γιατί δε με φιλάς; Πόιν ένα χρόνο, έλεγες πως μ' αγαπάς...

Πέρασε γαλάζια τα χέρια του στη μέση της.

— Εσύ, παιδί μου, δεν είσαι στα καλά σου, της είπε αποφθεγματικά. Νομίζεις πως αγάπη στ' ανθρώπινα σημαίνει αγκαλιάς, φιλά και σάξες;

— Κι' αυτό, Στέλιο, κι' αυτό!...

— Αγάπη στ' ανθρώπινα, είναι κατανόηση, προάπτον η γυναίκα να συμμερίζεται τις έγνοιες του άντρός της.

— Όταν μου τις λές, τις συμμερίζομαι.

— Μάλιστα! ειρωνεύθηκε αυτός. Εσύ, δεν σκέπτεσαι παρ'ότι τους δικούς σου...

— Μη ξαναρχίζεις. Σε ζητεύω, ξέρω τα γράμματα τού 'Αλέξη.

— Όταν μπορείς, θά σ'α στείλω. Με το να μου δηλητηριάζεις κι'

έμένα διαρκώς τη ζωή, δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Αν το σήσουνε από δω, ίσως να μπορούμε να βρούμε πάλι κάποια ευτυχία.

— Θέλω να νοιάζεσαι τα συμφέροντά μου, της είπε σοβαρά.

— Τι άλλο να κάνω; Αφού τάχεις όλα τα χρήματα στα χέρια σου. Αφού πρέπει να σου ζητήσω και για ένα ξενύχτι κάλτσες...

— Δε σου στερώ τίποτα.

— Ας μη μιλάμε γι' αυτά, ας μη μιλάμε γι' αυτά... Στέλιο, προσπάθησε να με κάνεις πάλι να σε αγαπήσω.

— Την έσπρωξε από κοντά του με θυμό.

— Αυτά τα λόγια τα θεωρείς εσύ περιφρονη, για να ξαναρχίσουμε. Δεν είναι έτσι;

— Τι είπα και σ' έθιξε πάλι;

— Όμοιόλογες πως δε μ' αγαπάς.

— Μη ζηγίζεις κάθε μου λέξη με τόση αίσθησή σου, κατάλαβε τι θέλω γά πό. Προσπάθησε να με φλερτάσεις, να μου κάνεις έρωτα, να με κατακτήσεις... Αντί να κούταξ άλλω, κούταζε έμένα.

— Αφελιά του γέλασε ο Στέλιος κι' αυτό τον το γέλιο σ'α έλυνεσε λιγάκι τον πάγο.

— Είσαι αλήθεια άστεία καμιά φορά. Δε λόγια τόσο παιδιάτικα!

— Είμαι παιδί! τού φώναξε γελώντας νευρικά. Έλα, να γέλιαμε καμιά φορά κούλας Στέλιο. Α-έξισε κι' ένα γέλιο στη ζωή... Στο κάτω-κάτω, δεν έγινε τίποτα να μοιράσωμε. Πρέπει να πιστέψης πως το συμφέρον μας είναι κοινό. Όταν το πιστέψης αυτό, δεν θά-ζης διαρκώς δισπιστίες...

— Άντε, άντε, της είπε μαλακά τώρα. Έμένα, δεν μ' αρέσουν οι φιλολογικές συζητήσεις. Κατά βάθος, όλα αυτά είναι φιλολογία.

— Φίλησε με!

— Απομίμησε ανάλαφρα τα χείλη του στο μάγουλό της.

— Όχι έτσι, όχι έτσι!...

— Έλα τώρα, κάθε πράγμα στην ώρα του, έκανε πάλι σοβαρά.

ΜΙΑ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

— Έβαλε όλη της τη δύναμη, για να ξαναρχίσουν τη ζωή τους, η Τασούλα. Τα είχε όλα στη μητέρα της. Τώρα πιά δεν είχε νόημα να της κρύβει τίποτα, αφού ζούσε μέσα στο σπίτι η μάνα κι' αφού αναγκαστικά ήταν μάρτυς κάθε συζήτησης σκληρής.

— Έννοια σου όμως, μαμά. Θά τα καταφέρω να τόν κατακτήσω...

— Έννοια σου! πρόφερε η Τασούλα και τα βελούδινα της μάτια σπ-

θοβολούσαν. Τώρα κατάλαβε πως μου είναι αδύνατον να χωρίσουμε... Το παιδί...

— Το παιδί! Έκανε η Μάρθα αναστενάζοντας.

— Όχι, μαμά. Δε θά χωρίσω, αλλά θέλω, όπως να μεγαλώσει λιγάκι το παιδί και να καταλάβει, νάμαστε αγαπημένοι. Ν' ανατραφεί το κοριτσάκι μας μέσα σε μια ατμόσφαιρα αγάπης, όπως ανατραφίκαμε κι' εμείς.

— Ό Θεός να δώσει, είπε η Μάρθα. Κάνω κι' έγω ό,τι μπορώ... Κι' όμως δεν έχω την εντύπωση πολλές φορές πως η παρουσία μου χειροτερεύει τα πράγματα.

— Σώπα, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Όχι, μαμά. Θά δής πως θά τα καταφέρουμε. Ακόμα κι' αν έχω σχέσεις μ' αυτή την κοπέλα... δε με νοιάζει. Ας έχω. Δε θά του κάνω πιά σκληρή ζωή...

— Θέλω νάμαστε έτσι σ' όλη μας τη ζωή.

— Από πέντα εξαρτάται...

Το χαλκαίο, το πέραςον στη Γλυκάδα. Ο Στέλιος, μονάχος του, σκέφθηκε πως το παιδί θα είχε ανάγκη από καθαρό αέρα, κι έτσι νοιάισε ένα σπίτι στη Γλυκάδα.

Ήταν μιά από τις πιο ευτυχισμένες περιόδους της ζωής της Τασούλας. Κάτω από τα πεύκα, το μικρό έστρεψε και κελαϊδούσε, ή μητέρα της έλεγε, κι' αυτή, μ' ένα βιβλίο στο χέρι, θυμόταν πως είχε άλλοτε πνευματικά ένδια-φρόντα.

Θά ήταν πολύ ευτυχισμένη... αν... Υπήρχαν πολλά αγαθά ά-ζωγα. Πρώτα-πρώτα, ο Στέλιος δεν της έδειχνε τριφυροτότητα. Α-πλώς, ήταν ήρεμος. Κατά τα άλλα, της φερόταν πάντα σαν να-ταν κανένα παιδί ανόητο, δε-κα τολάχιστον χρόνων.

— Συνεχίζει τη συζήτι της ζωής, που είχε περάσει με την α-λήλη γυναίκα. Έτσι έζηγε της σ-τάσι του η Ντίνα. Κι' ήταν κι' αυτό ένα είδος παρηγοριάς.

— Έπειδή όμως είχε πάρει την ορι-στική απόφαση, αυτή, να μην στα-ματήσει σε λεπτομέρειες, δεν άφ-ινε το παράπονο να νικήσει μέσα της.

— Γίνεσαι μονότονα, απλούστα-τα, της είπε κάποια μέρα η Ντί-να. Έτσι είμαι τα μονότονα αν-θρώπινα. Δε ζητάμε λεπτομέρειες και φιλοσοφίες. Είναι ενδιαφέρον-μένα όταν ζούμε φαινομενικά ά-μονια.

— Ναί, Ντίνα. Με φτάνει κι' έμένα... Μέσα μου... ναι... μέσα μου, έχουν πεθάνει πολλά πρά-γματα. Καμιά φορά, δεν καταλα-βαίνω τώρα πιά, πως γινόμουν τό-σο δυστυχισμένη, όταν δεν με α-ιολούσε φέρνοντας, έρωτικά. Τώρα, το τιμωζό τον το φίλ, έμαθα να το εκτιμώ κι' αυτό... Άλλοτε, ό-ταν ήθελα να του άνοιξω την καρ-διά μου και δε μπορούσα, γινόμουν δυστυχισμένη. Τώρα, έμαθα να μι-λάμε για πράγματα τελείως αδιά-φορα. Έμαθα τις περιουσίες που δεν είναι επιζήμιες ανάμεσα μ-ας. Κι' έτσι τα πάμε καλά.

— Σε θαυμάζω, είπε η Ντίνα. Αλλά, δε θάθελα νάμας στη θέ-σι σου. Νομίζω, Τασούλα, πως έ-κείνο που άξίζει στη ζωή, δεν εί-ναι ό,τι φανταίνεται. Όλα αυτά που θυσιάσεις κάθε μέρα, δε νομίζεις πως άξίζουν πιο πολύ;

— Σήκωσε η Τασούλα τούς ώμους.

— Ναί, τόν έβλεπε. Δεν έγινε όμως μάνα. Ντίνα. Όταν γίνης μάνα, όταν καταλάβης τι ευθύνη έχεις, όχι μόνον να φέρεις το παι-δί σου στον κόσμο, αλλά και να του δημιουργήσης μιά εύχρηστη φροιά, τότε θά καταλάβης κι' έ-μένα.

— Σε θαυμάζω πραγματικά, εί-πε η κοπέλα. Δεν στο λέω ειρω-νικά, Τασούλα. Μου φαίνεται πως ένας τέτοιος ήρωϊσμός άξίζει πολ-λά.

— Όταν γίνης μάνα, θά το κα-ταλάβεις καλύτερα.

Τό ένα αγάθι, αυτό, το παρα-μέριζε βάροντας όλη της τη θέλη-ση Τασούλα. Απαγορεύε στη σκέψη της να σταματάει σε εδωστικά σπ-μεία. Τά είχε σκεφθεί άπειρες φο-ρές κι' είχε χύσει ποτάμι δάκρυα, όταν αναλογιζόταν πως είχε όνει-ρευτεί τη συζυγική ζωή, και πως είχε καταντήσει. Τώρα όμως, δεν πονούσε τόσο όταν το θυμόταν. Δεν ήθελε να πονά. Κατάφερε να παρουσιάσει στον άντρα της ένα πρόσωπο ήρεμο, γελαστό, και με ικανοποίηση έβλεπε πως δεν της ζητούσε τίποτα άλλο κι' αυτός. Καμιά φορά την έπιανε το παρό-πονο. Τότε, όταν ήταν στ' αλήθεια

— Θέλω νάμαστε έτσι σ' όλη μας τη ζωή.
— Από πέντα εξαρτάται...
Το χαλκαίο, το πέραςον στη Γλυκάδα. Ο Στέλιος, μονάχος του, σκέφθηκε πως το παιδί θα είχε ανάγκη από καθαρό αέρα, κι έτσι νοιάισε ένα σπίτι στη Γλυκάδα.
Ήταν μιά από τις πιο ευτυχισμένες περιόδους της ζωής της Τασούλας. Κάτω από τα πεύκα, το μικρό έστρεψε και κελαϊδούσε, ή μητέρα της έλεγε, κι' αυτή, μ' ένα βιβλίο στο χέρι, θυμόταν πως είχε άλλοτε πνευματικά ένδια-φρόντα.
Θά ήταν πολύ ευτυχισμένη... αν... Υπήρχαν πολλά αγαθά ά-ζωγα. Πρώτα-πρώτα, ο Στέλιος δεν της έδειχνε τριφυροτότητα. Α-πλώς, ήταν ήρεμος. Κατά τα άλλα, της φερόταν πάντα σαν να-ταν κανένα παιδί ανόητο, δε-κα τολάχιστον χρόνων.
— Συνεχίζει τη συζήτι της ζωής, που είχε περάσει με την α-λήλη γυναίκα. Έτσι έζηγε της σ-τάσι του η Ντίνα. Κι' ήταν κι' αυτό ένα είδος παρηγοριάς.
— Έπειδή όμως είχε πάρει την ορι-στική απόφαση, αυτή, να μην στα-ματήσει σε λεπτομέρειες, δεν άφ-ινε το παράπονο να νικήσει μέσα της.
— Γίνεσαι μονότονα, απλούστα-τα, της είπε κάποια μέρα η Ντί-να. Έτσι είμαι τα μονότονα αν-θρώπινα. Δε ζητάμε λεπτομέρειες και φιλοσοφίες. Είναι ενδιαφέρον-μένα όταν ζούμε φαινομενικά ά-μονια.
— Ναί, Ντίνα. Με φτάνει κι' έμένα... Μέσα μου... ναι... μέσα μου, έχουν πεθάνει πολλά πρά-γματα. Καμιά φορά, δεν καταλα-βαίνω τώρα πιά, πως γινόμουν τό-σο δυστυχισμένη, όταν δεν με α-ιολούσε φέρνοντας, έρωτικά. Τώρα, το τιμωζό τον το φίλ, έμαθα να το εκτιμώ κι' αυτό... Άλλοτε, ό-ταν ήθελα να του άνοιξω την καρ-διά μου και δε μπορούσα, γινόμουν δυστυχισμένη. Τώρα, έμαθα να μι-λάμε για πράγματα τελείως αδιά-φορα. Έμαθα τις περιουσίες που δεν είναι επιζήμιες ανάμεσα μ-ας. Κι' έτσι τα πάμε καλά.
— Σε θαυμάζω, είπε η Ντίνα. Αλλά, δε θάθελα νάμας στη θέ-σι σου. Νομίζω, Τασούλα, πως έ-κείνο που άξίζει στη ζωή, δεν εί-ναι ό,τι φανταίνεται. Όλα αυτά που θυσιάσεις κάθε μέρα, δε νομίζεις πως άξίζουν πιο πολύ;
— Σήκωσε η Τασούλα τούς ώμους.
— Ναί, τόν έβλεπε. Δεν έγινε όμως μάνα. Ντίνα. Όταν γίνης μάνα, όταν καταλάβης τι ευθύνη έχεις, όχι μόνον να φέρεις το παι-δί σου στον κόσμο, αλλά και να του δημιουργήσης μιά εύχρηστη φροιά, τότε θά καταλάβης κι' έ-μένα.
— Σε θαυμάζω πραγματικά, εί-πε η κοπέλα. Δεν στο λέω ειρω-νικά, Τασούλα. Μου φαίνεται πως ένας τέτοιος ήρωϊσμός άξίζει πολ-λά.
— Όταν γίνης μάνα, θά το κα-ταλάβεις καλύτερα.
Τό ένα αγάθι, αυτό, το παρα-μέριζε βάροντας όλη της τη θέλη-ση Τασούλα. Απαγορεύε στη σκέψη της να σταματάει σε εδωστικά σπ-μεία. Τά είχε σκεφθεί άπειρες φο-ρές κι' είχε χύσει ποτάμι δάκρυα, όταν αναλογιζόταν πως είχε όνει-ρευτεί τη συζυγική ζωή, και πως είχε καταντήσει. Τώρα όμως, δεν πονούσε τόσο όταν το θυμόταν. Δεν ήθελε να πονά. Κατάφερε να παρουσιάσει στον άντρα της ένα πρόσωπο ήρεμο, γελαστό, και με ικανοποίηση έβλεπε πως δεν της ζητούσε τίποτα άλλο κι' αυτός. Καμιά φορά την έπιανε το παρό-πονο. Τότε, όταν ήταν στ' αλήθεια

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

είναι η πρωταγωνίστρια του νέου σινερομάντσου μας

«ΑΛΙΚΗ»

τη δημοσίευσε το όποιον θ' άρχισή ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» από το προσεχές πανηγυρικό τεύχος του.

Πρόκειται για μιά πικάντικη αισθηματική κομεντί της «ΦΙΛΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ», που γύρισε στη γραφική «Ιο ο διάσημος σκηνοθέτης ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ, με βάση το σενάριο του ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ.

Γυρισμένο έξ ολοκλήρου σε εξωτερικά, κάτω από το γαλανό ουρανό του Αιγαίου και στα βαθυγόμενα νερά της «Ιου, το φίλμ έχει μια αληθινή αισθηματική φωτογραφία του ΑΡΙ-ΣΤΕΙΔΗ ΚΑΡΥΔΗ - ΦΟΥΣ.

Την ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ, που είναι στην ταινία πιο χαριτωμένη και πιο μπριόζα από κάθε άλλη φορά, πλαισιώνουν τρεις διάσημοι Βρεταννοί κολλιτέχνες:

Ο ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ στο ρόλο του νεαρού κληρονόμου Μπάρρυ, ο ΓΟΥΙΛΕΛΜΟΥ ΧΑΙΝΤ ΓΟΥΑΙΤ, στο ρόλο του δικηγόρου Κάραγουαϊν και η ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ, στο ρόλο της «Αννας, μητέρας της Αλίκης.

Μιά ακόμα μεγάλη ταινία της «ΦΙΛΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ», που σ'α προσ-φέρει, κατ' αποκλειστικότητα, ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ».

♦ ♦

Παρακολουθήστε, από το ερχόμενο πανηγυρικό τεύχος, στο «ΘΗΣΑΥΡΟ», μιά σειρά, που ενδιαφέρει όλους τους αναγνώ-στες και τις αναγνώστριές μας.

♦ ♦

Πετάξετε τα γυαλιά σας!

Πρόκειται για μιά επαναστατική μέθοδο, που β'α σ'α επι-τρέψει να θεραπεύσετε αποτελεσματικά και με ελάχιστο κόπο, τη μυωπία, τον αστιγματισμό, την πρεσβυωπία, την αμβλυωπία, την

Το καλλιτεχνικό

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΖΑΝΕΤ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Μιά εξωτική χορεύτρια

ΔΕΝ είναι μόνο η Τζίνα Βούλγαρη, η ξανθή συμπετρούλα, που κάνει καριέρα στο μουσικό θέατρο, σημειώνοντας συνεχή εξέλιξη. Υπάρχει και η αδελφή της Ζαννέτ, κάτι έντελως αντίθετο, στον τύπο μιάς φλογερής μελαχροίνης τσιγγάνας.

Φθασμένη σήμερα χορεύτρια και ειδικευμένη στους χορούς οριάνταλ, η Ζαννέτ Βούλγαρη, έπειτα από μια έπιτυχη περίοδο στην Ευρώπη, βρίσκεται από προχθές, για λίγες μέρες, στην Αθήνα.

Η Ζαννέτ, που είχε, όπως και η μικρότερη αδελφή της, από πολύ μικρή, την καλλιτεχνική φλέβα, μέσα της, έκανε την πρώτη της εμφάνιση πριν αρκετά χρόνια, σε νουμερίστα, στο βαριετέ «Αλκαζάρ», με το συγκρότημα του Ορέστη Λάσκου.

Η μελαχροινή ομορφιά της έγινε άφορμη να την προσέξουν από την πρώτη στιγμή και να της δείξουν ιδιαίτερη συμπάθεια. Έκείνο όμως, που την τραβούσε περισσότερο, ήταν ο χορός. Γι' αυτό, τον επόμενο χρόνο, προσεχώρησε στο μπαλέτο του θεάτρου «Βέμπο». Έμεινε δυό χρόνια εκεί, ώστόσο, ξαφνικά, χάθηκαν τα ίχνη της.

Προετοιμασμένη μ' ένα ποικίλο ρεπερτόριο, με ούγγαρέζικους, ισπανόλικους και χαβανέζικους χορούς, έφυγε στο εξωτερικό, για ν' αναζητήσει καλύτερη τύχη.

Πήγε στην Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία και γνώρισε παντού πολλή έπιτυχία. Όταν όμως, στη συνέχεια της περιόδου της, έφθασε κάποτε στην Αίγυπτο, τα πράγματα άλλαξαν.

Ένα βράδυ, σε κάποιο κοσμικό κέντρο του Κάιρου, την είδε να χορεύει η διάσημη Αίγυπτια χορεύτρια Σάμια Γκαμάλ. Γοητευμένη από τη μελαχροινή ομορφιά της και τη σωματική της διάπλαση, μόλις τελείωσε το νούμερό της, την κάλεσε στο τραπέζι της και της είπε:

— Έσύ, κοπέλλα μου, πρέπει να είδικευθείς στον ανατολίτικο χορό. Είναι κάτι, που ταιριάζει πολύ στο λάγνο κορμί σου και πιστεύω πως μπορείς, μιά μέρα, να γίνεις διάσημη. Έλα αύριο να με συναντήσεις, στη σχολή μου.

Η Ζαννέτ την άκουσε και, μέσα σε λίγους μήνες, με τη φροντίδα της Σάμια Γκαμάλ, έγινε ξεφτέρι. Η πρώτη της εμφάνιση στο νέο είδος του χορού, στη χώρα του Νείλου, ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος. Έφημερίδες και περιοδικά της αφιέρωσαν μακροσκελείς κριτικές, με φωτογραφίες της. Η φήμη της έφθασε παντού και, ύστερα από λίγο διάστημα, την πολιορκούσε βροχή από συμβόλαια.

Με τον καινούργιο χορό της, έφωτισμένη με 25 βαρύτιμα κοστούμια, σε διάφορους χρωματισμούς, έγινε, πριν δυό χρόνια, νέα, περιδέραιο στην Ευρώπη. Και γνώρισε παντού μεγάλη έπιτυχία.

Η Ζαννέτ Βούλγαρη, σε μια τελευταία της φωτογραφία, με ιδιόχειρη αφιέρωση στον «Θησαυρό».

Ιδιαίτερα δέ στην Ιταλία, όπου, πριν από λίγους μήνες, έγινε άφορμη ενός μεγάλου σκανδάλου:

Στο «Γκροτόν ντελ Πασιόνε», ένα βράδυ, συνέπεσε να παρακολουθήσει το νούμερό της ο Φαρούκ. Γοητευμένος μαζί της, ο πρώην έστεμμένος, ζητούσε έπιμολ, μετά το πρόγραμμα, να του χαρίσει ένα χορό. Δεν του έγινε όμως το χατήρι, γιατί η Ζαννέτ, μετά την εμφάνισή της, έφυγε αμέσως από το κέντρο, χωρίς να παρουσιάζεται στην αίθουσα. Ο Φαρούκ, έξω φρενών, έπεχειρήσει να την επισκεφθεί στο καμαρίνι της, για να την πείσει, μά, εκείνη, ανένδοτη, του έκλεισε την πόρτα!

Την άλλη μέρα, οι έφημερίδες έγραψαν λεπτομερώς για το επεισόδιο, με τίτλο «Λά Γκρέκα καπριτσιόζα», πράγμα, που έγινε άφορμη να κινηθεί το ενδιαφέρον του Ντίνιο ντε Λαουρέντις.

Ο διάσημος παραγωγός την έπικέλεσε στο ξενοδοχείο της και της έκανε δελεαστικές προτάσεις να την παρουσιάσει στον κινηματογράφο. Η νουσταλγία όμως της πατρίδας, την έκανε διατακτική. Ήταν αποφασισμένη να έλθει για λίγους μήνες το καλοκαίρι στην

Η διαλεγτή χορεύτρια σε μια φωτογραφία του αισθησιακού χορού, που έσημειωσε με τόσο τελειότητα.

σε ενδιαφέρουσα πρότασι του Φερνάντο Ρέγκο.

★

Είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω λίγη ώρα προχθές με τη Ζαννέτ Βούλγαρη, σ' ένα από τα αθηναϊκά κοσμικά κέντρα, όπου εμφανίζεται για ένα μικρό διάστημα.

— Βλέπω πως δεν ξέχασες την Αθήνα, της λέω, όσο και αν γνωρίζεις έπιτυχίες στο εξωτερικό.

— Μην ξεχνάς, αγαπητέ μου, μου άπαντά, ότι η νουσταλγία είναι μεγάλη άρρώστια, που δε θεραπεύεται.

— Τί άλλο σε άπασχολεί, εκτός από το χορό;

— Η θάλασσα. Έχω, άλλωστε, προηγουμένα μ' αυτήν. Είναι μιά παλαιότερη έρωτική ιστορία με ένα Έλληνα θαλασσόλυκο, που διατηρώ πάντα ζωντανή στη μνήμη μου. Ωστόσο, όμως, η μεγαλύτερη άδυναμία μου είναι η μανούλα μου, που με συνοδεύει πάντα σε όλα μου τα ταξίδια.

— Κανένα χόμπυ;

— Ναί, μεγάλο μου χόμπυ είναι οι κούκλες. Έχω μια από τις πιο άπιδανες συλλογές, απ' όλα τα μέρη του κόσμου.

— Θα μείνεις αρκετό διάστημα στην Ελλάδα;

— Ός το Σεπτέμβριο, γιατί, όπως σας είπα, τον Οκτώβριο πρέπει να βρίσκωμαι στη Ρώμη. Στο λίγο όμως αυτό διάστημα, δεν άποκλείεται να σας κάνω μιά έκπληξη. Πιθανόν να εμφανισθώ, αυτό το μήνα, για λίγες μέρες, στο θέατρο «Πάρκ». Συζητώ με τον Φερνάντο Ρέγκο για μιά έκτακτη εμφάνισή μου, σε σολίστ, στο ανατολίτικο χορευτικό σκέτς «Χίλιες και μια νύχτες», που θα προστεθεί στη νέα έπιβήρωσή. Το μόνο, που λυπάμαι, είναι, ότι δεν έχω περιθώριο χρόνου για να εμφανισθώ σε νέες ελληνικές ταινίες, παρ' ότι είχα ενδιαφέρουσες προτάσεις.

— Έδώ τελειώνει η σύντομη συνομιλία μας, γιατί είναι ώρα να εμφανισθώ η Ζαννέτ στο νούμερό της. Μου δίνει το χέρι και μου λέει: — Να γράψετε, ότι η μοναδική συντροφιά μου στο εξωτερικό ήταν πάντα ο «Θησαυρός», αφού είναι το μόνο περιοδικό, που κυκλοφορεί και στην πιο άπιδανη γωνία του κόσμου. Μέσα στις σελίδες του, εύρισκα κάθε έβδομάδα, ένα κομμάτι Έλλάδα...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΤΕΡΕΖΑ ΒΛΑΝΤΗ

Το μαννεκέν του Ντίορ που έγινε συμπετρεττα

ΠΡΙΝ γίνω... Τερέζα Βλαντή, ή-ταν ή... Σοφία Παπά.

— Καμιά σχέση με την Ειρήνη, τη Νέλλυ και τις τόσες άλλες «Παπάς», που κοσμούν το ελληνικό θέατρο;

— Όχι. Καμιά.

— Και τί μεσολάβησε, ώστε από Σοφία να γίνετε Τερέζα;

— Ήταν μιά πραγματικά άρτια γυναίκα. Ψηλή, πάνω από 1,70. Ξανθεία σάμπως ο Θεός να σκόρπισε στο κεφάλι της το λαμπρότερο χρυσάφι του κόσμου. Με αναλογίες στήθους και περιφέρειας 95 πόντους (το τέλειον της σωματικής διαπλάσεως της γυναίκας). Και με μιά γοητεία, που αναδιδόταν από κάθε ίνα του είναι της και έφτανε στην άποθέσσή της στα καταπράσινα μάτια της, που σπινθηρίζαν σε νέκταρ του μεσσηνίου.

— Έκαμε μιά άπλη κίνηση, δείχνοντας τα... έλέη της;

— Αλλά;

— Ποιά «αλλά»;

— Η ομορφιά μου.

— Ποιά σχέση μπορεί να έχη ή ομορφιά με την Τέχνη;

— Γέλασε, δείχνοντας δυό σειρές μαργαριτάρια.

— Μά... η Τέχνη είναι ομορφιά, δογματισμός.

— Σύμφωνοι. Άλλά ή ομορφιά δεν είναι πάντοτε «Τέχνη»...

— Είναι. Τούλάχιστον όταν ξεκινάς σε μαννεκέν ή σε φωτομνέτο...

— Έτσι ξεκινάτε σεις;

— Ακριβώς έτσι.

— Ήταν ένα άνοιξιότικο πρωινό — πάνω δέκα χρόνια από τότε — όταν ή τύχη χαμογέλασε στη Σοφία Παπά, που μόλις έμπαινε τότε στην πρώτη έφηβική ηλικία. Κάποιος πράκτορας ενός μεγάλου οίκου μόδας, που έψαχνε για νέες όμορφες κοπέλλες, είχε πληροφωρηθεί για τήν προσόντα της, και, έμ' έπος αμ' έργον, χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της.

— Δεσποίνε, σας χρειαζόμαστε, της είπε.

Και έξηγήσε μπροστά στην έκπληκτη κοπέλλα, που για πρώτη φορά άκουγε τη λέξη μαννεκέν, τί ακριβώς ζητούσε από αυτήν.

— Και δεχθήκατε;

— Γιατί όχι; Ήταν τόσα δελεαστική ή προσφορά! Έκτός από το οικονομικό όφελος, άνοιγε προοπτικές για το θέατρο και τον κινηματογράφο. Και εγώ έπιθυμούσα τόσο να γίνω κάποτε στή!

— Οι δικοί σας δεν είχαν αντίρρηση;

— Οι πέντε άδελφοί της, σε νέοι άνθρωποι, που ήσαν, δεν είχαν. Είχε όμως ή γερουσία, και συγκεκριμένα ο πατέρας της, όπως συμβαίνει πού-να με τους πατερόδες.

— Μα οι άνθρωποι αυτές δεν άργησαν να παρακαλέσουν και να υποχωρήσει τελικά ο γέρος.

— Έτσι, 16 χρονών λουλούδι, ή Σοφία, ντεμπούταρε στη ζωή, σε μαννεκέν.

Τ' άλλα ήρθαν μόνα τους, χωρίς στα προσόντα της.

— Πρώτα το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο κι' ύστερα το Παρίσι.

★

Στην πρωτεύουσα της ξενισίας και του φωτός, ή Τερέζα πραγματοποίησε το μεγαλύτερο άλμα, που μπορούσε να κάνει ένα μαννεκέν: Προελήθη στη δύναμη του «μάγου της μόδας» Ντίορ, διαπρεπούς μάιτρο των άπανταχού της γής γυναικών.

Κι' έγινε ένα απ' τα καλύτερα μαννεκέν του.

Ταυτόχρονα, μιά άγγλική Έταιρεία, ή «Πέρλ και Ντήν», άνοιξε τις πόρτες της και την άγκαλιά της και δέχτηκε την Τερέζα σαν ένα απ' τα καλύτερα φωτομνέτα της.

— Όλα αυτά, όμως, όμολογεί ή όμορφη Τερέζα, δεν ήταν σκοπός, αλλά «δρόμος».

— Δρόμος, για πού;

— Για το θέατρο και τον κινηματογράφο.

Έτσι, ύστερα από όχτω χρόνια θητείας στην υπηρεσία της Α. Μ. της Βασιλίσσας «Μόδας», ή Τερέζα ξαναπήρε, κάποιο πρωί, το τραίνο, ή, μάλλον, το αεροπλάνο, και ξαναγύρισε στην πόλη, που τη γέννησε και που τόσο τη νουσταλούσε — στην Αθήνα.

Η έπιστροφή της, σημειώθηκε με μιά ελληνική ταινία, που τη γύρισε ο μακαρίτης Βασίλης Λαμπρινός: το «Καρπούζακι». Με την ταινία αυτή, ή Τερέζα Βλαντή ντεμπούταρε, στον κινηματογράφο, με άρκετη έπιτυχία, άλλωστε, όπως λένε οι ειδικοί.

Αυτή ή έπιτυχία έδωσε θάρρος στην καινούργια Έλληνίδα στήρ, για να συνεχίσει, και δικαίωσε τη συγή της απ' το Παρίσι.

— Κατάλαβα πως ήμουν γεννημένη για την όθον.

— Μα τώρα ερωτάσθε στο θέατρο, αν δεν άπατάσθε, παρατηρούμε.

— Δεν άπατάσθε. Είμαι στο «Μετροπόλιταν» και σκοπεύω να συνεχίσω, μετά το τέλος της σεζόν, σε άλλο μουσικό θέατρο. Έγώ από τώρα τις σχετικές προτάσεις. Παράλληλα, παίζω και στον κινηματογράφο. Πρωταγωνίστησα στην ταινία «Δέκα μέρες στο Παρίσι» και τώρα ετοιμάζουμε μιά νέα ταινία, παραγωγής Λαζαρίδη.

— Άλλά σχέδια;

— Τερέζα άναψε τσιγάρο κι' άφησε μιά τολύπη καπνού να χορήψη, ώσπου να διαλυθί στ' άνοιχτο παράθυρο.

— Όσο για σχέδια και όνειρα, υπάρχουν τόσα πολλά, που ντρέπομαι να τα πώ...

— Μα δεν ήσαν ποτέ ντροπή τα όνειρα.

— Ένωσω πως δε μπορούν να πραγματοποιηθούν όλα. Γιατί, λοιπόν, να τα φανερώσω;

— Έπιμένουμε.

— Άλλωστε, πως θα όλοκληρώναν ή συνέντευξη;

— Τότε να μας πητε γύρω από που περιστρέφονται τα όνειρά σας;

— Άπόρρησε, με άπόλυτη ειλικρίνεια:

— Μα γύρω απ' το θέατρο και τον κινηματογράφο. Τί άλλο;

— Άποφύσμε κι' έμεις με τη σειρά μας.

Διάβηκε! Υπάρχουν τόσα άλλα άρτια πράγματα στη ζωή!

— Σάν ποιά;

Η Τερέζα Βλαντή, όμορφη σαν την άνοιξη και δροσερή σαν τη δροσσταλιάδα, είναι μιά από τις ωραιότερες γυναίκες του θεάτρου και του ελληνικού κινηματογράφου.

— Ό... έρωτας, ως πούμε. Άλλά, ποιά γνώμη έχετε για το μικρό αυτό φτερωτό θεό;

— Δέν είχε αντίρρηση ή Τερέζα Βλαντή να πετάξη για λίγο μακριά απ' τα άμεσα ενδιαφέροντά της και να κυττάξη τη ζωή της από την κυττάζουν όλες οι κοινές θνητές. Και ν' άπαντήσει σε μιά σειρά από ερωτήματα, που της θέσασε, όλοκληρώνοντας έτσι το πορτρέτο της σαν καλλιτέχνιδας και σε γυναίκας.

— Να ο σχετικός διάλογος:

— Ποιά ή γνώμη σας, λοιπόν, για τον έρωτα;

— Έξαρτάται. Άν είναι άγνος, άσπιλος κι' άμόλυντος, έχει φυσικά τη γοητεία του και πλουτίζει την ποικιλομορφία της ζωής. Άν, όμως, όχι, είναι μιά παραφασάδα σ' ένα καλοφραμμένο φέρεμα.

— Κι' ο γάμος; Βοίσκετε καθόλου γοητεία σ' αυτόν;

— Φυσικά. Άρκει να βρεθί ή κατάλληλος άντρας. Άλλά αυτό είναι ζήτημα τύχης.

— Ποιους άντρες θεωρείτε «κατάλληλους»;

— Τους καθοράζωμες τύπους άνδρών και τους διανοούμενους.

— Ποιά γνώμη έχετε για τη μουσική;

— Προτιμώ την τζάζ, γιατί τη βρίσκω πιο δέσμενη με το σήμερα και πιο κοντά στο αύριο. Όσο για τους μουσικούς της άρεσκείας μου, προτιμώ τον Ζάκ Γκαρσίγι, το Μουζάκη, τον Σπάρτακο και... καμιά έικονοστάσι σέκην!

— Άπ' τους συνάδελφους σας του θεάτρου και του κινηματογράφου;

— Όλα τ' άνδρικά μάτια κορφοβόηκαν επάνω της. Άλλά ή Τερέζα Βλαντή, ψυχρή κι' αδιάφορη, προχώρησε προς το άσανόρο.

Προφανώς, μέσα στα κοσμοδριβή δημοσιογραφικά γεράκια μιάς έφημερίδας, δεν είχε βρή ούτε έναν... διανοούμενο!

— Άπ' τους συνάδελφους σας του θεάτρου και του κινηματογράφου;

— Όλα τ' άνδρικά μάτια κορφοβόηκαν επάνω της. Άλλά ή Τερέζα Βλαντή, ψυχρή κι' αδιάφορη, προχώρησε προς το άσανόρο.

Προφανώς, μέσα στα κοσμοδριβή δημοσιογραφικά γεράκια μιάς έφημερίδας, δεν είχε βρή ούτε έναν... διανοούμενο!

— Άπ' τους συνάδελφους σας του θεάτρου και του κινηματογράφου;

— Όλα τ' άνδρικά μάτια κορφοβόηκαν επάνω της. Άλλά ή Τερέζα Βλαντή, ψυχρή κι' αδιάφορη, προχώρησε προς το άσανόρο.

Προφανώς, μέσα στα κοσμοδριβή δημοσιογραφικά γεράκια μιάς έφημερίδας, δεν είχε βρή ούτε έναν... διανοούμενο!

— Άπ' τους συνάδελφους σας του θεάτρου και του κινηματογράφου;

— Όλα τ' άνδρικά μάτια κορφοβόηκαν επάνω της. Άλλά ή Τερέζα Βλαντή, ψυχρή κι' αδιάφορη, προχώρησε προς το άσανόρο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

**ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΠΟΝΣΟΝ
ΝΤΥ ΤΕΡΑΪΓ**

**ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ**

Ο Τόνυ κινδυνεύει, αλλά τον σώζει ένας σπουδαίος γιατρός. Στο μεταξύ, οι συνάδελφοί του, στο σύσταγμα, του κάνουν μνημόσυνο. Ο Βαρώνος ντε Σαοτλ έλπιζε πως ο μαρκήσιος ντε Βιλέρ μπορεί να είναι ζωντανός, και αναθέτει στο ναύτο να ψάξει να τον βρει. «Υστερα παρουσιάζεσαι στους δυο «Κόκκινους», που ετοιμάζονται να φύγουν, και απαιτεί να μείνουν εκεί. «Επειδή αυτοί αρνούνται, τους καλεί σε μονομαχία. Εκείνοι όμως του σπάζουν προδοτικά το σπαθί του και φεύγουν. «Η κ. Τουανόν έκμυστηρεύεται στον Τόνυ τον έρωτά της κι' εκείνος ανταποκρίνεται για μια στιγμή σ' αυτόν. Όταν όμως ξανασημαίνει ύστερα τη Μπαδέτ, πέφτει πάλι στην αγκαλιά της, ξεχνώντας την δασύχη κ. Τουανόν. Οι δυο «Κόκκινοι» πηγαίνουν στο Παρίσι και εισχωρούν στο μέγαρο της μαρκησίας για να την απαγάγουν. Τους περιμένουν όμως εκεί κάμποσοι αστυνομικοί, ειδοποιημένοι απ' το Σαρτλ, τους συλλαμβάνουν και τους οδηγούν στο διευθυντή της αστυνομίας. Αυτός σκοπεύει να τους τιμωρήσει αυστηρά. «Επειδή όμως η Ρεζάν και τον πιέζει να τους αφήσει ελεύθερους, αφού του δίνουν το λόγο τους πως θα γυρίσουν αμέσως στο σύνταγμα τους.

15ον Στο μεταξύ, στην 'Αμβέρσα, ο νάνος προσπαθούσε ν' ανακαλύψει τα ίχνη του μαρκησίου ντε Βιλέρ. 'Αλλά κι' ο Τόνυ, που είχε εναγυρίσει στο στρατόπεδο, ρωτούσε παντού, με την ελπίδα πως θα μάθαινε κάτι. Μά ούτε αυτός, ούτε ο νάνος κατορθώνουν ν' ανακαλύψουν τίποτα. Μέσα απ' αυτή την ψυχική του αγωνία, ήρθε να τον βγάλει μια μεγάλη είδηση: Μια μέρα, του ανήγγειλαν πως τον ζητούσε ο στρατάρχης ντε Σάε. «Έστειλε άμεσα στο στρατηγείο.

Ο στρατάρχης ντε Σάε χρειαζόταν έναν άνθρωπο της εμπιστοσύνης του, για να του αναθέσει να εξασκρήσει ωρισμένους θείους του έχθρικού στρατοπέδου. Καί γι' αυτό κάλεσε τον Τόνυ. — Καλώς τον! του είπε φιλικά, μόλις τον είδε. Έχω μια καλή είδηση να σου πω... Θα σε προβιβάσω, θα σε κάνω υπολοχαγό και συγχρόνως θα σου αναθέσω μια σοβαρή δουλειά.

— Κύριε, είπε κατασυγκινημένος ο Τόνυ. — 'Η άποστολή που θ' αναλάβω είναι επικίνδυνη, αλλά θα κάνω καλά την δουλειά σου όπως το έλλειψι και θα επιστρέψω ζωντανός στο σύσταγμα της Γαλλικής Φρουράς. Θα φύγετε αμέσως...

Ο Τόνυ πετούσε από τη χαρά του. «Ήταν πια υπολοχαγός!...» 'Αμέσως κατέβη, ο Τόνυ έφυγε, επί κεφαλής της διμοιρίας του, για την άποστολή, που του είχε ανατεθεί.

Κατόρθωσε να την φέρει σε πέρας... χωρίς να χάσει ούτε ένα άντρα. Οι πληροφορίες που έφερε στο στρατάρχη, ήταν τέτοιες, ώστε αποφασίστηκε αμέσως να δοθεί μια τελειωτική μάχη.

Το στρατόνιο έλαβε διαταγή να

βαδίζει εναντίον του Βαρό και του Ροκού.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Η μάχη άρχισε. Στο πιο κρίσιμο σημείο της ένας Αυστριακός, καθώς έφευγε, στράφηκε απότομα και, με το σπαθί υψωμένο, ωρμήσε εναντίον του μαρκησίου ντε Λανζέβεν. Ο Τόνυ, που τον είδε, ώρμησε, πηδώντας πάνω από τα πτώματα και τους πληγμένους, που σκέπαζαν το πεδίο της μάχης. Δυστυχώς όμως, ήταν ήδη πολύ άργα. Όταν βύθισε το σπαθί του στο στήθος του Αυστριακού, εκείνος είχε κιάλας χτυπήσει με το δικό του τον μαρκήσιο ντε Λανζέβεν στο πλευρό.

— Είμαι χαμένος! ψιθύρισε ο συνταγματάρχης, πέφτοντας στην αγκαλιά του Τόνυ. Ο νεαρός υπολοχαγός τον μετέφερε λίγο πιο πέρα, όπου οι νοσοκόμοι τον ξάπλωσαν πάνω σ' ένα φορείο.

Μετέφεραν έτσι το μαρκήσιο στο στρατόπεδο, κι' εκεί τον ξάπλωσαν σ' ένα πρόχειρο κρεβάτι.

Μ' όλο που η μάχη εξακολουθούσε ακόμα, ένας μικρός όμιλος αξιωματικών είχε τρέξει κοντά του.

Σας παρακαλώ, κύριε, τους είπε ο μαρκήσιος, σφίγγοντάς τους τα χέρια, πηγαίνετε εκεί που σας

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ο ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΟΡΚΟΣ

επιβάλλει το καθήκον σας....

Κι' όταν εκείνοι έφυγαν, στράφηκε προς τον Τόνυ και του είπε, με άδουατη φωνή:

— Θα πεθάνω!... Μείνε κοντά μου, παιδί μου. Έγω κι' εγώ ένα καθήκον να εκπληρώσω... Έχω να κάνω την εξομολόγησή μου.

Ο Τόνυ γονάτισε πλάι στο κρεβάτι του ετοιμοθάνατου.

— Άκουσε, συνέχισε ο συνταγματάρχης, με άδουατη φωνή, άκουσε καλά αυτό που θα σου πω... Έκείνο, που έχω να εξομολογηθώ, είναι φοβερό... Δεν ήμουν αξίος να βρω αυτό τον άδοξο θάνατο, γιατί, κάποτε, στη ζωή μου υπήρξα ανένδοτος και άθλιος...

— Είναι άδουατο! φώναξε ο Τόνυ.

— Σώπα και μη με διακόπτης. Μόλις μου μείνει λίγη ώρα για να σου τα πω όλα...

— Σου είπα μια μέρα πόσο αγαπούσα την κόρη μου... τη μητέρα σου... Έ, λοιπόν... Μέσα σε μια έκρηξη αλαζονείας... την σκότωσα!...

— Ζεις! φώναξε ο Τόνυ αναπνεύοντας.

— Άλλοίμονο, ναί!... Μπορείς να με περιφρονήσεις, να με μισήσεις, προηγουμένως όμως, άκουσέ με ως το τέλος... Πρέπει. Για να μπορέσω να σου ζητήσω να με συγχωρήσεις...

— Είχα πάρει μίαν άνατροφή στρατιωτική... Παντρεύτηκα με μίαν ευγενική γυναίκα που πέθανε γεννώντας ένα κοριτσάκι... Σ' αυτό το κορίτσι, έκλεισα όλη μου την αγάπη, κι' όλη μου την υπερφάνεια...

— Η κόρη μου μεγάλωσε κι' έγινε όμορφη σαν τη μητέρα της... Την θαυμάζα και περιφρονούσα γι' αυτήν...

— Άλλοίμονο!... Ένα βράδυ, από μια συζήτηση, που άκουσα στην Αύλη, έμαθα ένα τρομερό μυστικό.

— Η κόρη μου, που της είχα τυφλή εμπιστοσύνη, είχε δοθεί σε κάποιον άνθρωπο... κι' επρόκειτο να γίνει μητέρα!

— Έπρεπε σαν τρελλός πάνω στους

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

αυλικούς, που συζητούσαν, και που δε με είχαν αντιληφθεί. «Έπιασα από το λαιμό, έκλεινα που μιλούσε, και του σπασα το κεφάλι, πάνω στη γωνία ενός τοίχου...

— Έπειτα έτρεξα στο μέγαρό μου κι' ανέβηκα στο δωμάτιο της κόρης μου...

— Τη φοβερή ανάμνηση!... Πόσες, τυχώς συνειδήσεις ένιωσα για την τυφλότητά μου εκείνης της στιγμής!...

— Η κόρη μου είχε κλειδώσει από μέσα την πόρτα της... Μ' ένα χτύπημα του ώμου μου, την έσπασα...

— Ήταν κάτοχη, πάνω στο κρεβάτι της... Μόλις είχε γεννήσει ένα παιδί...

— Έφαγα να το βρώ, για να το λυώσω κάτω από το τακούνι μου. Εύτυχώς όμως, Τόνυ μου, σ' είχαν πάρει από εκεί...

— Έγώ! «Ήμουν γιγώ; ψιθύρισε ο Τόνυ ανασταταμένος.

— «Ήσουν έσυ, αγαπημένο μου παιδί!... Συχώρεσέ με... Αφαιρέ με όμως να σου αποτελειώσω την ιστορία μου...

— Δεν βρισκόσουν πια εκεί!... Πώς λοιπόν να εκδικηθώ; «Αρπάξα με λύσσα τη μητέρα σου κι' άρχισα να τη βρίζω γιατί με άτιμάσασ...

— Κι' εκείνη, εξαντλημένη καθώς ήταν από τους πόνους, ξεψύχησε στα χέρια μου!...

— Όταν την είδα νεκρή, έμεινα για μια στιγμή σαν κομμάτι πλάσ...

— Έπειτα η υπερφάνεια μου κυριάρχησε. Σκέφτηκα πως το έργο μου δεν είχε τελειώσει ακόμα, πως η τιμή μου απαιτούσε να φύγω απ' αυτόν τον κόσμο και τό... παιδί, όπως είχε φύγει η μητέρα του...

— Πρέπει να μάθω που σε είχαν κρύψει.

— Σε αναζητήσα πολύν καιρό. Έφτα χρόνια πέρασαν και, σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν τολμούσα να περπατήσω με το κεφάλι ψηλά...

— Τέλος ανακάλυψα που ήσουν. Θυμάσαι τους ανθρώπους εκείνους με τις μάσκες, που ήθελαν να σε σκοτώσουν; Έγώ τους είχα διατάξει να το κάνουν...

— Η φωνή του μαρκησίου μόλις άκουγόταν. Σώπασε για λίγο, κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Πέθαινω!... Τόνυ, παιδί μου, σου εξομολόγησα το έγκλημά μου... Σου είπα για τις τωμές μου... Συχώρεσέ με...

— Ο Τόνυ έμεινε σιωπηλός.

— «Α! είτε ο μελλοθάνατος, με φωνή απαράχητη, Σε ικετεύει, παιδί μου, να μ' αφήσεις να πεθάνω έτσι!...

— Τράβηξε από το στήθος του το μενταγιόν, που, κάποτε, στον πυρήνιο του Μπλερανκούρ, το είχε δώσει στον Τόνυ, τ' ακούμπησε στα χείλη του, κι' έπειτα του το έδωσε.

— Πάρτο! είτε με φωνή τόσο άδουατη, ώστε μόλις ακουγόταν. Πάρτο αυτό το αναμνηστικό... 'Αλλά... για χάρι... της μνήμης... εκείνης, συγχωρέσέ με... το έγκλημά μου το ξεπληρώσα... με δεκατόξιμο χρόνων τυχώς... Τόνυ, συγχωρέσέ με... για το κατήχη της μητέρας σου κι' ο Θεός τότε θα με συγχωρήσει...

— Ο Τόνυ κυττούσε την εικόνα της μητέρας του. Θύλεγε κανείς πως την συνδυαζόταν...

— Τέλος, σαν να υπάκουσε σε μια διαταγή, που του έδινε η αγαπημένη εκείνη εικόνα, έπεσε στην αγκαλιά του ετοιμοθάνατου.

— Στο όνομα της μητέρας μου, είπε, παρακαλώ το Θεό να σάς συγχωρήσει, όπως σας συγχωρώ κι' εγώ!

— Εύχαριστώ! ψιθύρισε ο μαρκήσιος. Τώρα... μπορώ να πεθάνω ήσυχος...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

— Μια χάρι ακόμα!... παρακάλεσε ο Τόνυ. 'Η μητέρα μου είναι πεθωμένη, αλλά Έχω έναν πατέρα...

— Πέστε μου, τουλάχιστον, ποιός είναι ο πατέρας μου!...

— Ο πατέρας σου... Πολλοί θα ήταν εύθυμοι να του δώσουν την κόρη τους... Ο πατέρας σου... είναι...

Ο ρόγχος όμως του έπνιξε τη φωνή.

Κι' ως που έσβησε η πνοή του, δεν μπόρεσε να πη ούτε μια λέξη!

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Από το ερχόμενο πανηγυρικό τεύχος του Δεκαπενταύγουστου, αρχίζει να δημοσιεύεται στο «ΑΗΣΑΥΡΟ» ένα μυθιστόρημα περιπετειών, μυθιστορίου και τρόμου, του

ΛΙΟΥΪΣ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΓΓΑ

Ένα άορατο χέρι πλανιέται πάνω από το Λονδίνο, σκορπίζοντας την αγωνία και τη φρίκη. Είναι το χέρι ενός Κινέζου, που κυνηγάει ένα έφιαλτικό όνειρο. Χάρης σ' ένα μυστηριώδες φάρμακο, όμοιο μ' εκείνο, που χρησιμοποιούν οι θωτοί, για να μεταβάλλουν τα θυμάτα τους σε «ζώμπε», δηλαδή σε όντα χωρίς θέληση, κρατάει στην έξουσία του ένα σωρό ανθρώπους, που τους σπρώχνει στην αλκοολία ή στο έγκλημα, χωρίς να μπορούν να του αντισταθούν. Την τύχη αυτή επιφυλάσσει και στην όμορφη Τζόαν, που είναι μυστήρι το δόκτορος Λάντον. Αρχίζει τότε μια θανάσιμη πάλη, που μεταφέρεται από την Ευρώπη στην Άπω Ανατολή και που ξετυλίγεται μέσα σε δραματικά άπρόοπτα και λυσσαλές συγκρούσεις, που φέρνουν αντιμέτωπες την έπιστήμη της Δύσεως με τη μαύρη μαγεία της Άσιας.

Πρόκειται για ένα μυθιστόρημα με πρωτότυπη τελετή, αδιάπτωτο ενδιαφέρον και γοργή εξέλιξη, που θα συναρπάσει και θα γοητεύσει τους αναγνώστες μας.

♦ ♦

Μια νέα σειρά, που πρέπει να διαβάσουν όλες οι νιόπαντρες, μα και όλες οι αρραβωνιασμένες, που ετοιμάζονται να φτιάξουν ένα καινούργιο σπίτι, αρχίζει να δημοσιεύεται από το ερχόμενο τεύχος του Δεκαπενταύγουστου στο «Θησαυρό». με το γενικό τίτλο

Ο οδηγός της νεαρής κυρίας

Ένας οδηγός, που θα δώσει μίαν απάντηση σε πολλά ερωτηματικά και που θα βοηθήσει τις άρχαιες οικοδέσποινες να αντιμετωπίσουν τα νέα τους καθήκοντα, χωρίς πολύ κόπο και, προ πάντων, χωρίς πολλά λάθη.

Πώς θα οργανώσουν τον οικογενειακό προϋπολογισμό; Πώς θα δεχτούν τους καλεσμένους; Πώς θα κάνουν ψώνια; Πώς θα ρυθμίσουν τις δουλειές του σπιτιού;

Νά μερικά από τα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν σχεδόν με τρόπο κι νεαρές κυρίες και που ο νέος «οδηγός» μας θα τις βοηθήσει να λύσουν με τρόπο εύκολο και πρακτικό.

♦ ♦

Ο «Θησαυρός» αρχίζει, από το ερχόμενο, πανηγυρικό τεύχος του, μια νέα μεγάλη σειρά, που θα διδάσκει τις γυναίκες, αλλά... για όφελος των αντρών! Ο γενικός τίτλος της είναι:

Η ΚΟΥΖΙΝΑ

Είναι πολύτιμη για κάθε νεαρή και άπειρη νοικοκυρά, γιατί θα της αποκαλύπτει τα μυστικά της κουζίνας, μα και για κάθε παλιά και πεπεισμένη νοικοκυρά, γιατί θα τη βοηθήσει να παρουσιάσει στο οικογενειακό τραπέζι, στο επίσημο γεύμα ή στο δείπνο, κάτι διαφορετικό, που θα ενθουσιάσει τους δικούς της και τους ξένους της.

Συνταγές μαγειρικής παραδοσιακές και πρωτότυπες, «χωριάτικες» και εξωτικές.

Φαγητά «της στιγμής» και φαγητά περίπλοκα, για πολύ επίσημες περιπτώσεις.

Φαγητά απ' όλο τον κόσμο, σε μια επιλογή ανάλογη με τα ελληνικά γούστα.

♦ ♦

Επίσης, από το ερχόμενο πανηγυρικό τεύχος, μια μεγάλη επίκαιρη και πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα:

Μάθετε να άδυνατίζετε

Η παχυσαρκία αποτελεί μια από τις μεγάλες πηγές του αιώνα μας και γίνεται αιτία για πολλές επικίνδυνες αρρώστιες. Για να υπερσπύσουμε, λοιπόν, την υγεία μας, πρέπει να άδυνατίσουμε και να διατηρούμε πάντα ένα σωστό βάρος.

Ποιά είναι τα πρώτα συμπτώματα της παχυσαρκίας; Ποιά είναι η ιδεώδης αναλογία του βάρους, του ύψους, της ηλικίας; Πώς γίνεται μια κούρα άδυνατισματος, ανάλογη με κάθε χωριστή περίπτωση;

Σ' αυτά τα ερωτηματικά θα απαντήσει η νέα μας έρευνα, που συγκεντρώνει τα πιο πρόσφατα επιστημονικά συμπεράσματα και τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους.

Κρίμα στους κόπους της ζωής. Ο Τόνυ ανήλθε.

— Καταλαβαίνετε, της είπε, δεν μπορώ να μείνω τόσο μακριά από τη στρατιά, γιατί, κάθε τόσο χρειάζεται να είμαι εκεί. Θάχωμαι στο σπίτι σας συχνά, πολύ συχνά, όσο μου το επιτρέπουν οι άρες που θάχω ελεύθερες, αλλά θα εγκατασταθώ κοντά στη στρατιά...

Η δύστυχη κ. Τουανόν δεν τόλμησε να επιμένει.

Ο Τόνυ, πραγματικά, πήγαινε κάθε μέρα στο σπίτι της. 'Αλλ' οι επισκέψεις του βαστούσαν όλο και λιγώτερο, κι' ήταν καθαρά τυπικές.

Όταν έφευγε, οι γείτονες προσέχαν πώς η κ. Τουανόν συγκρατούσε με κόπο τα δάκρυά της. Θάλεγε κανείς πως είχε κάποιο μυστικό, που την έκανε να υποφέρει...

Ένα άλλο πρόσωπο, που κ

«Όσο για το Λασού, όταν είδε το λυπημένο προσωπάκι της Ρεζάν, που, σκύδοντας από το πορτάκι του άμαξιού, κυττούσε το δρόμο, είπε μέσα του:

— «Πώς ο Μωρβάγι δεν ανταποκρίνεται στον έρωτά αυτής της αδελφού της νέας, που είναι τρελή γι' αυτόν; Πόσο θάμουν εύτυχισμένος, αν η καρδιά της, αντί να δοθεί σ' αυτόν, διάλεγε εμένα!...»

Οι δυο αξιωματικοί κράτησαν τ' αλογά τους, για να μην τους δουν. Το μέρος εκείνο δεν ήταν καθόλου καταλληλό για μίαν απαγωγή. Υπήρχε γύρω πολύς κόσμος. Έπειτα, όπως το είχε πει κι ο Λασού, το άμαξι της μαρκήσιας είχε τους φρουρούς του...

Μπροστά, πλάι στον άμαξά, καθόταν ο πιστός Ζοζέφ. Πίσω, ήταν δυο γεροδεμένοι υπηρέτες, έτοιμοι να επέμβουν, αν παρουσιάζταν ά...

— «Ας περιμένουμε να μη στο δάσος, είπε ο Λασού στον Μωρβάγι, που άνοιχονόσε.

— Να πάω ο διάβολος! φημίρισε ο αξιωματικός. Δεν προχωρεί λοιπόν αυτό το άμαξι; ν' αφήσει πίσω του τους διαδότες!...

— Μου φαίνεται πως δεν είναι τυχαίοι διαδότες, είπε ο Λασού. Μόλλον είναι σωματοφύλακες, μεταφισμένοι. Νά ένας απ' αυτούς που πλησιάζει και μιλάει με το Ζοζέφ... Νά μπορούσα ναλέτα το πρόσωπό του.

Πραγματικά, ο διαδότης εκείνος, που μεταμφιεσμένος σαν χωρικός, είχε αλλάξει μερικά λόγια με τον πιστό υπηρέτη του μαρκήσιου ντε Βιλέρ. «Ο Ζοζέφ του έκανε ένα νεύμα, κι άμέσως ο «χωρικός», μαζί με πέντε-έξι άλλους, που άνοιχονόσαν να τον συνοδεύουν, έμειναν πίσω και το άμαξι προχώρησε.

— Τί σημαίνει αυτό, άραγε; άναρωτήθηκε ο Λασού παραξενεμένος.

Οι δυο αξιωματικοί, ωστόσο, έξακολουθούσαν το δρόμο τους. Σε λίγο, βρέθηκαν κοντά στους δυο χωρικούς, που προχωρούσαν άργά, ενώ η η παρέα τους πήγαινε πίσω από το άμαξι.

— Τώρα καταλαβαίνω! φημίρισε ο Λασού. Οι φίλοι τους παρακολουθούν το άμαξι κι' αυτοί οι δυο μάς κατασκοπεύουν.

— Τί θές να πής; ρώτησε ο Μωρβάγι.

— Κυττάζε με τρόπο, για να μη σε καταλάβω, αυτός που είναι πλάι σου...

— Ε, λοιπόν;

— Δεν άναγνωρίζεις αυτή τη φυσιογνωμία;

— Όχι.

— Δεν έχεις καλή μνήμη, βλέπω... Θυμάσαι τη σύλληψή μας στο μέγαρο του Βιλέρ;

— «Αν την θυμάμαι!...

— Και έχασες τον άνθρωπο, που σ' έδεσε;

— Διάβολε! Τώρα τον άναγνωρίζω... Πρέπει να του πιάσω το κεφάλι του παλιάνθρωπου!

— Φυλάξου!... Καταλαβαίνω τώρα περί τίνος πρόκειται... Ο Ζοζέφ είδοποίησε την Άστυνομία πως η μαρκήσιας θάβανει περίπατο... Και γι' αυτό την παρακολουθεί ο Λαριδιέο με τους ανθρώπους του...

— Μόνο που η δουλειά μας χάλασε σήμερα, και το καλύτερο, που έχουμε να κάνουμε, είναι να γυρίσουμε στο Παρίσι!

Κι' οι δυο αξιωματικοί σπηρούνισαν τ' αλογά τους κι' έφυγαν με καλπασμό, από ένα παλιό δρόμο, αφήνοντας κατάπληκτους τους δυο αστυνομικούς, που τους παρακολουθούσαν.

Στην άρχή, σκέφτηκαν να τρέξουν πίσω τους, αλλ' έπειτα άλλαξαν γνώμη. Κι' έπεσαν να συναντήσουν τους συντρόφους τους, που πήγαιναν πίσω από το άμαξι.

Ο Μωρβάγι, κι' ο Λασού έκαμαν ένα γυρο κι' έφτασαν πρώτοι στο δάσος.

— Έδεσαν τ' αλογά τους σ' ένα στύλο και κρύφτηκαν σ' ένα δέντρο. Έκει, ο Μωρβάγι άρχισε να γράφει ένα σημείωμα.

— Τί διάβολο κάνεις αυτού; τον ρώτησε ο Λασού παραξενεμένος.

— Θα ιδής σε λίγο...

Το άμαξι έφτασε κι' αυτό σε λίγο. Η Άϊντε κι' η Ρεζάν κατέβηκαν.

Άφου έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του, ο Ζοζέφ παραμέρισε, άφινοντας τις δυο γυναίκες να κάνουν τον περίπατό τους. Οι άστυνομικοί τον μισήθηκαν.

Πέρασαν έτσι μερικά στιγμές. Ο Λασού κι' ο Μωρβάγι είχαν μείνει στη θέση τους.

Σιγά-σιγά, η Άϊντε κι' η Ρεζάν, μη βλέποντας τίποτα το ύποπτο, είχαν πάρει θάρρος. Ο Ζοζέφ, ο Ζοζέφ, νομίζοντας πως οι αξιωματικοί είχαν γυρίσει στο Παρίσι, δεν ήταν πιά τόσο προσεκτικός.

Ηταν αυτό που περίμενε ο Μωρβάγι.

Παρακολούθησε σιγά, πίσω από τους θάμνους, τη μαρκήσια και την αδελφή της. Και, σε μια στιγμή, που η Ρεζάν είχε στρέψει το κεφάλι της προς το μέρος του, της παρουσιάστηκε άσφικτα.

Η νέα έπνιξε μια κραυγή εκπλήξεως.

— Τί έχεις; την ρώτησε άνήσυχη η Άϊντε.

— Τίποτα. Σκόνταψα σε μια πέτρα.

Το πιδό δύσκολο είχε γίνει. Ο Μωρβάγι ήταν βέβαιος πως η νέα τον είχε δει.

Δίπλωσε λοιπόν το γραμματάκι, που είχε γράψει, και της τόνισε:

— «Αν είχες κατακόκκινη. Είχε λοιπόν καταλάβει!»

Ο Μωρβάγι τύλιξε το γραμματάκι σ' ένα χαλίκι και, ρίχνοντάς το

προς ένα πέλο, κρύφτηκε ξανά πίσω από ένα πλάι θάμνο.

— Υπάρχουν άκόμα, λουλούδια! είπε η Ρεζάν στην Άϊντε.

Και, σκύδοντας, πήρε βιαστικά το γραμματάκι και τόνισε στο στήθος της.

Στο μεταξύ, ο Μωρβάγι έλεγε στο φίλο του:

— Πάμε. Έχουμε τώρα μιά σύμ...

Η Ρεζάν άνοιχονόσε να διαβάσει το γραμματάκι, που της έκαίγε το στήθος. Βρήκε ένα πρόσχημα για ν' άπομακρυνθεί, για λίγο, από την αδελφή της και το διάβασε:

«Μπορείτε να συναντήσετε εκείνον που σας αγαπάει; Άποψε, στίς δέκα, θα είναι στην πορτίτσα του κήπου. Σιγάπλη!...»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ ΡΕΖΑΝ

Ο Μωρβάγι ήταν βέβαιος πως η Ρεζάν θαρχάναν στο ραντεβού του. Κι' είχε δίκιο. Το γραμματάκι του είχε έμπνησει μιά γλυκεία ταραχή στην ψυχή της νέας.

Κι' άσπασο, διατάξε να πάν στο ραντεβού. Ένω είχε δεχτή τόσο θαρραλέα, κι' είχε πάει στον Άρχηγό της Άστυνομίας, για να ζητήσει την άπελευθέρωση του Μωρβάγι, τώρα διατάξε να βρεθεί μόνη μαζί του...

Όσο η ώρα πλησίαζε, τόσο ο διαταγμός της μεγάλωνε.

Έσφηνικά, άκούστηκαν οι χτύποι του ρολογιού, που σήμαιναν δέκα.

Η Ρεζάν πέταξε άμέσως το βιολί της, πήρε ένα μανδύα, τον έριξε στους ώμους της, άνοιξε την πόρτα και, και κατακόκκινη από ντροπή κι' άνημπονησία, κατέβηκε στον κήπο.

Πίσω από την πορτίτσα άκούστηκε έσφηνικά, ένα έλαφρό σφύριγμα.

— «Ο Μωρβάγι!...

Οι διαταγμοί την κυρίωναν πάλη. Έπρεπε να του άπαντήσει, η έπρεπε να φύγει;

Χωρίς να το θέλει, η Ρεζάν άναστενάξε κι' αυτόν τον άναστεναγμό της τον άκουσε ο Μωρβάγι.

— Ρεζάν; Είστε σεις; ρώτησε μιά φωνή απ' έξω.

— Έγώ είμαι, έπανέλαβε η φωνή, έγω που σας έγραψα... ο Μωρβάγι!...

Η Ρεζάν δεν τολμούσε ν' άνοιξη την πορτίτσα.

— Όέλω να σας πώ, έξακολουθούσε η φωνή, ότι η αδελφή σας διατρέχει ένα μεγάλο κίνδυνο...

Η νέα δεν κρατήθηκε πιά. Άνοιξε άμέσως την πορτίτσα του κήπου.

Ο Μωρβάγι ήταν στο κατώφλι.

— Δεν μπορούμε να μείνουμε έδω, είπε μόλις είδε τη νέα. Ο πρώτος διαδότης, που θα περνούσε θα μπορούσε να μας δει.

Η Ρεζάν όπισθοχώρησε ένα βήμα. Ο Μωρβάγι μπήκε μέσα, έκλει-

σε την πόρτα, τράβηξε το κλειδί και τούλαε στην τσέπη του.

— Κάνει κρύο, Ρεζάν, της είπε σιγά, με φωνή που άνηχουσε στ' άποτί της νέας σαν ούρανια μουσική. Κάνει κρύο και σεις καίτε...

Δεν μπορείτε να μείντε έδω...

— Έρριξε μιά ματιά γύρω του και διέκρινε ένα μικρό περίπτερο.

— Τί είναι αυτό έκει; ρώτησε.

— Το παλιό κιάσκι... άπάντησε με σωνή πολύ έτρεμε η Ρεζάν. Είν' έρημο. Δεν έρχεται ποτέ κανένας σ' αυτό.

— Τότε, έκει μέσα δεν θάχουμε να φοβηθούμε ούτε το κρύο, ούτε τα άδιάκριτα βλέμματα... Δεν θα αναχωρούσα ποτέ στον έαυτο μου, αν σας έξέθετα, προτού ζητήσω το χέρι σας από τον Βιλέρ, που έχει έσναγίσει φίλος μου...

Αυτά τα λόγια είχαν μιά μαγική έπίδραση πάνω στην νέα, που, άλλωστε δεν ζητούσε τίποτε άλλο παρά να πειστή...

Ο Μωρβάγι την τράβηξε προς το κιάσκι.

Η Ρεζάν ήταν άπλοική κι' εύπιστη. Κι' ο Μωρβάγι, δεν δυσκολευτηκε να την γοητέψει, με τα έρωτάτοια, που άρχισε να της άραδειάζει.

— Και τί κίνδυνο διατρέχει η αδελφή μου; τον ρώτησε η νέα.

— Ξέρετε τον Μάρκ ντε Λασού. Αυτός κι' ο Λαδουβόν με πλήρωσαν να κάνω εκείνο το μοιραίο έργο, που δεν θα τον έκανα ποτέ, αν σας είχα γνωρίσει νωρίτερα...

Ο Λασού αγαπά την αδελφή σας. Την ζήλευει, περισσότερο απ' ό,τι την ζήλευε ο Μινγκρέλι. Μη μπανώντας να κερδίσει τον έρωτά της, ο Λασού άρκιτήθηκε να την καταστρέψει. Υπολόγισε στην βοήθειά μου για να το πετύχει αυτό.

— Άλλά, χωρίς σε σας, πολυάγαπημένη μου Ρεζάν, έγω έέφυγα από την ελθέτρια έπίδραση. Είστε ο καλός μου άγγελος, που με προστατεύει απ' αυτόν τον δαίμονα. Μη μπανώντας πιά να στηρίζεται στην βοήθειά μου, ο Λασού ζήτησε να βρδ ένα τρόπο για να πετύχει μόνος του το σκοπό του. Κι' αυτόν τον τρόπο τον βρήκε...

— Ποιος είναι; Μιλήστε μου! τον παρακάλεσε η Ρεζάν, που έτρεμε από την άγωνία της.

— Έε λοιπόν... Άλλά αυτό που σ' άκούσετε να μη βγεί από το στόμα σας... Ο Λασού θέλει ν' άρπάξει το παιδί, που θα γεννηθεί, σε λίγες μέρες, η αδελφή σας...

Ξέρει πως, όταν έχη το παιδί στα χέρια του, θα χεί και τη μητέρα στη θέσσή του. Και το πιδό τρομερό είναι ότι πιστεύει πως θα το πετύχει. Πως θα το κατορθώσει; Δεν ξέρω. Άλλά ίσως πετύχει τς σκοπό του...

— Και δεν έχετε κανένα σχέδιο σεις;

— Έχω ένα, αλλ' η έφαρμογή του θα προκαλούσε σκάνδαλο, αυτό ακριβώς είναι εκείνο που πρέπει ν' άποφύγουμε. Άσπασο, μη φοβόσαστε τίποτα. Έχουμε, νομίζω, μερι-

κές μέρες άκόμα ως τον τοκετό της μαρκήσιας, δεν είναι έτσι;

— Ναι, το λιγώτερο μιά βδομάδα, είπε ο γιατρός.

— Ός τότε, σκεφτήτε και σεις... Κι' έγω θα κάνω το ίδιο. Άύριο, την ίδια ώρα, αν θέλετε, να συνητήσουμε πάλι γι' αυτό το ζήτημα...

Φεύγω τώρα, γιατί είναι άργά, και δεν θάθελα να άντιληφθούν την άπουσία σας...

Είχαν βγεί από το κιάσκι και πλησίασαν στην πορτίτσα. Ο Μωρβάγι την ξεκλείδωσε, με το κλειδί, που είχε κρατήσει.

— Ά! είπε. Πρέπει να σας δώσω αυτό το κλειδί... Άλλ' όχι... Έπιτρέψτε μου να το κρατήσω μιά-δυο μέρες... Θα μπορούσα να σας άπαλλάξω από τον κόπο κι' από τον κίνδυνο νάρχεστε να μου άνοίγετε...

Δεν θάχτετε παρά να με περιμένετε μέσα στο κιάσκι...

Η Ρεζάν ήταν πολύ ταραγμένη, ώστε να μπορούσε να σκεφθεί. Δεν άνήθηκε λοιπόν.

Κι' ο Μωρβάγι έβαλε το κλειδί στην τσέπη του.

Άφου της έδωσε άλλο ένα φιλί, έφυγε, κλείνοντας την πόρτα...

— Άν ο Μωρβάγι ήταν λιγώτερο βέβαιος για το θρίαμβό του, κι' αν είχε κυττάξει πίσω του, θάδελπε μιά σκιά, κολλημένη στο τοίχο. Η σκιά αυτή δεν ήταν άλλη από το γνωστό μας νάνο, το Γολιάθ, που, με τη σύστασι του βαρόνου ντε Σαρτίλ, είχε προσληφθεί στην άστυνομία.

Ο άρχηγος της άστυνομίας του είχε αναθέσει μιά ειδική άποστολή, που ζήτησε ο ίδιος: Νά έπιδότη τους κήπους του μεγάρου Βιλέρ.

Βλέποντας λοιπόν τον άνθρωπο εκείνο, τον τυλιγμένο σ' ένα πλατύ μανδύα, να μπαινεί στον κήπο του μεγάρου, ο νάνος σκέφτηκε πως δεν μπορούσε νάμει παρά ο μαρκήσιος ντε Βιλέρ. Σε ποιόν άλλω, ν' άνοιγαν την πόρτα του κήπου;

Έχοντας αυτή την πεποίθηση, δεν τον κυττάζε από κοντά.

Ο Μωρβάγι λοιπόν είχε πιά την έλευθερία να μπαινοβγαίνει άνερόκλητος απ' την πορτίτσα του κήπου.

Ο νάνος δεν έπενεδανει, νομίζοντας πως έπρόκειτο για τον μαρκήσιο...

Αυτά βάσταζε όχτώ μέρες.

Κάθε βράδυ, η Ρεζάν πήγαινε στο κιάσκι και συναντούσε τον Μωρβάγι, όπως είχαν συμφωνήσει.

Την όγδω έπειτα, του είπε:

— Μου φαίνεται ότι βρήκα ένα τρόπο για να γλυτώσουμε από το φίλο σας, τον ντε Λασού.

— Ποιόν τρόπο; ρώτησε ο Μωρβάγι περιέργως.

— Όθελει ν' άρπάξει το παιδί, δεν είν' έτσι;

— Ναι.

— Έε, λοιπόν, αν σας τδωνα έσας;

— Σε μένα; είπε ο Μωρβάγι, προσπαδώντας, με μεγάλο κόπο να κρύψη τη χαρά του.

— Σε σας, τον καλύτερό μας φίλο, συνέχισε η Ρεζάν, για να το πάτε σ' ένα μέρος σίγουρο...

— Άλλά πως θα κατορθώσετε να πείσετε την αδελφή σας να το παραδεχτεί, αυτό, άφου ξέρετε την ιδέα της για μένα;

— Δεν θα της πω τίποτα. Θα πάρω το παιδί και θα σας το φέρω. Όθελτε;

— Δέχομαι εύχαρίστως, για να σας έξυπηρετήσω.

Ο Μωρβάγι πετύχαινε, έπιτέλους, το σκοπό του. Το παιδί θα του παραδινόταν! Δεν είχε πιά τίποτ' άλλο να κνη παρά να περιμένη.

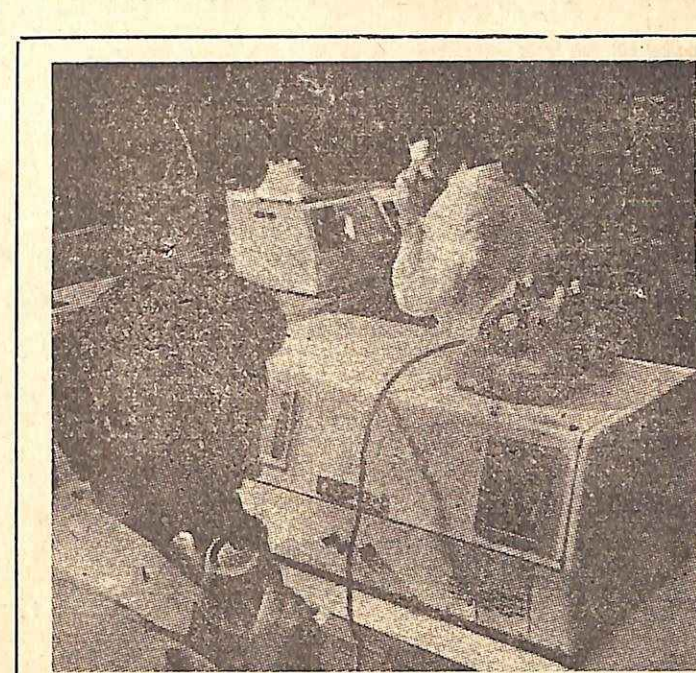
Πέρασαν μερικές μέρες άκόμα.

Τέλος, ένα βράδυ, η Ρεζάν είπε στον Μωρβάγι:

— Δεν μπορώ παρά μόνο λίγες στιγμές να μείνω μαζί σας. Η αδελφή μου άρχισε να υποφέρει. Πλησιάζει η ώρα του τοκετού.

— Τότε, θάμει, ίσως, προτιμέτερο να μείνω έδω;

— Όχι. Ο γιατρός δεν περιμένει τη γέννηση του παιδιού πριν από αύριο. Η ταφός θασθή αίριο το βράδυ. Θα ένω-σασθή σ' ένα από τα δωμάτια, που είναι πλάι στο

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Οι Ιάπωνες μπορούν να υπερηφανεύονται πως είναι οι πρώτοι, που άπέκτησαν τηλεοπτικό τηλεφώνον. Η νέα αυτή, άληθινή έκπληκτηκή σε τελεσίτητα έφύρασε, έπεδείχθη για πρώτη φορά, προ ήμερών στη μεγάλη έπσηία Διεύνη Έκθεσι της Όζακα. Πρόκειται για μιά ηλεκτρονική συσκευή (πομπή και δέκτης τηλεοράσεως συγχρόως), η όποια μπορεί να συνδεθεί εύκολάτα με όποιοδήποτε τηλεφωνικό σύρμα έπιτρέποντας σε δυο πρόσωπα, που έπικοινωνούν τηλεφωνικά, να βλέπουν συγχρόως το ένα το άλλο. Το τηλεοπτικό ίαπωνικό τηλεφώνον θα προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στα έργοστάσια, στις μεγάλες έπιχειρήσεις και ιδιαίτερα στα δημοσιογραφικά γραφεία, δεδομένου ότι οι συντάκτες θα μπορούν να μεταδίδουν... τηλεοπτικά όποιαδήποτε εικόνα η κείμενο.

διαμέρισμα της μαρκήσιας, γιατί η αδελφή μου θέλει να βλέπει διαρκώς το παιδί της...

— Θαμμάσια. Λοιπόν;

— Ο Ζοζέφ, ο πιστός μας υπηρέτης, έχει αναλάβει να το έπιδότη. Δεν άρχει λοιπόν κανένας φόβος, ως αύριο το βράδυ.

— Καταλαβαίνω. Άλλά τότε, πως θα κάμετε για να μου φέρετε το μικρό;

— Μην άνησυχείτε. Έχω εικοσιτέσσερις ώρες μπροστά μου για να ψάξω να βρω έναν τρόπο... Έλα, αύριο πάλι, την ίδια ώρα.

— Έχετε έμπιστοσύνη, Ρεζάν μου, σε μένα, γιατί σας αγαπώ...

— Είναι ίσως κακό, αυτό που κάνω...

— Κακό... Και μήπως δεν είμαι ο σέζυγός σας, μπροστά στο Θεό;

Η συνομιλία τους έξακολουθούσε, μ' όλο που η Ρεζάν είχε πιά δει, πως έπρόκειτο να μείνη πολύ, γιατί θ' ανακάλυπταν την άπουσία της.

Ο Γολιάθ, που, έδω και δυο βδομάδες περίπου, κατασκοπεύε την πορτίτσα του κήπου, άρχισε να βρίσκει το πράγμα άνοητικό.

Είχε άποφασίσει λοιπόν να μάθει όπωσδήποτε περί τίνος έπρόκειτο.

Κατάρθωσε να βάλει ένα κομμάτι έξω στην πόρτα του κήπου, ώστε, την ώρα που ο Μωρβάγι μπήκε μέσα και την κλείδωσε η πορτίτσα έμεινε άνοιχτή.

Προσπάδισε να προσανατολισθή για ν' ανακαλύψει εκείνον, που τον νόμιζε πως ήταν ο μαρκήσιος ντε Βιλέρ, κι' είδε, σε μικρή άπόσταση, το κιάσκι. Πήγε τότε και κολλήσε τ' αυτί του στην κλειδαρότρυπα.

Άκουσε μίαν άνδρική φωνή, που έλεγε:

— Στηριχθήτε στον έρωτά μου, Ρεζάν.

Ρεζάν!... Ο μαρκήσιος ντε Βιλέρ μιλούσε για έρωτα στη Ρεζάν, την κουνιάδα του!

Το μυαλό του νάνου χαλίστηκε.

— Τί να κάνω τώρα; άναρωτήθηκε. Άν πήγαινα ν' αναφέρω αυτό που άκουσα στον κ. Λαριδιέρο!...

Πιθανόν αυτός νάδωσκε την έξηγη-

παρακολουθώ και θα έξιγινάσω αυτό το μυστήριο...

Στο μεταξύ, ο Γολιάθ έφτασε στο Σαιν-Ζερμαίν, κατασκονισμένος, τασκισμένος από την κούρασι, αλλά και κατενθουσιασμένος. Χτύπησε την πόρτα του μεγάρου του βαρόνου ντε Σαρτίλ, και ζήτησε τον ίδιο.

— Τί συμβαίνει; τον ρώτησε ο ντε Σαρτίλ, παραξενεμένος για τη νυχτερινή εκείνη έπίσκεψη.

Ο Γολιάθ του άνέφερε όλα όσα ξέρουμε.

— Έρχομαι σε σας, κατάλληλα, γιατί σεις με πληρώνετε. Άλλά δεν είστε της γνώμης ότι θάπρεπε έπίσης να πάω να τ' άπο όλα αυτά και στον κύριο Τόνυ; Συμφωνείτε;

— Άν συμφωνώ; είπε ο βαρόνος, πιδώντας από το κραβάτι του. Το δέχομαι μ' όλη μου την καρδιά. Θα πάμε μάλστα να τον δρούμε μαζί...

Και διάταξε άμέσως τους υπηρέτες του να έτοιμάσουν το άμαξι.

— Ο Τόνυ θα μάς χροισατή, είπε, άφου ντύθηκε και ζώστηκε το σπαθί του.

Το άμαξι, είχε έτοιμασθή. Ο Γολιάθ θέλησε να σκοραλώσθ πλάι στον άμαξά, αλλ' ο βαρόνος τον έπιασε από το χέρι.

— Όχι, του είπε. Άνέβα μαζί μου. Μου φαίνεται πως δεν καλοκατάβα αυτά που μου διηγήθηκες πριν από λίγο. Σανάπες μου λοιπόν την ιστορία σου, και μην παραλείψης καμιά λεπτομέρεια.

Ο νάνος άνέθηκε, στ' άμαξι, που ξεκίνησε άμέσως, κι' άρχισε να διηγείται πάλι όλα όσα ήξερε, και μ' όλες τους τις λεπτομέρειες.

— Αυτά είναι άνήκοστα! έλεγε ο βαρόνος. Γιατί ο Βιλέρ θα κρυβόταν έτσι από τη γυναίκα του; Κι' αυτά τα λόγια στη Ρεζάν... Πρέπει να τα έξιγινάσω όλα αυτά...

Έφτασαν, τέλος, στο Τόνυ και τον ζήτησαν. Κι' εκείνος παραξενεύτηκε, όπως είχε παραξενευτεί ο βαρόνος, όταν άκουσε όλη αυτή την ιστορία.

Ζήτησαν για πολλή ώρα κι' οι τρεις τους τ' έπρεπε να κάνουν. Συμφώνησαν, τέλος, ότι έπρεπε να περιμένουν να νυχτώσει, για να έξιγινάσουν το μυστήριο.

Έφωσαν στο δωμάτιο του Τόνυ, κι' η μέρα κύλησε με διάφορες συζητήσεις. Όταν βράδαισε, έτοιμάστηκαν να φύγουν. Έσφηνικά, ο βαρόνος ρώτησε:

— Ιά πείτε μου, Τόνυ, τί γίνεται εκείνα τα καλά παιδιά, που ήσαν να με δρούν στο στρατόπεδο, για να με παρακαλέσουν να κάνω μνημόσυνο και για σας, έπειδή σας νομίζαν σκοτωμένους;

— Ο Τσιανταφύλλος, ο Νορμανδός κι' ο Πιδοάκι;

— Ναι. Είναι στο Παρίσι.

— Μάλιστα. Θα μπορούσαμε να τους δοούμε στη στρατιά. Είναι δυο δούτα από δει.

— Τότε να τους πούσουμε μαζί μας. Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να συμβεί.

</

στον μακρύ του μανδύα. Πίσω, σε είκοσι δημάτων απόσταση, τον παρακολουθούσε ο Μάρκ ντε Λασού, φροντίζοντας να μη γίνει αντιληπτός.

Ο Μωρβάγι, ανυπομονώντας να τελειώσει, είχε έρθει πριν από τη συνθησμένη του ώρα. Μπήκε μέσα στο κιάσκι και περίμενε τη Ρεζάν.

Όπως είχε πη στον Λασού, πλησίαζε πια στο τέρας των προσπαθειών του, και, αυτή τη φορά, έλπιζε πως δεν θα παρουσιαζόταν κανένα εμπόδιο μπροστά του, για να τον σταματήσει.

Θρόνος από έλαφια δάματα ακουστήκε ξαφνικά και μπήκε μέσα η νέα.

Μη με μαλλώνετε, φίλε μου, του είπε με συγκίνηση. Με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να ξεφυλάξει. Η αδελφή μου υποφέρει τρομερά κι οι γιατροί στέκονται γύρω από το κρεβάτι της. Λένε πως το παιδί θα γεννηθεί από στιγμή σε στιγμή... Όλο το σπίτι είναι στο πόδι. Δεν μπορούσα να φύγω χωρίς να με ιδούν...

Και ποιος σκέφτηκε να σε κατηγορήσει, γλυκέ μου άγγελε; της είπε ο Μωρβάγι. Μήπως δεν ξέρω πόσο είναι δύσκολη αυτή η κατάσταση και για τους δύο μας; Πές μου, ωστόσο, τι θα γίνει;

Η τρεφός ήθελε, για να παραλάβει το παιδί. Έχω συνεννοηθεί μαζί της. Αμέσως μόλις το πάρει θα με ειδοποιήσει.

Είσαστε βέβαιη για την εκέμεια αυτής της γυναίκας; ρώτησε ο Μωρβάγι, τρομοκρατημένος.

Απολύτως βέβαιη. Την έχω εξαγοράσει με δώρα, και της υποσχέθηκα μία καλή αντομοίδη, άμα πετύχουμε...

Πολύ καλά. Είθε να μάς προστατέψει ο Θεός σ' αυτή μας την προσπάθεια, απ' την οποία εξαρτάται η ευτυχία μας.

Ενώ ο Μωρβάγι μιλούσε με τη Ρεζάν, οι αστυνομικοί, που ήταν τοποθετημένοι γύρω από τον κήπο του μεγάρου, αναστατώνοντο ποιοι νάταν οι άγνωστοι εκείνοι, που τους έβλεπαν να τριγυρίζουν μέσα στο σκοτάδι.

Ποτέ, έπειδή κανένας από τους ανθρώπους εκείνους δεν φαινόταν να μην πρόκειται να μη στον κήπο, δεν τους ενόχλησαν.

Οι άγνωστοι, εξαφανίστηκαν σε λίγο.

Ο βαρώνος ντε Σαρτίλ κι' οι φίλοι του είχαν σκεφτεί, στην αρχή, να δράσουν όλοι μαζί. 'Αλλά είχαν αντιληφθεί πως αυτό ήταν αδύνατον.

Μη ξέροντας τι ακριβώς συνέβαινε και τι είχαν να κάνουν, κι' έπειδή μπορούσε, από στιγμή σε στιγμή, να παρουσιαζόταν κανένα πρόβλημα, που θα τους άλλαζε τα σχέδια, αποφάσισαν να δράσουν καθένας ξεχωριστά.

Ο Πιβουάν, ο Τριαντάφυλλος κι' ο Νορμανδός πήγαν στην ταβέρνα, με την έντολη να είναι έτοιμοι στο πρώτο σύνθημα.

Ο βαρώνος, που μπορούσε να μη εύκολα στο μέγιστο, ανάλαβε να παραμονεύει σ' ένα δωμάτιο, πλάι στην κρεβατοκάμαρα της μαρκησίας.

Ο νάνος γύρισε κοντά στους αστυνομικούς, για να μπορέσει, αν παρουσιαζόταν ανάγκη, να τους θέσει στη διάθεση του βαρώνου και των φίλων του.

Όσο για τον Τόνου, αποφάσισε να τριγυρίσει παντού και, αφού μπη-

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9-12 π.μ. - Τηλ. 810-807. Οίκια 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10. Πιάλ. Φάληρον. - Τηλ. 99.746.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρά 7 (Πλατεία 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Ομόνοια) 10 π.μ. - 1 μ.μ. και 5-8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

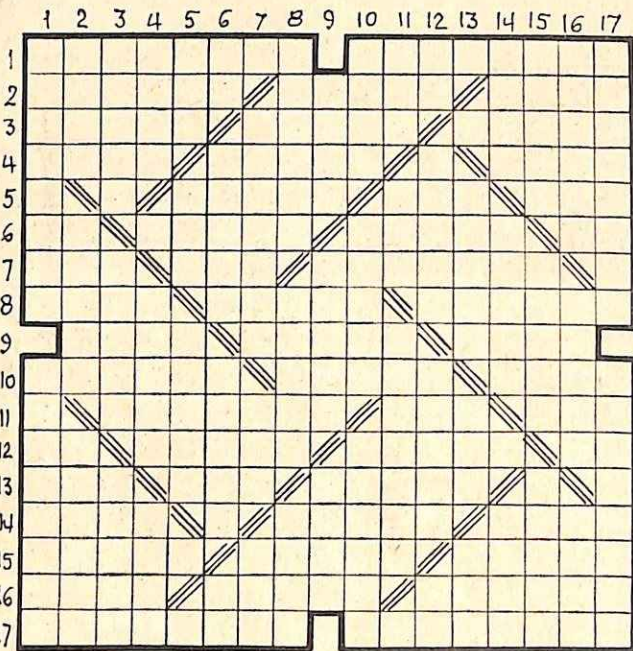
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1018

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Κυριολεκτικά και μεταφορικά, δε λυγίζει εύκολα. — Ε-ζορία.
- Έτσι αποκαλούσαν τους Έλληνες οι Τρῶες. — Φροῦτο ἀκατάλληλο για φάγωμα. — Πα-ρῶν από κάποιο ἡδονικό συναισθήμα.
- Χρονικό διάστημα. — Μουσικά ὄργανα. — Σπάνια χαμογελά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Λαμπαργία — Ένα τέτοιο ὕ-φος είναι τουλάχιστον ἀπρε-πές.
- Γάλλος λογοτέχνης, που πήρε τὸ βραβείο Νόμπελ 1957. — Σωματικός πόνος. — Μέρος τοῦ σώματος.
- Εὐρύχωρα. — Γυῖός τοῦ Κρέον-τος, τὸν ὅποιο κατασπάραζε ἡ Σφίγξ. — Έπαινος.

- Προϊόντα της γης. — Κυκλοφο-ροῦν σὲ ευρωπαϊκὴ χώρα, ἀλ-λά καὶ σὲν Ἑλλάδα. — Κοι-μίζει μωρὰ.
- Πόλις της Βοιωτίας. — Παν-τοδὴν: σὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κι-νηματογράφου. — Τὸ δνομά-του είναι συνώνυμο ὑπομονῆς.
- Βυζαντινὴ νῆα. — Προέρχον-ται ἀπὸ ἄλλη χώρα. — Στρα-τηγὸς τὸν Δαρδῆου, που νικῆ-θηκε στὸν Μαραθῶνα. — Σύμ-φωνον.
- Υποδιαίρει της βούας τῶν Σπαρτιατῶν. — Σίφος τῶν ἀρ-χαίων. — Διάσημος Λατίνος Ι-στορικός (50-117 μ.Χ.).
- Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπάρτης. Τὸ ὀπίθιο καὶ κάτω μέρος τοῦ κρανίου. — Αρχαία πόλις της Πελο-ποννήσου, στὸν κορινθιακὸ κόλπο.
- Εναντιωματικὸς σύνδεσμος. — Λίγο πράσινο μέσα στὴν ἔρη-μο. — Ζιζάνιο τοῦ σίτου.
- Κινηματογραφικὴ δημιουργία τοῦ Νίκου Μοσχάνου. — Απαραι-τήτη, για μουσικά. — Ἡρώς τοῦ 'Ίψεν.
- Δὲν είναι μεθυμένα. — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Κομψότης.
- Στὰ ἀγγλικά σημαίνουν 'ἐν-τάξει'. — Ψάρι. — Τρόπος ζωῆς. — Μισὸ χάος.
- Αρχικά μονάδων ἀσφαλείας. — Καταστρέφει τὰ ρούχα μας. — Απαρτήματα στὸ τάβλι.
- Έρπετον. — Προκαλεῖ φρικὴ. — Τὴν ἀγάπησε ὁ Διογενῆς.
- Τρέλλα. — Όσπριο. — Λιμάνι της Β. Γαλλίας.
- Απαν. — Μικρὴ τανάλια. — Προδίδουν συχνὰ τὸ δολοφόν.
- Τις ἐπιβάλλει ἡ θρησκεία σὲ διάφορες περιόδους. — Ἀδελ-φὸς πολὺ συνδεμένος μετα-ξὺ τους (καθ.).

- Δολοφονήθηκε μέσα στὸ μπά-νιο του. — Ἐπινομία τοῦ Χρι-στοῦ. — Ἑλ...: Πρόσφατη δη-μιουργία τοῦ Τσάρλτον 'Η-στον.
- Χλέη. — Πατρευτόταν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους. — Πολὺ μορφωμένος.
- Έρωτηματικό. — Πατητήρια. — Ξεκθάρρος. — Σύμφωνον.
- Πόλις της Ἰταλίας, στὴν Το-σκάνη. — Ἀνεστραμμένη νῆα. — Μία τὸν Κυκλάδων.
- Έρπετα. — Ποιητὴ ἀπὸ κάθε ἄκρωστο. — Ὁ 'Αιτώνης (χαί-δευτικά).
- Θεότητες της μυθολογίας μας. — Γούστη ὄπερα. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων.
- Κατάρεις. — Χώρα της Εὐρώ-πης, με τὴν ὁποία θὰ συνδε-θοῦμε πολὺ στενά. — Πλωτὸ με-ταφορικὸ μέσον (γεν.).
- Μισὸς ποιητὴν. — Χρησιμοποιε-ται εὐρύτατα στὰ κομωτή-ρια. — Στὸν πόλεμο τοὺς γί-νεται μεγάλῃ κατανάλωσι.
- Αριθμός. — Νεράιδα. που ἔ-γινε σύζυγος τοῦ Πηλέως. — Βασικὸ πρόσωπο σ' ἓνα μυθι-στόρημα. — Ποιητὴς ἐκλεκτὴς.
- Αφορμή. — Χρονικὸ ἐπὶρρημα. — Όνομα γήσης τοῦ κινη-ματογράφου.
- Ανατολικὸ ἐπιφώνημα. — Ὑ-περβολικὰ πολυμῶν. — Ξυρίζει.
- Τουρκικὸ ἀνίστορο. — Μία τὸν Κυκλάδων. — Χρονικὸ ἐπὶρρημα. — Αὐτὸς που διευθύνει. — Ἐξα-θεραπεύονται (οὐδ.).
- Πολύτιμο σ' ἓνα ναυαγί. — Γι-νεται χωρὶς τὴ θέλησὶ μας (θηλ.).

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1017
στὴ σελίδα 80

κε στὸ μέγαρο, μαζί με τὸ βαρό-νο, ἔγινε στὸν κήπο, γιὰ νὰ τὸν ἐρευνήσει, ἐνῶ οἱ αστυνομικοὶ τοῦ Γολιάθ παρακολουθοῦσαν ἀπ' ἔξω.

Ο Τόνου θυμήθηκε τί τοῦ είχε πη ὁ νάνος γιὰ τὸ κιάσκι καὶ τράβηξε ἀμέσως πρὸς τὰ κεί.

Ο Μωρβάγι κι' ἡ Ρεζάν τὸν ἀ-κουσαν.

— Έρχονται! εἶπε ἡ νέα. Εἶμαι χαρμῆν!

Ο Μωρβάγι ἔσυρε τὸ σπαθί του.

— Για νὰ φτάσουν ὡς ἐσὰς, θὰ πρέπει νὰ περάσουν πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα μου! εἶπε ἀποφασιστικά.

Σούτ!... Περιμένετε... Στά-θηκαν...

Ο Τόνου, πραγματικά, είχε στα-θὴ στὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου. Τὴν ἔσπρωξε σιγὰ καί, βλέποντας πὼς ἦταν κλειστή, ἔσκυψε καὶ κόλλησε τ' αὐτὶ του στὴν κλειδαρότρυπα. Δὲν ἀκούσε τίποτα.

Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ! ψιθύ-ρισε. Ἰσως νάθουν ἀργότερα...

Ἡ Ρεζάν, κι' ο Μωρβάγι τὸν ἄ-κουσαν πὺ ἀπομακρυνόνταν.

— Με ἀναζητοῦν! εἶπε ἡ Ρεζάν με ἀπελπισία. Θεέ μου! Ἀντιλήθη-καν τὴν ἀπουσία μου!...

— Όχι, τὴς εἶπε ὁ Μωρβάγι, ἡ-συχάστε, θάνα κανένας κηπουρός, που κάνει τὴ βόλτα του. Τώρα που ἔφυγε, ἄς χωρῶντομε προτοῦ ξα-ναρῶν.

— Πού θὰ σὰς ξαναβρῶ; Ἐδῶ; — Όχι... Στὴν πόρτα... Θὰ τὴν ἔχω μισανόμενος. Ἀμέσως μόλις μοῦ δώσετε τὸ παιδί, θὰ τὸ πάω σ' ἓ-να σίγυρο μέρος...

— Συμφωνοῦ!... Ὁρδουάρ!

Κι' ἡ Ρεζάν ἔτρεξε μέσα ἀπὸ τὸν κήπο, ἀλλ' ὄχι τόσο γρήγορα, ὥ-στε νὰ μὴν τὴν δῇ ὁ Τόνου.

Ο νεαρὸς ὑπολοχαγὸς τὴν κυνή-γησε καὶ τὴν προέλασε.

Σεῖς, δεσποινίς Ρεζάν, ἐδῶ; τὴς εἶπε μόλις τὴν ἀναγνώρισε.

— Σωπάτε σὰς παρακαλῶ! ψι-θύρισε ἡ νέα.

— Ἀν ἐπιτρέπεται, ἀπὸ πού ἔρ-χεστε; Ἡ μάλλον με ποῖον ἥσατε μέσα στὸ κιάσκι; Ἀπὸ κεί σὰς εἶ-δα που βγαίνατε καὶ ἔξω ὅτι, κά-θε βράδυ, ἔρχεται κάποιος καὶ σὰς συναντᾷ ἐκεῖ μέσα...

— Λυπηθῆτε με, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μη με προδοῦτε, μη με καταστρέψετε! εἶπε ἡ Ρεζάν.

— Νὰ σὰς προδῶν! Νὰ σὰς κα-ταστρέψω! Ρεζάν! Κάθε ἄλλο. — Ἐρ-χομαι γιὰ νὰ σὰς σώσω... Ἀλλά δὲν μοῦ εἶπατε, Ρεζάν, με ποῖον ἥ-σατε στὸ κιάσκι, πρὶν ἀπὸ λίγο;

— Μέσα στὸ κιάσκι... ἤμουν... μόνη μου...

— Μὴν προσπαθεῖτε νὰ με γελά-σετε... Θὰ ἦταν ἀνώφελο... Ξέρω πὼς ἓνας ἄντρας ἔρχεται ἐδῶ κάθε βράδυ... ἓνας ἄντρας με τὸν ὅποιο κλεινόσατε στὸ κιάσκι... Ρεζάν, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄντρας;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ... — Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ τὸ πῆτε, ἔμένα, που ζερετε τὴν ἀσφάλειά μου στὴν οἰκογενείά σας, που ζερετε ὅ-τι θάδινω τὸ αἷμα μου γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὴν ἀδελφή σας; Ρεζάν, αὐτὸ τὸ μυστικὸ εἶναι λοιπὸν τὸσο ἐνόχο, που δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀ-ποκαλύψετε;

— Ἡ νέα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της χωρὶς ν' ἀπαντήσει.

— Ἀν θέλετε, ἂν δὲν μπορῆτε νὰ μὲ τὸ πῆτε, ἔλατε τουλάχιστον νὰ τὸ πῆτε σ' ἓνα ἄνθρωπο, ἀπὸ τὸν ὅποιο ὀφείλετε νὰ μὴν κρύβετε τίποτα. Ὁ βαρώνος ντε Σαρτίλ εἶ-ναι ἐδῶ... Θὰ σὰς ὁδηγήσω σ' αὐ-τόν...

— Σ' αὐτόν θὰ μιλήσω λιγώτε-ρο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους! ψιθύ-ρισε ἡ Ρεζάν. Κύριε, σὰς ἐξορκίζω, μὴν τοῦ πῆτε τίποτα...

— Καλὰ. Πέστε μου τότε τ' ὄ-νομα τοῦ ἀνθρώπου...

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ...

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαιδείας μακρὰς ἀ-ποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9-1 π.μ. καὶ 5-8 μ.μ. ὁδὸς Με-ταδόρου 25 Α' ὁδοφ. (στασίς Μου-σειού). Τηλεφῶνων 810.975.

Σὲ λίγο, ὁ Τόνου κι' ὁ Τριαντά-φυλλος πηδούσαν στὸν κήπο.

Ο Νορμανδός κι' ὁ Πιβουάν ἀνέ-δixαν κι' αὐτοὶ στὸν τοῖχο, ἔτοι-μοι νὰ τοὺς βοηθήσουν, ἂν παρου-σιαζόταν ἀνάγκη.

Ἀπ' ἔξω, ὁ Γολιάθ με τοὺς ἀ-στυνομικοὺς ἐπέδλεπαν τὴν πορτί-στα τοῦ κήπου κι' ὅλη τὴν προκυ-μαία.

Τέλος, ὁ βαρώνος ντε Σαρτίλ ἔ-σπευδε ἐπικεφαλῆς τὸν ἀνθρώπον τοῦ μεγάρου, γιὰ νὰ ὁργανώσει μιά λεπτομερῆ ἔρευνα.

Ο Λασού δὲν μπορούσε νὰ ξεφύ-γι...

*

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμῇ, που ἀρ-χίζει ἡ ἐρευνήσι τοῦ κήπου, ἡ μαρ-κησία ντε Βιλέρ γεννοῦσε ἓνα ἀ-γόρι...

ΕΝΡΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἡ Ρεζάν, φεύγοντας κατατρομα-γμένη, ἔφτασε στὸ μέγαρο, ἀκριβῶς τὴ στιγμῇ, που γεννιόταν ὁ γυῖος τοῦ ντε Βιλέρ.

Τρομαγμένη ἀπὸ τὴ συνάντησί-της με τὸν Τόνου καί, πῶς πολὺ, ἀ-πὸ τὸν Λασού, που τὸν πίστευε θανα-σίμο ἐχθρὸ της καὶ που ἡ παρουν-σία του, τέτοια ὥρα, στὸν κήπο τοῦ μεγάρου, δικαιολογοῦσε τὰ ὁ-σα τὴς εἶχε πῆ ἐναντίον τοῦ ὁ Μωρ-βάγι, ἡ δύστυχη νέα δὲν σκεπτόταν τίποτε ἄλλο παρὰ πὼς ν' ἀρπάξῃ τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὸ... ἐξασφαλί!

Καί, δρισκοντάς κατάλληλη εὐ-καιρία, τὴν ὥρα που ὅλοι εἶχαν τριγυρίσει τὴν Ἀιντε, ἡ Ρεζάν ἀρ-παξε τὸ νεογέννητο ἀπ' τὰ χεῖρα της τρεφῶς κι' ἔσπευσε ν' ἀπομα-κρυνθῇ.

Μέσα στὸν κήπο, ὁ βαρώνος ντε Σαρτίλ, ὁ Τόνου κι' οἱ συνοδοὶ τοὺς προχωροῦσαν, με τὸ σπαθί γυμνὸ στὸνα χεῖρ, με μιά δαδὰ στὸ ἄλλο.

Ἡ Ρεζάν προσπάθησε νὰ τοὺς ἀπο-φύγει καὶ μπόρεσε, πηγαίνοντας τοῖχο-τοῖχο, νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πορ-τίστα, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κα-νεὶς.

Χτύπησε σιγανά τὴν πορτίστα, που σιγανῶς ἀμέσως.

— Εἰστε αὐτοῦ; ψιθύρισε ἡ Ρε-ζάν.

— Τὸ παιδί!... Ἐκλεψαν τὸ παιδί!...

— Αὐτὸς ὁ ληστής πέτυχε τὸ σκοπὸ του! φώναξε ὁ βαρώνος ἀνα-κηρύσσοντας. Εἶναι ὥστόσο μέσα στὸν κήπο! Πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε!

— Ζωντανὸ ἡ νεκρό!...

Κι' ἡ ἔρευνα ἐξανάρχισε, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ρεζάν, που ἦταν μι-σοπαράμενη ἀπ' τὴν τρομαρά της.

Ἐπὶ λαυότε ἀφοβὰ τίς
Ἑλληνικὲς ἀκροχαινές.

με τὰ Ἑλληνικὰ καλλυντικὰ
Πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο, πρὶν ἀπὸ τὸ
ἡλιόλουτρο μὲν CREME FHYLLIS

Ξαφνικά, μέσα στὸν κήπο, ἀντή-χσαν κραυγὲς θοισαμεδύσεως.

— Ἀπὸ δῶ! Ἀπὸ δῶ! φώναξε ὁ Τόνου. Τὸν κρατοῦμε!

Στὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τῶν πυρ-σῶν, ἡ Ρεζάν εἶδε, ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀνθρώπο με τὸν κόκκινο μανδύα, που τὸν εἶχαν στριμώξῃ οἱ στρατιῶτες, ἐνῶ ὁ βαρώνος κι' ὁ Τόνου ἔσπευ-δαν νὰ τοὺς κωλύουν τὴν ὑποχώρησι.

— Ἀ! ψιθύρισε ἡ δύστυχη Ρε-ζάν. Εἶναι ὁ Μωρβάγι, που μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, καὶ πὺ ἐρχόταν, ἀσφαλῶς, νὰ μὰς εἰδοποιήσει ὅτι τοὺ εἶχαν πάρει τὸ παιδί!... Θὰ πῆσῃ θύμα τῆς ἀφο-σίσεώς του...

Κι' ἔκαμε μιά κίνησι, γιὰ νὰ τρεῖν νὰ πῆσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτόν καὶ στοὺς ἐχθρούς του.

Ἦθελε νὰ πῆσῃ στὰ γόνατα τοῦ βαρώνου, νὰ τοῦ τὸ ὁμολογήσῃ ὅ-λα, νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἄδικο ἐ-κείνον, νὰ τοῦ πῇ πὼς ἦταν ὁ εὐνε-κότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου...

Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος με τὸν κόκκινο μανδύα εἶχε κάνει μιά τολμηρὴ ἀπο-πειρά: Περνώντας ἀνάμεσα στὸν βαρῶνο καὶ στὸν Τόνου, που τὸν πλῆ-γυσαν με τὰ σπαθία τους, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέγαρο.

— Ὁ Θεὸς εἶναι δικαίος! ψιθύ-ρισε ἡ Ρεζάν. Τὸς ἔξευγε! Θὰ κα-ταφύγῃ ἐδῶ!...

Ἡ καταδίωξις ἐξανάρχισε.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ Μωρβάγι, αὐ-τὸς που κυνηγοῦσαν ἐταὶ ὁ βαρῶ-νος κι' οἱ ἰδίολοι του. Ἦταν ὁ Μάρκ ντε Λασού.

Ἀφού πέταξε τὸν Μωρβάγι μέσα στὸ κιάσκι, θέλησε νὰ φύγῃ καί, βλέποντας τοὺς αστυνομικοὺς νὰ-χωρῆναι, ἀναγκάστηκε νὰ κρυφθῇ.

Ἀλλ' ἐκείνοι τὸν ἀνακάλυψαν κοντὰ στὸ κιάσκι. Τὴν πρώτη στιγμῇ, μπόρεσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἀλλὰ τὸν κυνηγῶσαν, καί, ἀκολουγώντας πὼς εἶ-χε ἀρπάξῃ τὸ παιδί, διπλοσάισαν τὴς προσπάθειές των, γιὰ νὰ τὸν πιάσουν με κάθε θυσία.

Ο Λασού, τρέχοντας στὴν τύχη, ἔφτασε κοντὰ στὸ μέγαρο, σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Ρεζάν.

Ἐκεῖ, γιὰ δεύτερη φορά τὸν ἔ-κοψαν τὴν ὑποχώρησι.

— Ἀθλίε! φώναξε ὁ Τόνου, πέ-φτοντας πρώτος ἀπάνω του. Πού εἶναι τὸ παιδί;

— Τὸ παιδί; ἐπανέλαβε ἔκπληκ-τος ὁ Λασού, γιατί ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Μωρβάγι, που τὸν εἶχε κλει-σει ὁ ἴδιος μέσα στὸ κιάσκι, δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἀρπάξει τὸ νεο-γέννητο.

— Ναι, τὸ παιδί τοῦ Βιλέρ, που τὸ ἄσπεσε! εἶπε ὁ Τόνου. Δώσε το πῖσω, ἂν θέλεις τὴ ζωή σου!...

— Σὰς ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου ὅτι δὲν τὸ ἔχω ἐγώ!

Ἄστα αὐτά! φώναξε ὁ βαρώνος ντε Σαρτίλ, που ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμῇ. Ἀφῆσε τίς ψεῖστές, κύριε. Μὲ κοροϊδεῖς ἤδη μιά φορά. Ἀλ-λά σάβδεις ὅτι δὲν τὰ δάσους μα-ζί μου ἀτιμώρητα... Ἀπάντησε κα-θάρὰ: Τὶ τοῦανες τὸ παιδί;

— Μὰ δὲν ξέρω τίποτ! φώνα-ξε ὁ Λασού με ἀπερίσπια. Σὰς τὸ ὀρκίζομαι! Εἶχα ἔδω, ἐδῶ ἀντιθε-τως, γιὰ νὰ ἐμποδίσω αὐτὴ τὴν ἀρ-παγὴ τοῦ μωροῦ.

— Ψεύδεται ἀκόμα! φώναξε ὁ ντε Σαρτίλ. Σὲ εἶδαν πὺν ἐρχόσαν ἐδῶ, κάθε βράδυ, ἐδῶ κι' ὀχτῶ μέ-ρες!...

— Εγώ;

— Συ, κύριε, ἐπέμεινε ὁ βαρῶ-νος. Καὶ θέλετε νὰ σοῦ πῶμε τί ἐρχόσαν νὰ κάνης; Νὰ μιλήσης γιὰ ἐρώτα σ' ἓνα κορίτσι, που ἀγαπῶ-σε ἓνα ἄλλον... νὰ τὴν κοροϊδε-ῖς, νὰ τὴν κατακτήσεις, γιὰ νὰ πε-τύχης τὸ σκοπὸ σου! Ν' ἀρπάξῃς τὸ παιδί!

Ο Λασού ἀνέισε τὸ στόμα του, γιὰ ν' ἀπαντήσει. Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητάς του ἦταν εὐκόλη, γιατί ὁ Μωρβάγι θὰ δρισκοντάει ἀσφαλῶς ἀκόμα μέσα στὸ κιάσκι, ὅπου τὸν εἶχε κλείσει...

Ἀλλ' ἂν πρὸδινε τ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ύπνοβασία μεταδίδεται κληρομικά

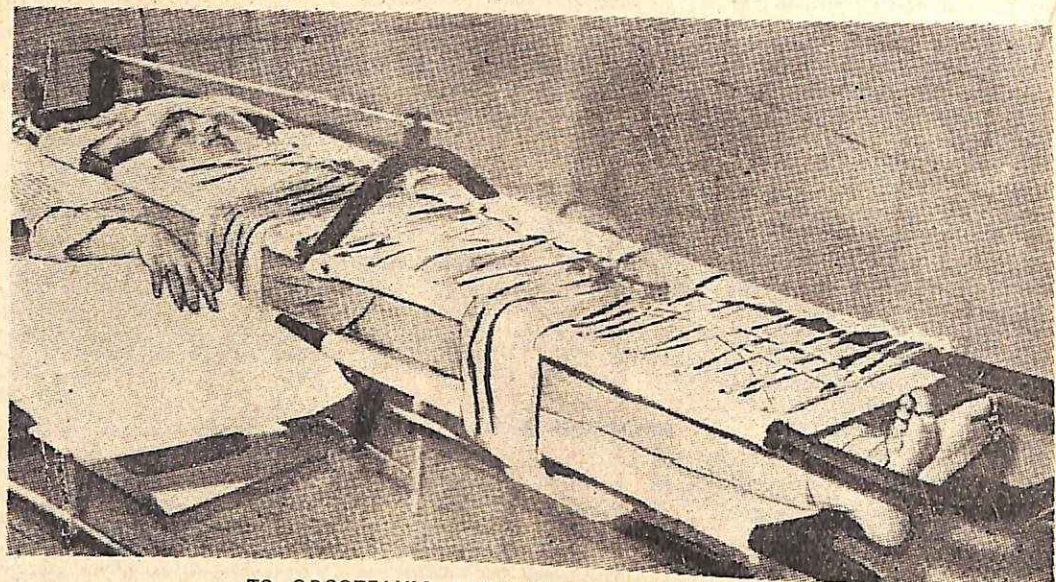
Η ευθύνη του ύπνοβάτου για τις πράξεις του

ΜΙΑ πρόσφατη αμερικανική στατιστική αναφέρει ότι, μόνον στις Ηνωμένες Πολιτείες, υπάρχουν πάνω από 4 εκατομμύρια ύπνοβάτες, από τους οποίους αρκετοί άγνωστον την κατάσταση τους. Ο αριθμός τους είναι το ίδιο μεγάλος και στις άλλες χώρες.

Ένα πρώτο στάδιο της ύπνοβασίας αποτελούν οι νυκτερινοί τρυφοί των παιδιών. Πολλά παιδιά τινάζονται τη νύκτα από το χροβάτι τους και φωνάζουν ή κλαίνε, συνήθως χωρίς να ξυπνήσουν. Αυτοί οι νυκτερινοί τρυφοί οφείλονται, τις πιο πολλές φορές, σε μια άσυνθηστη διεγερσι που υπέστησαν προτού πέσουν στο χροβάτι τους, π.χ. ένα θέαμα ή μια σκληρή τορμακτική που παρακολούθησαν, μια αδερφή παρατήρηση εκ μέρους των γονέων τους, μια άπειλη κτλ. Είναι δυνατόν επίσης να οφείλονται σε φυσιολογικά αίτια, π.χ. διαταραχές του στομάχου, του ήπατος ή των εντέρων, ανωμαλίες των ενδοκρινών αδένων (υπερτασική του θυμίου αδένος), αδιαθεσία, κτλ.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, μας λένε οι επιστήμονες, η ύπνοβασία δεν αποτελεί κίνδυνο για κείνον που βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση. Η ύπνοβασία κατάστασι παρουσιάζεται πάντοτε τη νύκτα (ποτέ σχεδόν κατά τον ύπνο της ημέρας) και διαρκεί περί τα 10-20 λεπτά. Ο ύπνοβάτης, έπειτα από έναν περίπατο, που τον κάνει χωρίς να ξυπνήσει, ξαναγυρίζει ήσυχα στο χροβάτι του, χωρίς να έχει συνείδηση γι' αυτά που έκανε. Κατά τη διάρκεια της περιλαμβανόμενου του, μια μισοτελειωμένη αίσθηση προσανατολισμού τον οδηγεί μέσα στο σκοτάδι. Έννο έχει τα μάτια του ανοιχτά, δε βλέπει. Αντιλαμβάνεται, ωστόσο, κάθε εφελδίο που παρουσιάζεται μπροστά του, και το παρατηρεί ή το παρακάνει. Αυτό οφείλεται στο ότι τα μάτια του αποτυπώνουν με φωτογραφική σαφήνεια τα πράγματα που βρίσκονται γύρω του. Το ένστικτό του, λοιπόν, τον οδηγεί να παρακάνει ή να παραμερίσει εκείνα που τον κλείνουν το δρόμο του. Τα άλλα, όμως, δεν τα βλέπει, γιατί δεν ενδιαφέρονται το ένστικτό του. Στην ιδιότητα αυτή δρουν, ή συνειδητά δεν παίρνουν μέρος.

Έτσι, ο ύπνοβάτης μπορεί να περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί. Ένας ύπνοβάτης μπορεί να περπατήσει πάνω σε μια στέγη, χωρίς να κάνει ούτε ένα λαβαναμένο βήμα. Οι ύπνοβάτες έχουν πράγματι εξαιρετικά ανεπτυγμένη την αίσθηση της ισορροπίας και της άφης. Οι αισθήσεις της γεύσεως και της όσφρησης, τιναντιόν, είναι σχεδόν ανίστατες σ' αυτούς. Και η άσση τους επίσης είναι πολύ εξοικονομημένη. Τάραχουν ύπνοβάτες, που εκπέλουν τη νύκτα εργασιές, που δεν πρόφτασαν να τις τελειώσουν την ημέρα. Αναφέρονται π.χ. περιπτώσεις γυναικών που πλένουν τη νύκτα τα πιάτα, σε κατάσταση ύπνοβασίας, ή κάνουν άλλες δουλειές του νοικοκυριού τους, χωρίς να λαβήνουν στο παραμυρο. 'Αλλ' οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν εξαιρέσεις. Η ύπνοβασία, όπως είπαμε, δεν διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες εξομοιώνουν τους ύπνοβάτες με τους ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας. Με μόνη τη διαφορά, οι ύπνοβάτες, που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας, δεν έχουν συνείδηση γι' αυτά που κάνουν. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

ΤΟ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥ ΤΖΟΤΣΕΦ ΦΟΥΣΤΕΡ

Σ' αυτό το νέο ορθοπεδικό κρεβάτι, έμεινε επί εβδομάδες ο Έντουαρντ Κένεντυ, ο αδελφός του τέως Προέδρου των Η.Π.Α., ο οποίος, ύστερα από το αεροπορικό δυστυχήμα, στο οποίο κινδύνεψε η ζωή του, βρέθηκε με τρεις σπονδύλους σπασμένους. Ο νεαρός πολιτικός θα έπρεπε να χειρουργηθεί και να μπει στο κάθισμα στο γυμναστήριο, αλλά ο Τζότσεφ Φούστερ, από το Χιούστον, Τέξας, και τα δυο. Το νέο αυτό κρεβάτι ακινητοποιεί όλα τα σημεία του σώματος, που δεν πρέπει να κινηθούν, και αφήνει ελεύθερα τα υπόλοιπα. Η φωτογραφία μας παρουσιάζει το νέο θαυματουργό ορθοπεδικό κρεβάτι «Φούστερ», με ένα πάχος στα 10 εκατοστά, που είναι ακινητοποιημένο.

περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί.

Ένας ύπνοβάτης μπορεί να περπατήσει πάνω σε μια στέγη, χωρίς να κάνει ούτε ένα λαβαναμένο βήμα. Οι ύπνοβάτες έχουν πράγματι εξαιρετικά ανεπτυγμένη την αίσθηση της ισορροπίας και της άφης. Οι αισθήσεις της γεύσεως και της όσφρησης, τιναντιόν, είναι σχεδόν ανίστατες σ' αυτούς. Και η άσση τους επίσης είναι πολύ εξοικονομημένη.

Τάραχουν ύπνοβάτες, που εκπέλουν τη νύκτα εργασιές, που δεν πρόφτασαν να τις τελειώσουν την ημέρα. Αναφέρονται π.χ. περιπτώσεις γυναικών που πλένουν τη νύκτα τα πιάτα, σε κατάσταση ύπνοβασίας, ή κάνουν άλλες δουλειές του νοικοκυριού τους, χωρίς να λαβήνουν στο παραμυρο.

Αλλ' οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν εξαιρέσεις. Η ύπνοβασία, όπως είπαμε, δεν διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες εξομοιώνουν τους ύπνοβάτες με τους ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας. Με μόνη τη διαφορά, οι ύπνοβάτες, που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας, δεν έχουν συνείδηση γι' αυτά που κάνουν. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Έτσι, ο ύπνοβάτης μπορεί να περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί.

ΕΥΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Οι 'Ιάπωνες επιστήμονες ανακάλυψαν μια μικροσκοπική συσκευή, που εισάγεται στο στομάχο και παίρνει 32 ευχρώμες φωτογραφίες των 5 χιλιοστομέτρων στο λεπτό. Η συσκευή αυτή θα βοηθήσει σημαντικά στη διάγνωση των ασθενειών του στομάχου.

Ένα έγκυλισμα που αντικαθιστά τον ήλιο

Οι 'Ινδοί επιστήμονες ανακάλυψαν ότι τα έγκυλισμα ενός φυτού που λέγεται «αμμυμόγιους» έχουν τα ίδια αποτελέσματα στο δέρμα με τις ακτίνες του ήλιου. Σε ισχυρές δόσεις, μάλιστα, προκαλούν έγκαυμα και φαινόμενα ηλιακούς. Οι ένο λόγοι επιστήμονες μελετούν ήδη το δυνατό της αντικατάστασης των ηλιακών ακτίνων με τα έγκυλισμα του εν λόγω φυτού, σε περιπτώσεις που ο ήλιος μπορεί να βλάψει τον ασθενή, ως που βρίσκεται εν εξελίξει.

ότι, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Τάραχουν ύπνοβάτες, που εκπέλουν τη νύκτα εργασιές, που δεν πρόφτασαν να τις τελειώσουν την ημέρα. Αναφέρονται π.χ. περιπτώσεις γυναικών που πλένουν τη νύκτα τα πιάτα, σε κατάσταση ύπνοβασίας, ή κάνουν άλλες δουλειές του νοικοκυριού τους, χωρίς να λαβήνουν στο παραμυρο. Αλλ' οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν εξαιρέσεις. Η ύπνοβασία, όπως είπαμε, δεν διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες εξομοιώνουν τους ύπνοβάτες με τους ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας. Με μόνη τη διαφορά, οι ύπνοβάτες, που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας, δεν έχουν συνείδηση γι' αυτά που κάνουν. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Έτσι, ο ύπνοβάτης μπορεί να περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί.

Αλλ' οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν εξαιρέσεις. Η ύπνοβασία, όπως είπαμε, δεν διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες εξομοιώνουν τους ύπνοβάτες με τους ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας. Με μόνη τη διαφορά, οι ύπνοβάτες, που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας, δεν έχουν συνείδηση γι' αυτά που κάνουν. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Έτσι, ο ύπνοβάτης μπορεί να περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί.

ΕΥΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Οι 'Ιάπωνες επιστήμονες ανακάλυψαν μια μικροσκοπική συσκευή, που εισάγεται στο στομάχο και παίρνει 32 ευχρώμες φωτογραφίες των 5 χιλιοστομέτρων στο λεπτό. Η συσκευή αυτή θα βοηθήσει σημαντικά στη διάγνωση των ασθενειών του στομάχου.

Ένα έγκυλισμα που αντικαθιστά τον ήλιο

Οι 'Ινδοί επιστήμονες ανακάλυψαν ότι τα έγκυλισμα ενός φυτού που λέγεται «αμμυμόγιους» έχουν τα ίδια αποτελέσματα στο δέρμα με τις ακτίνες του ήλιου. Σε ισχυρές δόσεις, μάλιστα, προκαλούν έγκαυμα και φαινόμενα ηλιακούς. Οι ένο λόγοι επιστήμονες μελετούν ήδη το δυνατό της αντικατάστασης των ηλιακών ακτίνων με τα έγκυλισμα του εν λόγω φυτού, σε περιπτώσεις που ο ήλιος μπορεί να βλάψει τον ασθενή, ως που βρίσκεται εν εξελίξει.

διὰ ύπνοβάτες, όπως και γονεϊς ύπνοβάτες μπορεί να φέρουν στον κόσμο υγιή παιδιά. Σε κάθε περίπτωση ύπνοβασίας, όμως, θα ιδωθεί ότι κάποιος από τους προγόνους του ύπνοβάτου, είτε από τον πατέρα είτε από τη μητέρα, παρουσίαζε την ίδια ανωμαλία. Είναι αυτόντο ότι οι πιθανότητες να γεννηθούν, όταν και οι δυο γονεϊς είναι ύπνοβάτες ή προετοιμαζονται από οικογένειες που είχαν μεταξύ των μελών τους ύπνοβάτες. Γι' αυτό, οι γονεϊς μεταξύ παρομοίων άτομων πρέπει ν' αποφεύγουν.

Τάραχουν ύπνοβάτες, που εκπέλουν τη νύκτα εργασιές, που δεν πρόφτασαν να τις τελειώσουν την ημέρα. Αναφέρονται π.χ. περιπτώσεις γυναικών που πλένουν τη νύκτα τα πιάτα, σε κατάσταση ύπνοβασίας, ή κάνουν άλλες δουλειές του νοικοκυριού τους, χωρίς να λαβήνουν στο παραμυρο. Αλλ' οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν εξαιρέσεις. Η ύπνοβασία, όπως είπαμε, δεν διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες εξομοιώνουν τους ύπνοβάτες με τους ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας. Με μόνη τη διαφορά, οι ύπνοβάτες, που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας, δεν έχουν συνείδηση γι' αυτά που κάνουν. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Έτσι, ο ύπνοβάτης μπορεί να περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί.

Αλλ' οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν εξαιρέσεις. Η ύπνοβασία, όπως είπαμε, δεν διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες εξομοιώνουν τους ύπνοβάτες με τους ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας. Με μόνη τη διαφορά, οι ύπνοβάτες, που βρίσκονται σε κατάσταση ύπνοβασίας, δεν έχουν συνείδηση γι' αυτά που κάνουν. Η ύπνοβασία παραμένει πάντοτε ένα αίνιγμα για τους επιστήμονες, που δεν κατορθώνουν να την κατατάξουν σε μια από τις γνωστές κατηγορίες ψυχικών ανωμαλιών. Έκείνο που ξέρουμε, είναι ότι μπορεί να μεταδοθεί κληρονομικά, όπως και η επιληψία. Αλλά δεν είναι απαραίτητο, για να γίνει κάποιος ύπνοβάτης, να είναι και οι γονείς του. 'Υπάρχει γονεϊκή μορφή να γεννηθούν παιδιά, στους πρώτους, δεν χρειάζεται καμιά εξωτερική υποβολή. Πέρνουν μόνοι τους σε κατάσταση ύπνοβασίας, για λόγους που παραμένουν άγνωστοι. Όπως και οι ύπνοβάτες, όμως, είναι κι αυτοί εξαιρετικά ευαίσθητοι στην υποβολή. Μπορούμε, συνεπώς, μιλώντας τους με ήρεμο και πειστικό τρόπο, να τους υποβάλουμε να εκπέλουν διάφορες πράξεις κατά τη διάρκεια της ύπνοβατικής κατάστασής τους. Αυτές οι πράξεις, όμως, δεν πρέπει να βασίζονται σε αντίθεση προς τις λαβανόμενες επιθυμίες του ύπνοβάτου. Στην περίπτωση αυτή, αντιδρά άμεσως. Για το λόγο αυτό, δε μπορούμε να υποβάλουμε σ' έναν ύπνοβάτη, π.χ. να περπατήσει ή να μιλήσει, ενώ αυτό, ως γνωστόν, είναι δυνατόν μ' έναν άνθρωπο που διατελεί σε κατάσταση ύπνοβασίας.

Έτσι, ο ύπνοβάτης μπορεί να περνά ανάμεσα από γνωστά του πρόσωπα, χωρίς να τα βλέπει. Το ένστικτό του, όμως, θα τον πληροφορήσει ότι βρίσκεται μια χαρά μπροστά του και τότε θα την παρακάνει. Προκειμένου για μια σκάλα, επίσης, θα ληφθεί ανάλογα τα πόδια του, για να την ανεβεί ή να την κατεβεί.

ΕΥΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Οι 'Ιάπωνες επιστήμονες ανακάλυψαν μια μικροσκοπική συσκευή, που εισάγεται στο στομάχο και παίρνει 32 ευχρώμες φωτογραφίες των 5 χιλιοστομέτρων στο λεπτό. Η συσκευή αυτή θα βοηθήσει σημαντικά στη διάγνωση των ασθενειών του στομάχου.

Ένα έγκυλισμα που αντικαθιστά τον ήλιο

Οι 'Ινδοί επιστήμονες ανακάλυψαν ότι τα έγκυλισμα ενός φυτού που λέγεται «αμμυμόγιους» έχουν τα ίδια αποτελέσματα στο δέρμα με τις ακτίνες του ήλιου. Σε ισχυρές δόσεις, μάλιστα, προκαλούν έγκαυμα και φαινόμενα ηλιακούς. Οι ένο λόγοι επιστήμονες μελετούν ήδη το δυνατό της αντικατάστασης των ηλιακών ακτίνων με τα έγκυλισμα του εν λόγω φυτού, σε περιπτώσεις που ο ήλιος μπορεί να βλάψει τον ασθενή, ως που βρίσκεται εν εξελίξει.

Τά «μικρά μυστικά» ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ κατά της ζέστης

Τά καλύτερα όπλα είναι η σωματική άναπαυσι κι η ψυχική χαλάρωσι

Μ' ΟΛΟ που το καλοκαίρι ήταν ως τώρα μάλλον ήπιο, οι μετεωρολόγοι προέβλεπον ότι ... πίσω έχει η αχλάδα την ούρα, ότι δηλαδή μας περιμένουν δυνατές και όψιμες ζέστες, μακράς διάρκειας. Δεν πρέπει λοιπόν να είμαστε από τώρα έτοιμοι να τις αντιμετωπίσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Ο ανθρώπινος οργανισμός είναι ευαίσθητος στις μεταβολές της θερμοκρασίας και της υγρασίας του περιβάλλοντος. Πρέπει δε να διατηρήσει απόλυτα σταθερά τη θερμοκρασία των εσωτερικών ιστών του, τόσο, όσο την έχουν συνηθίσει τα κύτταρά του. Για να επιτυγχάνεται αυτή η σταθερότης, η τόσο σπουδαία για τη ζωή των κυττάρων, συνεργάζονται διάφοροι νευρικοί και αδενικοί μηχανισμοί, ώστε να αποφευχθεί η υπερβολική παραγωγή θερμότητας από τον οργανισμό και απ' ετέρου να διευκολυνθεί ο διασκορπισμός της από το δέρμα. Έτσι, η εσωτερική θερμοκρασία γύρω στους 37 βαθμούς — είναι το αποτέλεσμα μιας ισορροπίας μεταξύ της θερμότητας που παράγει ο οργανισμός και εκείνης που διαχέεται, γιατί του είναι απαραίτητο.

Στη βάση του εγκεφάλου, βρίσκεται ένα ειδικό κέντρο, που αυξάνει την παραγωγή θερμότητας από τους ιστούς, με τη μεσολάβηση του νευροσυστηματικού συστήματος. Αυτό συμβαίνει στις περιπτώσεις που η εσωτερική θερμοκρασία του οργανισμού δεν αρκεί για να εξουδετερωθεί το εξωτερικό κρύο, είτε ακόμη όταν το σώμα χρειάζεται μια έντατικότερη μυϊκή λειτουργία ή μια υπερνίκηση του νευρικού συστήματος. Αλλά και η διαδικασία του διασκορπισμού της θερμότητας από το δέρμα ρυθμίζεται από ένα μηχανισμό μάλλον πολύπλοκο, στον οποίο συμμετέχουν τα εγκεφαλικά κέντρα, το συμπαθητικό και το παρασυμπαθητικό νευρικό σύστημα και οι ενδοκρινείς αδένες.

Όταν λοιπόν τείνει ν' ανεβεί η εξωτερική θερμοκρασία, προπάντων δε αν αυξάνεται συγχρόνως και η υγρασία της ατμόσφαιρας, ο οργανισμός αυτός πρέπει να λειτουργήσει έντατικότερα. Οι ιδρωτοποινοί αδένες πρέπει να αυξήσουν τις εκκρίσεις τους, με αποτέλεσμα να χάσει ο οργανισμός πολύ νερό και αλάτι, να κατεβεί η εφίπρια και γενικά ο οργανισμός. Έτσι εξηγείται ολόκληρος ο οργανισμός, τώρα το καλοκαίρι, ακόμη κι αν εργαζόμαστε λιγότερο από το χειμώνα, ακόμη κι αν η διατροφή μας είναι πλουσιότερη σε βιταμίνες, κι αν βρισκόμαστε στην έσχατη και στον καθαρό αέρα.

Όλοι ξέρουμε τις συνηθισμένες ενοχλήσεις του καλοκαιριού, που συνοδεύουν την πάλη του οργανισμού με τη ζέση και που εκδηλώνονται στα διάφορα οργανικά συστήματά μας: πεπτικές διαταραχές, αμυγδαλίτις, και άσχημα χόνησοι, μυρμηγκιάσματα, πονοκεφάλους, παλμούς, νύχτα ευερέθιστα, ανόρεξη, άπνοια, κλπ.

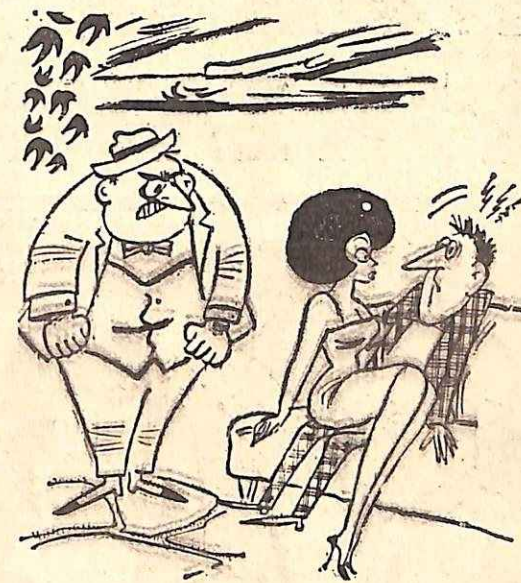
Όλα αυτά τα σημάδια δείχνουν πως δυσκολεύεται ο οργανισμός να προσαρμοστεί στις μεταβολές του περιβάλλοντος. Φυσικά, είναι πιο έντονα στους ανθρώπους που δε, είναι πιο έντονα στο σκήκτι τους, το θυρεοειδές, το κεντρικό νευρικό και το νευροφυτικό σύστημα, κλπ.

Θα αναρωτηθώ τώρα τι μπορούμε να κάνουμε σε τέτοιες περιπτώσεις. 'Υπάρχει κάποιο από γενικά παραγόμενα, που μπορούμε να τα εφαρμόσουμε, για να περιορίσουμε στο ελάχιστο τους δυσάρεστες συνέπειες της ζέστης στον οργανισμό μας — ή απλώς να μην είμαστε απόλυτα ν' αλλάξουμε τις συνήθειές μας.

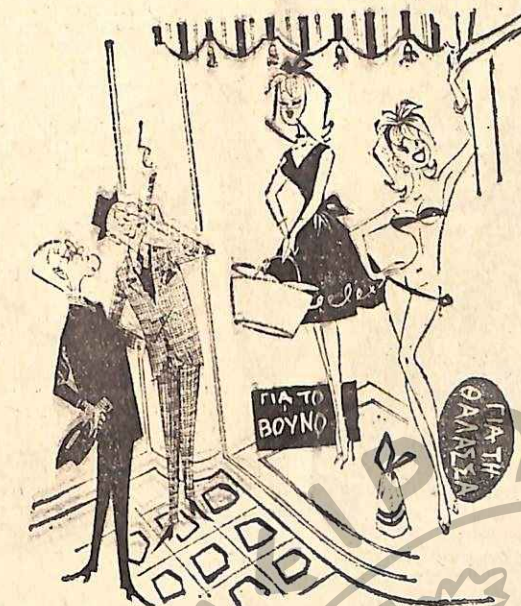
Βασικός κανόνας είναι να περιορίσουμε το λογικό σημείο της εργασίας των διαφόρων οργανικών συστημάτων μας: Να τρώμε πράγματα θρεπτικά, αλλά ελαφρά και εύκολα χώνευτα. Να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα, να πίνουμε γάλα, το κρασί, τα ποτά, κλπ. Να πίνουμε ποτά πλούσια σε αλάτι και έφθρωσι. Να ελαττώσουμε γενικά την εργασία μας και να τρώσουμε μερικές ώρες στην ανάπαυσι μας.

Αν ωστόσο, με τα άλλα αυτά μέσα, δεν κατορθώνουμε να διατηρήσουμε τον οργανισμό μας, θα καταφύγουμε σε φάρμακα που κανονίζουν την πίεση του αίματος, διεγείρουν τα νευρικά κέντρα και καλλιεργούν την αντίληψη της ζέσης.

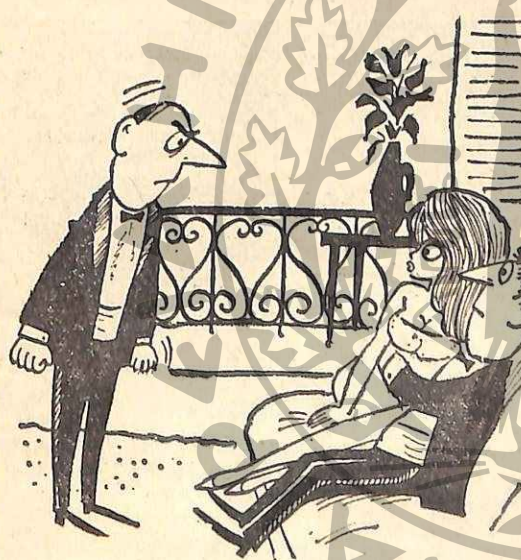
Τελωδοθεραπεία

— Ναι, ξέχασα να σου πω πως ευευνα γή... γιατί ο κουμπάρος μας ήταν πολύ ζηλιώδης!...

— Πάλι στη θάλασσα θα πάω κι' εφέτος!...

— Η άπιστη: Τι κάνει ετσι, 'Αντώνη... Θα πολεπ να ήσουν υπερέφανος που μ' εκτιμούν οι φίλοι σου!...

Τά «μύρτιλλα» ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ την όρασι

Μια περιεργή ανακάλυψι Γάλλων επιστημόνων

ΤΟ «μύρτιλλο» (ή «φίγγη») είναι ο καρπός ενός ομώνυμου θάμνου, είδους μυρτιάς, που αβθονεί στην όρεινη Θεσσαλία και Μακεδονία. Έχει χρώμα μπλε προς το μαύρο και γεύσι ευχάριστο. Οι χωρικοί το θεωρούν καλό φάρμακο για το στομάχι.

Μα και οι αρχαίοι γιατροί είχαν τότε μελετήσει τις θεραπευτικές του ιδιότητες. Ο Διοσκουρίδης π.χ. το συνιστούσε εναντίον της δυσεντερίας. Κι' ο Καταλάνος καλόγερος — γιατρός Βιλλανόβας, του 14ου αιώνα, εξομολογεί τη στυπτική και αντισηπτική του επίδρασι στα έντερα.

Στη σύγχρονη ιατρική, έχει τη θέση του εναντίον των εντερικών παθήσεων, της στοματίτιδος, του πονόλαιμου και ιδιαίτερα της φαρυγγίτιδος.

Μπορούν να το φάνε άφοδα και οι διαβητικοί, γιατί περιέχει πολύ λίγη ζάχαρη. Αντίθετα, είναι πλούσιο σε βιταμίνες (Α, Β1, Β2 και Γ) και σε μεταλλικά άλατα.

Μια πολύ ενδιαφέρουσα όμως ανακάλυψι, σχετικά με το μύρτιλλο, έγινε τελευταίως από μια ομάδα ερευνητών του γαλλικού 'Ινστιτούτου Σιμπρέ, με την καθοδήγηση ενός γνωστού καθηγητού του Πανεπιστημίου του Κλερμόν Φερράν. Έξακρινώθηκε δηλαδή ότι ένα συστατικό του μύρτιλλου αυξάνει την οξύτητα της όρασεως, τόσο που επιτρέπει να βλέπει κανείς ακόμη και τη νύχτα, στα σκοτεινά!

Οι ερευνητές ξέρανε ότι, στον τελευταίο Παγκόσμιο πόλεμο, οι πιλότοι των αγγλικών αναγνωριστικών, πριν από κάθε νυχτερινή αποστολή τους, τρώγανε μια ποσότητα μαρμελάδας από μύρτιλλα. Γιατί είχαν παρατηρήσει ότι, τρώγοντας αυτή τη μαρμελάδα, βλέπανε καλύτερα στα σκοτεινά.

Μα και οι Ρώσοι κοσμοναύτες χρησιμοποίησαν για τον ίδιο σκοπό ένα «ξέλε» από μύρτιλλο.

Οι παρατηρήσεις αυτές κάνουν τους ερευνητές του γαλλικού ινστιτούτου το θέμα. Έξελξε δηλαδή, μια-μια, τις χρωστικές ουσίες των μύρτιλλων, καθώς και τα άλλα συστατικά τους με τις γνωστές ήδη θεραπευτικές ιδιότητες. Και συγκέντρωσαν το ενδιαφέρον τους κυρίως σε μια χρωστική «υλκοσίδη», που ονομάζεται «ανθοκυανίνη».

Πριν ακόμη λοιπόν τελειώσουν οι έρευνες, είχε πια αποδειχθεί ότι αυτή είναι η ουσία που δυνάμειν την όρασι. Πραγματικά, το βοηθητικό προσωπικό, που εργαζόταν για την εξαγωγή της από τα μύρτιλλα, δήλωσε πως έβλεπε καλύτερα από πριν, τη νύχτα. Οι ερευνητές κάναμε τότε πειράματα σε ζώα, καθώς και στους ίδιους τους εαυτούς των, και βεβαιώθηκε έτσι για την ενεργεία της ανθοκυανίνης.

Παρατήρησαν ότι, στον αμφιβληστροειδή χιτώνα των ματιών των πειραματόζων, που τους χορηγούσαν κάθε μέρα ανθοκυανίνη, ήταν αυξημένη η ποσότητα της ανθοκυανίνης, μιας ουσίας βασικής και απαραίτητης για τη λειτουργία της όρασεως. Έξ αλλού, στους ανθρώπους που παίρνουν ανθοκυανίνη, παρατηρήθηκε γρηγορότερη και καλύτερη προσαρμογή στο σκοτάδι, και αύξησι του οπτικού πεδίου και της ευαισθησίας στα φωτεινά ερεθίσματα. Επιπλέον, οι άνθρωποι αυτοί έδειξαν και πιο γρήγορα την κανονική όρασι τους, έπειτα από ένα ελαφρύ θάμψιμα από δυνατό φως.

Για να είναι περισσότερο σίγουροι, οι ερευνητές κάναμε και άλλα πειράματα σε ανθρώπους, δίνοντάς τους άλλες ουσίες, διαφορετικές από την ανθοκυανίνη, χωρίς να τους το πουν. 'Ηθελαν ν' αποκλείσουν έτσι την περίπτωση της αβουλοδοξίας.

Τα αποτελέσματα λοιπόν ήταν και πάλι τα ίδια. Αποδείχθηκε δηλαδή αναμφισβήτητο ότι μονάχα η ανθοκυανίνη επιδρά στην οπτική ικανότητα, ενώ όλες οι άλλες ουσίες δεν έχουν καμιά τέτοια ενεργεία. Ακολούθως μια σειρά πειράματα σε μεγάλα έγκιστα: Χορηγήθηκε ανθοκυανίνη σε μια ομάδα σαρφών, που εργαζόταν τη νύχτα, μεταφέροντας φρούτα από διάφορες επαρχίες στο Παρίσι. Σε δεύτερη ομάδα, χορηγήσαν οι επιστήμονες άλλες ο

Μητέρες...
αυτό το γάλα
δέλει το παιδί
σας!

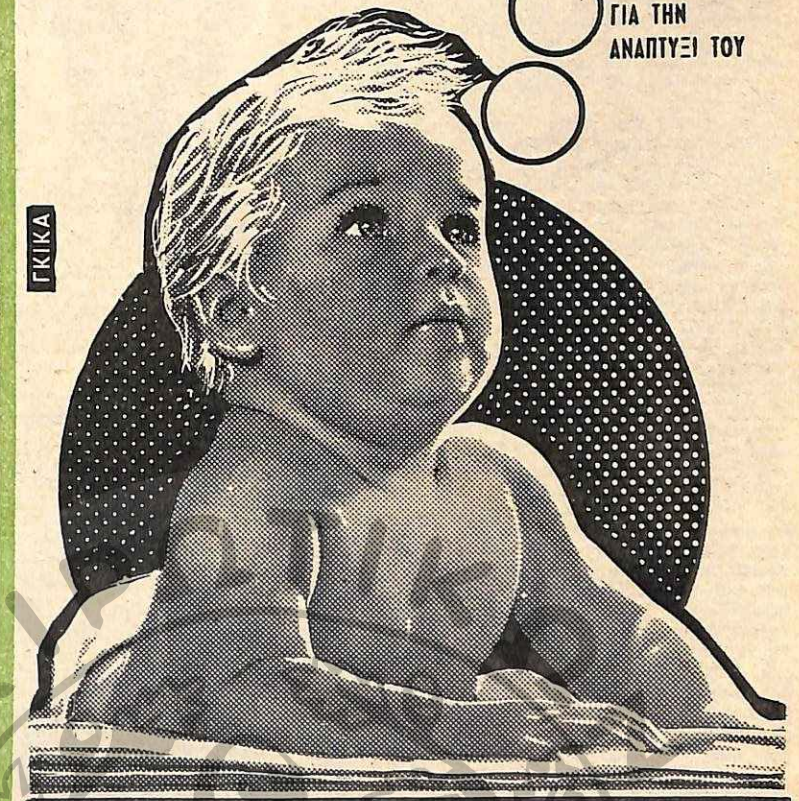
ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΤΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΙ ΓΑΛΑ
ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ
ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- Τό καλλίτερο, τό οικονομικότερο καί πρακτικότερο γάλα.
- ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Η ΜΟΝΗ
ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΗΣ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ

- Τροφή φυσιολογική διὰ βρέφη από ενός μηνός καί άνω χάρις εις τά LIPIDES HOMOGENISES πού περιέχει.
- Αντικαθιστά πλήρως τό μητρικό γάλα. Απολύτως εύπεπτον.
- Τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ είναι τροφή διαλεκτή λόγω της βακτηριολογικής αγνότητός του καί της σταθεράς συνδέσεως καί συμπυκνώσεώς του. Τελείως παστεριωμένον. Δέν χρειάζεται ψυγεΐο.
- Περιέχει 26% λιπαρά, 39% λακτόζη, 27% πρωτεΐνας καί όλα τά φυσικά συστατικά καί τις θιταμίνες του πλέον έκλεκτου γάλακτος. 300 γραμμ. ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δίδουν 1530 θερμίδες.
- Διαλύεται ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ σε οποιοδήποτε ζεστό (δχι θραστό) ύγρo, χωρίς ν' αφήνη κατακάδια ή σβόλους, όπως τά άλλα γάλατα. 3 μεζούρες σ' ένα ποτήρι, ρίχνετε τό ζεστό νερό, ανακατεύετε κι' έχετε ένα ποτήρι του νερού γάλα έκλεκτής ποιότητος δι' όλες τας χρήσεις.

Προτόν του φημισμένου εργοστασίου FRANCE-LAIT
Γεν. Άντιπρ. ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αϊόλου 78, Άθήναι, τηλ. 226.383

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ των Γερμανών έπιστημόνων

Δυναμιτιστικές άπόπειρες καί
μυστηριώδεις έξαφανίσεις

ΤΗΝ ήμέρα, πού οι Άμερικανοί έμαθαν, ότι ένας ρωσικός δορυφόρος πετούσε πάνω από τά κεφάλια τους, ή λύπη καί ή κατήφεια απλώθηκαν στα πρόσωπα όλων. Κανείς πιά δέν είχε τί διάθεσι νά γελήσει καί τά θέατρα ποικιλιών του Μπροντγουάϊ έρήμωσαν. Χρειάζονταν κάτι, πού νά κάμψι τά χείλη νά ξεσφίχθουν καί τίς καρδιές νά φερουνίσουν. Αυτό τό κάτι, πού έδωξε τό φόβο καί την άπόγνωση από τά στήθη των Άμερικανών, τό βρήκε ο Μπόμπ Χόπ, μέ την περίφημη φράσι του, πού την μετέδωσε άμεσα τό ραδιόφωνο κι' ή τηλεόρασις καί την επανέλαβαν οι έφημερίδες.

— Έ, καλά, είπε. Αυτό δείχνει, ότι οι Γερμανοί τους είναι καλύτεροι από τους δικούς μας! Έπρόκειτο ούσιαστικά για έναν πόλεμο μεταξύ γερμανικών έγκεφάλων. Έκείνοι, πού βρίσκονταν πίσω από τό παραπέτασμα, είχαν κερδίσει την πρώτη φάσι του παιχνιδιού.

Άλλοτε, τά κράτη στρατολογούσαν μισθοφόρους, πού είχαν για έπαγγελμα τους τον πόλεμο. Οι σύγχρονοι μισθοφόροι είναι οι Γερμανοί άτομικοί έπιστήμονες, πού τους διεκδικούν μέ πείσμα τά διάφορα κράτη κι' είναι πρόθυμα νά πληρώσουν μέ χρυσάφι τις υπηρεσίες τους.

Τό κυνήγι των Γερμανών έπιστημόνων άρχισε προτού ακόμη τελειώσει ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Οι Άμερικανοί, μπαίνοντας στη Γερμανία, έξαπέλυσαν 120 κομμάντος, πού άπήγαγαν 120 Γερμανούς άτομικούς έπιστήμονες Γερμανούς τεχνικών. Άνάμεσα καί χιλιάδες τεχνικών. Άνάμεσα τους βρισκόταν κι' ο Βέρνερ φον Μπράουν, πού θεωρείται σήμερα αυθεντία στα ζητήματα των διαπλανητικών ταξιδιών. Χωρίς τί συμβολή τους, οι Άμερικανοί θα χρειάζονταν πολλά χρόνια ακόμη για ν' άποτελειώσουν την άτομική νύ βόμβα τους. Οι Ρώσοι, από τό άλλο μέρος, άπήγαγαν 200 άτομικούς έπιστήμονες καί πάνω από 5000 μηχανικούς καί τεχνικούς.

Όλοι σχεδόν αυτοί οι έπιστήμονες είχαν εργασθί στο κέντρο έρευνών του Πενεμούντε. Μερικοί απ' αυτούς, όπως ο φον Μπράουν, απ' άπόχτησαν την άμερικανική ιδιότητα. Ο Έρμαν Όμπερτ, άγγέλεια, ο πατέρας των πυραύλων καί δάσκαλος του φον Μπράουν, μετά τον τερματισμό του πολέμου, έαναγύρισε στη Γερμανία, έπειτα από μία βίαιη φιλονεικία μέ τον άλλοτε μαθητή του, τον όποιον κατέκρινε για την άλλαγή της ιδιογενείας του.

Άλλ' ο μεγαλύτερος έπιστήμων, πού άπήχθη μέ την έπιχειρήσι «φερμουάρ» — έτσι άπεκάλασαν οι Άμερικανοί τό κυνήγι των Γερμανών έπιστημόνων — ήταν ο Ούλντερ Ντόμπεργκερ, διευθυντής του Πενεμούντε. Ένας άλλος διάσημος Γερμανός έπιστήμων, ο Βίλχελμ Γκρότ, δέχθηκε νά έργασθί για τους Άμερικανούς, χωρίς όμως, νά φύγι από την πατρίδα του. Στόν Γκρότ όφείλεται ή νέα μέθοδος, πυρηνικής διασπάσεως, πού εφαρμόζουν σήμερα οι Άμερικανοί. Η μέθοδος αυτή είναι απλούστερη καί πολύ εύκολότερη.

Οι Ρώσοι έδ ήλυσαν τελευταία, ότι όλοι οι Γερμανοί έπιστήμονες,

Σαφικά ή Λένα βλέπει ένα άνάηπο καταμεσής του δρόμου. Γυρίζει άπότομα τό τιμόνι, για νά τον άποφυγή καί τό αυτοκίνητό της πέφτει καί συντρίβεται πάνω σ' ένα στυλό. Στο σπίτι, ο Νίκος καθισμένος πλάι στο τηλέφωνο φαίνεται άφρημένος, σαν κάτι νά περιμένει. Η Μάρω καί ή Άθηνά κάνουν αμίλητες. Σαφικά χτυπά τό τηλέφωνο. Η Άθηνά κάνει νά τρέξι πρoς τό ακουστικό μά ο Νίκος προφταίνει καί τό παίρνει αυτός. Άκούει τότε κάτι, πού τον κάνει ν' άλλάξει έκφρασι...

Ύστερα άσυγκράτητος όρμα πρoς την έξοδο, άνοίγει την πόρτα καί θυαίνει... Στην κλινική, όπου φτάνει ύστερα από λίγο, ο Νίκος ζητάει νά δει τη Λένα. Ο γιατρός δέν του κρύβει πως ή κατάσταση της είναι άπελπιστική καί πως ή γυναίκα του ζή τις τελευταίες της στιγμές. Μπαίνοντας στο δωμάτιό της ο Νίκος βλέπει τό πρόσωπό της κάθιρο καί κατάχλωμο. Πλάι της κάθεται μία νοσοκόμα...

— Συγχώρεσέ με... Συγχώρεσέ με, Νίκο καί πές στην Έρση... Η Έρση... Ποτέ τό παιδί... Τό παιδί νά μή μάθι ποτέ, τίποτα!... Καί μέ τά τελευταία αυτά λόγια της ή Λένα άφήνει καί την τελευταία της πνοή. Ο Νίκος τά χάνει καί μένει άκίνητος. Ύστερα πώντας μακριά τις πατερίτσες πέφτει πάνω στη νεκρή γυναίκα του: — Λένα!... φωνάζει πνιχτά καί δάζει τά κλάματα.

ΤΕΛΟΣ

Ένώ έξω ή βροχή συνεχίζεται ραδαγία, μπαίνει στο αυτοκίνητό της καί φεύγει άλοταχώς. Οι καθαριστήρες, πού δουλεύουν συνέχεια, δισκολά κατορθώνουν νά κρατήσουν τό τζάμι καθαρό. Η Λένα βλέπει μπροστά της φανταστικές μορφές καί ακούει φωνές νά της λένε:

— Έγώ, μάμ, είμαι καλό κορίτσι, της λέει ή Έρση.
— Τον άγαπά, της λέει ή Μάρω καί μέ τη δική σου συμμαχία θα κερδίσω τη μάχη.

Πρέπει νά την κερδίσω γιατί τον άγαπά, τον άγαπά πολύ. Πάνω στο βρεγμένο τζάμι σχηματίζεται τώρα ή μορφή της Άθηνάς. Μέ τό πικρόχολο ύφος της, της λέει:

— Μά τώρα είναι δυνατόν ν' άγαπά ή Μάρω αυτόν τον... Τέλος πάντων. Έναν άνάηπο μέ τόσο δεδαρημένο παρελθόν;

Κι' έρχεται μέ τη σειρά του ο Νίκος.
— Μίλησέ του έσύ του Άλέξη για τη Μάρω, τον άκούει νά της λεί. Έσένα σου έχει μία κάποια αδυναμία. Όπως άλλωστε κι' έσύ του δείχνεις μία ξεχωριστή συμπάθεια. Άν δέ σε ήξερα τόσο καλά, άγάπη μου, θα ζηλευα!...

Τό όραμα του Νίκου διαδέχεται πάνω στο παρ-μπρίζ ο Άλέξης καί ή Λένα ακούει τη φωνή του νά της επαναλαμβάνει:

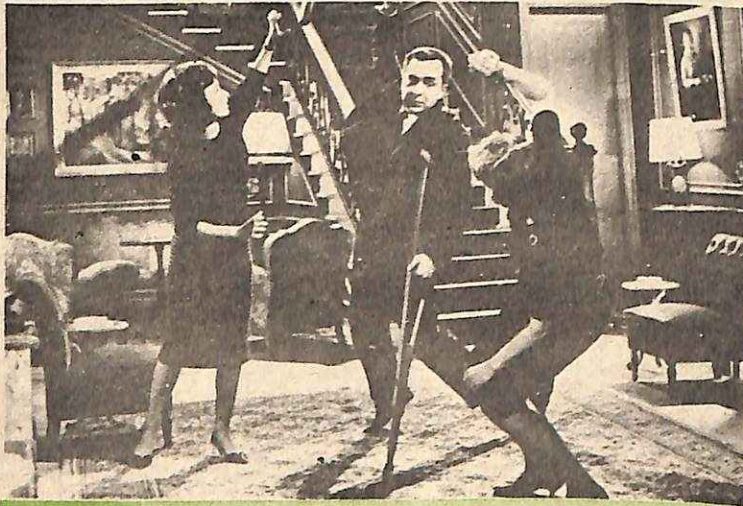
— Θα μπορούσες νά συνεχίσις όταν έγώ θα ήμουν διαρκώς μπλεγμένος πλάι σου; Θα μπορούσα κι' έγώ νά συνεχίσω όταν θα σ' ένοιαζα κοντά μου καί θακούγα την άνάσα σου;

— Όχι, άγάπη μου, του άπαντά μηχανικά ή Λένα.
Στό παρ-μπρίζ έναλλάσσονται τώρα μέ γοργό ρυθμό οι όπτασις. Τον Άλέξη διαδέχεται ο Νίκος:

— Άγάπη μου, της λέει τρυφερά.
— Γυναίκα μου, λατρεία μου, της λέει μέ πάθος ο Άλέξης.
— Στο έξωτερικό ξεχνάει κανείς εύκολα, λέει ο Νίκος... καί ίσως νά είναι καλύτερα έτσι.

Η Μάρω παρουσιάζεται μέ μία έκφρασι πικρίας στο πρόσωπο καί λέει τονίζοντας κάθε της λέξι:

— Έσύ ή φίλη μου, ο συμβουλάτοράς μου, ο παρηγορητής μου...

Δέ λέει λέξι σε κανένα. Κλείνει βιαστικά τό τηλέφωνο καί σπριζόμενος στις πατερίτσες του προχωρεί πρoς την έξοδο. Η Άθηνά κάνει νά τον σταματήσει καί φωνάζει:

— Νίκο μή πές!...

Έκείνος όμως σκάνει σαν μανιασμένος την πατερίτσα του καί τη χτυπά μέ λύσσα. Η Μάρω τρέχει νά τον έμποδισί μά ο Νίκος τραβάει μέ δύναμι την πατερίτσα καί ρίχνει καί τις δυο γυναίκες καταγής...

... πού σπένδει νά του παράχωρησι τη θέσι της.
Ο Νίκος την πλησιάζει καί της πιάνει τό χέρι.
— Λένα! της λέει σπαρτακτικά... Λένα... Κορίτσι μου... Άγάπη μου!... Λένα μου!...

Τά χείλη του τρέμουν. Η Λένα τον βλέπει, φαίνεται όμως άσυκίνητη, σαν νά μή τον άναγνωρίζει...

Σέ μία στιγμή τά χείλη της κινούνται σαν κάτι νά θέλη νά πη, μά δέν τό κατορθώνει... Τέλος ψιθυρίζει:

ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ κι' οί τέσσερις στη βεράντα της βίλλας, πίνοντας σιγά-σιγά τὸ κοκτέιλ, πού μᾶς πρόσφερε ὁ Ζὺλ Μπαρρές, ὁ γνωστός μυθιστοριογράφος. Πλάι στὸν οικοδεσπότη καθόταν ἡ νεαρή κι' ὁμορφή γυναίκα τοῦ "Ιρις, δεξιά της ἡ "Αδελαΐς, ἡ φίλη τους, καὶ στὴ γωνιά ἐγώ.

Κανένας μᾶς δὲ μιλοῦσε. "Όλοι κυττάζαμε σιωπηλοί, πέρα ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ πάρκου, τὰ πυκνά σύννεφα, πού σκοτείνιαζαν τὸν οὐρανό.

— Θὰ πᾶω νὰ φέρω τὴ Λουσιέν Ρουσσώ, εἶπε ξαφνικά ὁ Ζὺλ Μπαρρές. "Ο ἄντρας της λείπει κι' εἰμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ ἀρνηθῇ νὰ γευματίσῃ μαζί μας. "Η συντροφιά της θὰ μᾶς διασκεδάσῃ. Εἶναι τόσο ἐξυμνητὴ κι' εὐχάριστη!

Τὸ βλέμμα τοῦ καρφώθηκε πάνω στὸ χλωμό πρόσωπο τῆς γυναίκας του, πού ἔκαμε κάποιο νευρικό μορφασμό.

— "Ισως, πρόσθεσε ὁ Ζὺλ, νὰ χρειασθῇ νὰ φιλοξενησουμε ἀπόψε ἐδῶ τὴν κυρία Ρουσσώ, μ' αὐτὴ τὴν κακοκαιρία... Φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, "Ιρις, νὰ τῆς ἐτοιμάσῃς ἕνα δωμάτιο.

"Η νέα γυναίκα σήκωσε ἀργὰ τὸ λεπτὸ χλωμὸ πρόσωπό της καὶ κύτταξε μελαγχολικά τὸν ἄντρα της. "Επειτα ἔφυγε, μὲ βήμα ἀργό, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, καὶ χάθηκε μέσα στὸ πάρκο. Φαινόταν ἥρεμη. Κι' ὅμως ἐγὼ ἔνοιωθα μιά παράξενη ἀνησυχία...

— Ζὺλ, εἶπα στὸ φίλο μου, μὲ ἐπιτιμητικὸ ὕφος. Παίξεις ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι!

Αὐτὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ἀδιαφορία.

— Παρ' ὅλα αὐτά, εἶπε μ' αὐταρέσκεια, εἰμαι βέβαιος πὼς μ' ἀγαπᾷ!

— Ναί, τοῦ ἀπάντησα, δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτό. "Ωστόσο, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν κάνεις καλὰ νὰ τὴν πικραίνῃς τόσο πολύ. Τὴν εἶδα πολλές φορές νὰ σὲ κυττάξῃ σὰ λαβωμένο πουλί. Ποτέ ὅμως δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ θλιβερό ὕφος, αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο βλέμμα, μιάς γυναίκας, πού δὲ μπορεῖ πιά νὰ βαστάξῃ τέτοιο μαρτύριο. Μὴ παίζῃς αὐτὸ τὸ σαδιστικὸ παιχνίδι, Ζὺλ, καὶ μάλιστα χωρὶς κανένα λόγο. Εἰμαι βέβαιος πὼς, κατὰ βάθος, ἀγαπᾷς τὴ γυναίκα σου καὶ δὲν ἐνδιαφέρεσαι διόλου γιὰ τὴ Λουσιέν Ρουσσώ.

Τότε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς συγγραφέας μούπε τὰ πιδὸ περιέργω λόγια, πού ἄκουσα στὴ ζωῇ μου:

— Δὲν εἶσαι καλὸς ψυχολόγος, ἀγαπητὴ μου! Τὴν "Ιριδα ἔπαψα νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου μας. "Απὸ τὴ στιγμή, πού μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο, μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, καὶ ἡ "Ιρις γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου τὸ ὁμορφο πρόσωπό της καὶ μοῦ χαμογέλασε μὲ ἕκείνο τὸ ἀπαίσιο χαμόγελο τῆς ὑποτακτικῆς σκλάβας, πού εἶχε ταυτόχρονα καὶ μιά θριαμβευτικὴ ἐκφράσι γιὰ τὴν κατάκτησί της, ἔγινε κάτι περίεργο μέσα μου. Εἶναι ἀπίστευτο, κι' ὅμως, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δευτερόλεπτο, ἔχασα τὴν ἀγάπη μου, ἔχασα τίς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια, πού εἶχαμε περάσει γιὰ νὰ ἐνωθούμε... "Η "Ιρις δὲν ἦταν πιά γιὰ μένα, παρὰ ἕνας ὁμορφος καρπός, πού δὲν εἶχε πιά τὴ γοητεία τοῦ ἀπηγορευμένου!...

"Η σκληρότητα αὐτὴ τοῦ Ζὺλ μ' ἔκαμε ν' ἀνταρχίσω. Μοῦ θύμιζε τὴν ἐποχή, πού τὸν εἶχα κι' ἐγὼ ἀγαπήσει. Τί καλὰ, πού ἔκανα καὶ δὲν τὸν παντρεύτηκα! Εὐτυχῶς, κατάλαβα ὀγκαίρως, πὼς εἶχα νὰ κάνω μ' ἕνα ἀρρωστημένο ρομαντικὸ τύπο ἄνδρός, πού θὰ μ' ἔκανε δυστυχισμένη.

"Εκείνος συνέχισε, μὲ τὸ ἴδιο κυνικὸ ὕφος:

— "Ωστόσο, ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία, βρήκα ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον θέμα γιὰ τὸ νέο μυθιστόρημά μου. "Η "Ιρις, ἄλλωστε, θὰ τὸ κατὰλαβε, ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ, πού κοιμήθηκε χωριστά. Τὴν ὅλη μέρα, τῆς ἐξήγησα τὸ λόγο καί, ἀπὸ τότε, δὲν ξανάδα στὰ χεῖλη της τὸ ἀνυπόφορο αὐτὸ χαμόγελο... Μοῦ λές πὼς παίζω ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι. Γιατί; Τὸ παιχνίδι αὐτό, τὸ διευθύνω ἐγώ. Μπορῶ νὰ τὸ στοματῶσῃς ὅταν θέλω...

Τὰ λεπτά τοῦ χέρια ἔτρεμαν μέσα στὶς τσέπες του, καθὼς κύτταξε τὴν ἀκίνητη ράχη τῆς γυναίκας του, πού καθόταν πλάι στὴ στέρνα τοῦ κήπου.

— Εἶναι φοβερό, Ζὺλ, τοῦ εἶπα πικρά, νὰ θέλῃς νὰ κάνῃς τίς γυναῖκες πειραματόζωα, γιὰ νὰ ἐμπνέσεις πᾶντότυπα μυθιστορήματα. Δὲ μπορεῖς νὰ παίζῃς ἀκίνδυνα μὲ τὴν καρδιά μιάς γυναίκας. Δὲν ξέρεις πὼς ἡ τυραννία αὐτὴ μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀντίθετα ἀποτελέσματα; Θυμήσου τί ἔγινε μαζί μου!

"Ηλιζὰ πὼς τὰ λόγια μου θὰ μποροῦσαν ν' ἀλλάξουν τὸ πεπρωμένο. "Ηλιζὰ πὼς θὰ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

τὸν ἔκανα νὰ λογικευθῇ. "Αλλοίμονο ὅμως! "Ο Ζὺλ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους, πού πείθονται εὐκόλα.

— "Εὐὸ δὲν ἦσαν τὸ κατάλληλο πρόσωπο, πού μοῦ χρειαζόταν, ἀπάντησε. "Η "Ιρις εἶναι ἡ γυναίκα, πού θὰ παίξῃ τὸ ρόλο, πού τῆς ἐτοίμασα. "Αλλωστε, ἔχω ἕνα μάρτυρα, ἕνα ἀλάνθαστο ὁδηγό. "Ελα μαζί μου νὰ δῇς!

Μὲ ὡδήγησε στὸ δωμάτιο τῆς "Ιριδας, πού μοσχοβολοῦσε ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἄρωμα. "Εμαξε στὰ πράγματά της καί, ἀφοῦ βρῆκε ὅτι ζητούσε, καθῆσε ἥρεμα σὲ μιά πολυθρόνα καὶ μοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ μαῦρο λεύκωμα, πού βλέπεις, εἶναι ὁ ὁδηγὸς γιὰ τὸ καινούργιο μυθιστόρημά μου. Εἶναι τὸ ἡμερολόγιο τῆς "Ιριδας.

"Αρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ, ἀργά, σὰ νὰ δοκίμαζε μιά ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι:

— "Αν ἤξερες τὴν ἡδονή, πού νοιώθω, ὅταν τὸ διαβάζω! Μιά ἡδονὴ ἀνακατεμένη μὲ πίκρα καὶ ἱκανοποίησι. "Οἱ πρώτες σελίδες δὲ μ' ἐνδιαφέρουν. Εἶναι μιά κοινὴ ἱστορία, πού δείχνει μιά ἀγνή κοπέλλα, τρελλὰ ἐρωτευμένη. "Αλλά, μετὰ τὸ γάμο, τί ἀλλαγὴ! Τῆς ἔκαμα κάτι ὁλότελα ξεχωριστό, ὁλότελα πρωτότυπο! πρόσθεσε μὲ σκληρὴ περηφάνεια.

— Τὴν ἔμαθες νὰ ὑποφέρῃ, ἀσπλάχνε ἀνθρώπε! τοῦ ἀποκρίθηκα, μὲ τρεμάμενη φωνή.

— Ναί, ἀπάντησε αὐτὸς μὲ πάθος. Στὴν ἀρχή, τὸ ἔκανα ἀσυναίσθητα. "Επειτα, ὅταν ἀνακάλυψα αὐτὸ τὸ βιβλίο, εὗρισκα μιά ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι, παρακολουθώντας τὴν ψυχικὴ τῆς ἀντίδρασι. Στὴν ἀρχή, τὴν ἄφωνα νὰ νομίζῃ, ὅτι ἀδιαφοροῦσα γι' αὐτὴν, ἔπειτα, ὅτι μοῦ ἦταν ἀποκρουστικὴ καὶ ὅτι ἐνοιῶθα περιφρόνησι. Καὶ τώρα, γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ ἀποκορύφωμα, τὴν ἔκαμα νὰ δοκιμάσῃ τὴ ζήλεια, βάζοντας ἀνάμεσά μας τὴ φιλάρεσκη Λουσιέν Ρουσσώ!

"Ο Μπαρρές ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζῃ, μὲ κυνικὴ ἀγαλλίασι. Ξαφνικά, μοῦ ἔδωσε τὸ βιβλίο, λέγοντας:

— Κύτταξε ἐδῶ! Φθάνουμε στὸ πιδὸ δραματικὸ σημεῖο τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ παιχνιδιοῦ.

Διάβασα ἀθελά μου τὴ σελίδα, πού εἶχε ἡ

μεροῖνιγία 10 Μαΐου 1949:

"Ονειρεύομαι νὰ τοῦ ἀνταποδώσω κάθε τοῦ χτύπημα, κάθε πληγὴ, κάθε ταπείνωσι.

"Επειτα πιά δὲν εἶχε τίποτα... ἢ, μάλλον, στὴ μέση μιάς σεῖρας, ὑπῆρχαν τρία ἀποσιωπητικά, γραμμένα στὴν τύχη, χωρὶς ἡμερομηνία.

— Δέκα Μαΐου, εἶπα. Εἶναι ἕνας μῆνας, ἀπὸ τότε, πού ἡ "Ιρις δὲν ἔγραψε πιά τίποτα.

Τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι.

— Μὴν εἰσαι κουτός! τοῦ φώναξα. Τὸ πρῶγμα εἶναι φανερό: "Η "Ιρις προσπάθησε νὰ ἀπολυτρώθῃ καὶ ἀπολυτρώθηκε! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

— "Όχι, μοῦ ἀπάντησε. Εἶναι ψέμματα. "Η γυναίκα μου μ' ἀγαπᾷ. "Εξακολουθεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷ. Εἰμαι ὁ ἀφέντης της!

Πέταξε τὸ ἡμερολόγιο τῆς "Ιριδας στὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας της, κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τρέχοντας τὴ σκάλα. "Υστερα, βγῆκε στὸν κήπο, κλείνοντας ἀπότομα τὴν ἐξώπορτα.

Τὴ στιγμή, πού ὁ Ζὺλ Μπαρρές ἔφυγε, γιὰ νὰ πᾶν νὰ φέρῃ τὴ Λουσιέν Ρουσσώ, ἡ "Ιρις ξανάβρε στὴ βεράντα. Τὴ βρῆκα ἀκουμπισμένη στὰ καγκελλά. Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, τὰ πυκνά σύννεφα, ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν γοργά, σπρωγμένα ἀπὸ τὸν ἄερα μιάς καταιγίδας, πού δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ἐξασπῇ!...

Τὴν κύτταξα μὲ κάποιο φόβο. Δὲν ἦταν μονάχα ἡ ἀπειλὴ τῆς καταιγίδας. Μ' ἀνησυχοῦσε τὸ σιωπηλὸ ὕφος της, τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπό της...

— Ποῦ εἶναι ὁ Ζὺλ; μὲ ρώτησε.

— Στὸς Ρουσσώ, ἀπάντησα μηχανικά.

Καὶ πρόσθεσα ἀκόμα, χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῶ:

— "Ο Ζὺλ μοῦ μίλησε γιὰ τὸ ἡμερολόγιό σου...

"Απότομα, ἡ ὄψις της ἄλλαξε. Τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε.

— "Η καταιγίδα ἐξέσπασε σὲ λίγο. Μπήκα κι' ἐγὼ στὸ σαλόνι, νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὴ βροχή. "Εμεῖνα πολλὴ ὥρα ἀκίνητη, ἔχοντας μπροστά στὰ μάτια μου τὴ λευκὴ, σιωπηλὴ μορφὴ τῆς "Ιριδας, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγονται ἀπότομα.

"Ἦταν ὁ Ζὺλ Μπαρρές, εὐθυμος, γελαστός, πού ἔρχοταν μὲ τὴν ὁλόκαυτη Λουσιέν, τῆς εἶπε:

— Βγάλε τὰ βρεγμένα παπούτσια σου, πᾶω νὰ φέρω τὰ παπουδάκια τῆς "Ιριδας.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, φωνάζοντας τὴ γυναίκα του. Σὲ λίγο, γύρισε, κρατώντας τὰ ροζ παπουδάκια τῆς "Ιριδας καὶ μιά ρόμπα.

— Φόρεσέ τὴν, εἶπε, ὥσπου νὰ στεγνώσῃ τὸ φόρεμά σου.

"Υστερα ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε μὲ τρυφερότητα. "Εγὼ τὸν ρώτησα σιγά:

— Ζὺλ, εἶδες τὴ γυναίκα σου;

— "Όχι, μοῦπε ἀφηρημένος. Τὰ πῆρα ὅλα αὐτὰ μόνος μου. Συμβαίνει τίποτα;

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησα, φοβισμένη. Αὐτὸς κατὶ διάβασε στὸ βλέμμα μου καὶ μονομιάς κιτρινίστηκε κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τρέχοντας τὴν σκάλα. Τὸν ἀκολουθῶσα ἀλαφισμένη καὶ τὸν εἶδα νὰ μπαίνει ὁρμητικά στὸ δωμάτιο τῆς "Ιριδας. Καὶ τότε εἶδα ὅτι εἶδε κι' αὐτός...

Πάνω στὴν τουαλέττα της ἦταν τὸ ἡμερολόγιο, ἀνοιχτό. Πάνω ἀπὸ τὰ ἀποσιωπητικά, ἡ "Ιρις εἶχε γράψει:

«12 "Ιουνίου. "Η ἀντοχή μου ἔσπασε... Φεύγω γιὰ πάντα».

— Τὰ βλέπεις; τοῦ εἶπα, εἰρωνικά.

— "Η "Ιρις δὲν ξαναγύρισε. "Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ζὺλ Μπαρρές πῆρε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Γενεύη: «"Ο δικηγόρος μου, Φρανσουά Τολαντιέ, ἐξουσιοδοτήθηκε νὰ κανονίσῃ μαζί σας τὴν ὑπόθεσι τοῦ διαζυγίου. Βιάζομαι νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι, γιὰ νὰ παντρευθῶ τὸν Ζωρὴ Βούλας. Στῶπ. Ζοῦμε μαζί πολὺ εὐτυχισμένοι.» "Ιρις.

"Ο Ζὺλ Μπαρρές διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ τηλεγράφημα καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

— Κύτταξε, Ζανέτ, μοῦ φώναξε, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Περιμένεις ποτέ μιά τέτοια ἐξέλιξι;

— Φυσικά! Τὴν περίμενα! τοῦ ἀποκρίθηκα μὲ εἰρωνικὴ χαιρεκακία.

— Ζανέτ, μὴ χαμογέλας ἔτσι, ἡ "Ιρις τὸ ἔκανε μονάχα γιὰ νὰ μὲ πικράξῃ. "Εμένα μονάχα ἀγαποῦσε κι' ἐγὼ μονάχα αὐτὴν ἀγαποῦσα. "Όλα τ' ἄλλα, ἦταν ἕνα ἄσχητο παιχνίδι, πού τὸ ἔκανα γιὰ νὰ κεντρίσω τὴ φαντασία μου.

— "Όραϊα, τοῦ ἀπάντησα, μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος. Ζῆσε τώρα μὲ τὴ φαντασία σου!...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Τὴν "Ιριδα, ἔπαψα νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου μας...

ΑΣ ΣΚΕΦΤΟΥΜΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἔνα τέλειο κόψιμο, σὲ πολὺ καλὸ κομματάριο, εἶναι, γιὰ τὸ καλοκαίρι, τὴ βᾶσι κάθε τακτοποιημένον χτενισμὸν. Φροντίστε νὰ τὸ κάνετε πριν νὰ φύγετε γιὰ τὴ διακοπές. Στὴν ἐξοχὴν, ἀκόμα κ' ἂν τὸ φοραρίσῃτε μὲν τῶν λινίων σας δὲν εἶναι τέλειο, ἀκόμα κ' ἂν ὁ ἀέρας τὰ ἀνακατεῖ ἀδιάκοπα, τὸ κεφάλι σας θὰ μὲν πάντα σὲ τέλειο «στύλ». Μά, πριν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν σας γιὰ τὴ διακοπές, πρέπει νὰ φροντίσετε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος, τὸ νερὸ τῆς θάλασσας, δὲν ἀποτελοῦν βέβαια «κούρες ὁμορφίας» γιὰ τὰ μαλλιά! Γι' αὐτὸ, πριν πᾶτε νὰ συναντήσετε τὸν δέσρα, τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα, φροντίστε νὰ δυναμώσετε τὰ μαλ-

**ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ
ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ**

Τὰ μαλλιά σας εἶναι «ἀποχρωματισμένα»;, δηλαδή τεχνητὰ ξανθά; Τότε, προσοχὴ στὸν ἥλιο. Ὁ ἥλιος ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ κιτρινίσῃ τὰ ἀποχρωματισμένα μαλλιά. Τὰ μαλλιά σας εἶναι φυσικά; Προσέχετε καὶ πάλι τὸν ἥλιο. Ὁ ἥλιος κιτρινίζει καὶ τὰ μαλλιά, ποὺ διατηροῦν τὸ φυσικὸ τους

ΝΕΡΟ, ΧΤΕΝΑ, ΜΠΙΓΚΟΥΤΙ
ΚΑΙ ΛΑΚ

- 1) Χωρύνετε καλά τὰ μαλλιά.
- 2) Χωρίστε τα σὲ χοντρές τούφες, βρέξετε ελαφρά τὴν κάθε μιὰ μ' ἓνα μπαμποάκι, βουτηγμένο σὲ

3) Ψεκάστετε τὰ μαλλιά, πού
εἶναι τυλιγμένα στὰ μπιγκουντί,
μὲ ἄφθογο ἐλαφρὸ λάκ.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΠΕ;

Τὸ τούπὲ εἶναι ἡ μεγαλύτερη βοήθεια, ποὺ μπορεῖτε νὰ δώσετε τὸ καλοκαίρι στὰ μαλλιά σας. Γιατί μ' αὐτό, μπορεῖτε σὲ μιὰ στιγμή νὰ τακτοποιήσετε τὸ χτένισμά σας. Μὴν παραλείψετε νὰ τὸ χρησιμοποιήτε!

Γιὰ νὰ χτενίσετε τὸ

A 2x6 grid of 12 black and white photographs. The top row shows: 1. A person smiling with a white pen in their mouth. 2. A person with a pencil in their mouth, looking down. 3. A person with a pencil in their mouth, looking down. 4. A person with a pencil in their mouth, looking down. 5. A person with a pencil in their mouth, looking down. 6. A person with a pencil in their mouth, looking down. The bottom row shows: 1. A person with a pencil in their mouth, looking down. 2. A person with a pencil in their mouth, looking down. 3. A person with a pencil in their mouth, looking down. 4. A person with a pencil in their mouth, looking down. 5. A person with a pencil in their mouth, looking down. 6. A person with a pencil in their mouth, looking down.

- 1.—Στεγνώστε καλά τὰ χεῖλη.
- 2.—'Απλώστε λίγο φόν-ντε-τέν.
- 3.—Πουδράρετε τὰ χεῖλη.
- 4.—Σχεδιάστε τὴν περιφέρεια τῶν χειλιδίων.
- 5.—Περάστε πάνω ἀπὸ τὰ χεῖλη τὸ στικ μὲ βάσι τὸν πλῆκτον, γιὰ νὰ τὰ μαλακώσετε (τῶ-κούντα).

Το ὑπέ: Ἡ «συντήρησι» τοῦ του-
πέ εἶναι πολὺ ἀπλή. Φτάνει νὰ
τὸ πιάσετε γερά μὲ τὸ ἓνα χέρι
καὶ νὰ τὸ χτενίσετε ἐνεργητικὰ
μὲ τὸ ἄλλο.

• Για να τὸ φορμάρετε: Όταν τὸ βγάξετε, θὰ τὸ βουρτσίζετε καλὰ καὶ θὰ τυλίξετε τὶς τοῦφες τοῦ σὲ νάυλον μπιγκουντί. Θὰ ἀφίνετε τὰ μπιγκουντί με-
χρι τὴν ἐπόμενη φορὰ, ποὺ θὰ τὸ χρησιμοποιοῦστε.

Γιὰ νὰ τὸ καθαρίσετε:
Ἐπειδὴ τὸ καθάρισμά του εἶναι
κάπως περίπλοκο, προτιμῆστε νὰ
τὸ ἐμπιστευέσθε τοῦλάχιστο μιὰ
φορὰ τὸ μῆνα στὸν κοιμωπὴ σας.
Ἔτσι μόνο θὰ ἔχετε πάντα κα-
θαρὸ κεφάλι.

Πάνω στα μπράτσοι: Ναί. Πά-
ρακατέ: Πίσω από το

...στον «Πασιών» και

ΤΑ ΜΑΤΙΑ. Μή διατάχετε να τὸ ὁμολογήσετε. Πόσες φορές ζηλέψατε τις ἡθοποιούς καὶ τὰ φωτομοντέλα γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ κατὸρθώνουν νὰ μακιγιαρουν τὰ μάτια τους; Τώρα μπορείτε, ἐπιτέλους, νὰ μάθετε κι' ἐσείς «πῶς γίνεταί». Παρακολουθήταί-στε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τῆς

για τοῦ μακιγιάζ τῶν ματιῶν καὶ
τῶν κινήσεως.

1.— Απλώστε πάνω στα βλέφαρα
ελάχιστη λευκή κρέμα — βάσι. 2.—
Σθήστε την προς τις άκρες. 3.—
Πουδράρετε τα βλέφαρα. 4.— Σκιά-
στε με το μολύβι (τά

ρα τὸ καλοκαίρι στεγνώνουν εὐκο-
λα). 6.— Τρίψετε τὸ πινέλο πάνω
σὲ κραγιὼν καὶ γεμίστε -τὰ χεῖλη.
7.— Στεγνώστε τὰ χεῖλη. 8.— Ἀ-
πλώστε ἓνα ὄλλο στρώμα κραγιὼν.
9.— Ἀπλώστε λίγο ἀπὸ τὸ εἰδικό
προϊόν, πού τὰ κάνει νὰ γυαλίζουν.

10.—...τὸ μακρινὰ τῶν χειρῶν
εἶναι ἔτοιμο. Μὰ ἂν δὲν κατορθώ-
νετε ἂν χρησιμοποιήσετε τὸ πινέλο,
προτιμᾶτε ἓνα μακρὸν κραγιόν, ποῦ
ἀπὸ τῆ μιᾶ πλευρᾶ διαγράφει τὴν
περιφέρειαν καὶ 12.— ἀπὸ τὴν ἄλλην
Βάφει.

Τὴν ἡμέρα, τὸ βράδυ, ὅταν βρέχει, ὅταν ὑπάρχουν ἀστρά, ὅταν ὑπάρχουν συναφε, ὅταν φυσάει. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅποια ὦρα θέλετε, μὰ ὅχι ὅταν ὑπάρχει ἥλιος καὶ ἀπυθμῆτε νὰ ξεπληθύνετε τὴν ἀμμουδιά, γιὰ νὰ κάνετε ἡλιοθεραπεία. Ἀκόμα κι' ἂν ἔχετε ξεσπάθι πολὺ καὶ ὀνειρεύεσθε νὰ δροσιστῆτε λίγο μὲ κολά-

καλοκαίρι είναι προτιμότερο από τη
σκιά, γιατί δεν λιώνει). 5.— Τραβή-
ξε μία γραμμή με το πινελάκι. 6.—
Υπογραμμίστε τις κάτω βλεφαρίδες
με το μολύδι. 7.— Βάλετε κόλλα
στις ψευτικές
χρησιμοποιήτε). 8.— Τοποθετήστε
τις ψευτικές βλεφαρίδες πολύ κοντά

Νὰ τὰ ρίξετε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ
μπουκάλι, θὰ ῥέαν πρᾶγματικὴ
σπατάλη. Νὰ ῥίξουν λίγο βαμ-
πάκι καὶ ὑστερα νὰ κάνετε μ' αὐτὸ
ἐνὰ ἐλαφρὸ μασάζ πάνω στὴν ἐ-
πίδερμίδα, δὲν εἶναι σωστό, γιὰ
τὸ ὅλο τὸ «καλὸ» θὰ ἔμεινε στὴ
υπομυϊακή. Μ' ἐνὰ ψεκαστὴρ
Αὐτὸ ναί. Εἶναι τὸ καλύτερο σπ-
στημα, γιὰτὶ κάθε σταγόνα μοι-
ράζεται σὲ πολλὰ μικρὰ μόρια
καὶ ἀπλώνεται σ' ἐνὰ εὐρύτερο
τομέα τῆς ἐπίδερμιδος.

στις ἀληθινές. 9.— Βουρτσίστε τὴν βλεφαρίδην με' ῥιμελ. 10.— Κανονίστε τὰ φρύδια φρακτικῶντας τὰ μετὰ ταυμψιδάκι καὶ 11.— διορθωνόντας τα μ' ἓνα μολύβι, ἀνάλογο μετὰ τοῦ φυσικοῦ τοῦ χρώμα. 12.— Καὶ τὰ μακρίαιά τιν' ματιῶν εἶναι ἔτοιμα τέλος, ἐλαφρῶν, καλοκαίριαικό.

9. Ἡ πρώτη φροντίδα σας πριν ἀπο τὸ μακετάρι τὸ καλοκάρι. Δροσίστε τὸ πρόσωπο. Βρέξετε ἐνα μπατονέτ μ' ἕνα καλὸ τσωντικό καὶ ταμπανάκι προσευχάτικὸ διὰ τὸ πρόσωπο. Ἐμπνεύστε ἰδιαιτέρα στὰ σημεῖα ὅπου εἶναι εὐκολώτερη ἡ ἐφίδρωση (στοὺς κροτάφους, ἐπὰν ἀπὸ τὰ χεῖλη, σὸ μέτωπο). Θὰ τὸ κάνετε, ὅμως, αὐτὸ μόνο στὴν περιπτώσιν ποὺ δὲν προκρίται νὰ ἐκτεθῇ στὸν ἥλιο. Τὸ τσωντικό ἔχει συνήθως βλαδί οἰονομηματώδη ἢ ὅπως ἔρεστε, ὁ ἥλιος ὅταν θὰ συναντηθῇ μὲ οἰονομημα πάντα σὸ δερμα, δημιουργεῖ σπυριάδια πολλὰς φορὲς ἀνεξίτηλα.

3. Και ἄρα τοὺ φόν-ντέ-τεν. Ὁὰ διαλέξετε ὅσο φόν-ντέ-τεν πῶ ἐλαφρὸ κ' ἐν εἶναι δύναται ὑγρυντὶ-κὸ (γιὰ νὰ καταπο-εμήσετε τὴν ἀποφραγτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου). Φυσικὰ, δὲ θὰ το βάλετε ἐν ἀρκείᾳ νὰ ἐκτεθῇ στὸν ἡλιο, νὰ πρὶν καὶ ἐμπόδιζε κάθε ἐνέργεια τῶν ἡλικακῶ ἀκτίνων. Μὰ ἐν δὲ σὰς ἀρῆσι νὰ βγαίνει μὲ πρόσωπον ἀπὸ τὴν ἡλικῶν; Σ' αὐτὴ τὴν περιπτώσει μπορεῖτε νὰ χρη-σμοποιήσετε ἕνα φόν-ντέ-τεν εἰδι-κὸ, πολὺ ἐλαφρὸ, πῶς ν' ἀφῇ νὰ φιλτράρῃται αἱ ἡλικακῶς ἀκτίνες.

οστε ένα συνθετικό φουγγαράκι. Θά
—τέν τέλεκα το τρώμα του φόν—ντέ
κακιμία γωνία... Μὲ το φουγγαρά-
κι μπορείτε ν' ἀπλώσετε καὶ το στε-
πρόκατοι γιὰ ἕνα μακιγιάζ πολὺ ἐν-
τόνο γιὰ τὸ φῶς τοῦ καλοκαιριοῦ,
μπούιτε μόνο τὸ βράδυ, σὲ χρησι-
μὰς πάλαι ποτὶ ἐπιστολές.

4. 'Η πόδιρα. Κι' αὐτὴ θὰ τὴ βάλε-
τε μόνον στὴν περιπλάτωση, πού δὲν
πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ στὸν ἥλιο.
Καὶ μιά καὶ μιλάμε γιὰ πόδιρα καὶ
γιὰ ἥλιο... τὸ ξέρετε πάντες ἀνακα-
λύπτει τελευταῖα ἕνας τύπος πο-
ύρας; Ἡ πούρα αὐτὴ εἶναι μπῆξ
σκούρα. Τὴν βάζετε τὸ πρῶτο καὶ ὅ-
ταν τὴ βγάξετε τὸ βράδυ, ἡ ἐπιθε-
μὶδα ἔχει πάρει τὴν ἰδία ἀπόχρωση.
Καὶ εἰς μάλιστα τώρα γιὰ τὴν κα-
νονική πούρα. Τὴν ἀπλώνετε ἀφ' ὅ-
που στὸ πρόσωπο, τὸν λαιμό, τοὺς
ὤμους, μὲ τρόπο, ὅπου νὰ φτάσῃ
καὶ στὸν πιὸ μικρὸ πόρο.

6. Και άλλο ένα μακρινό, πού είναι κι' αυτό κατάλληλο μόνο για γούλα που παλάνεται γ' τα μάλα πινέλο. Παράφηρπότε πώς τ' ατα, από τ' αὐτὴ φωτονόητο. Κάθε- μούγουλο. Αὐτὸ μεχρὶ τὴ μέση τοῦ σι σὸ πρῶτον τὸ μακρινό, θα δώ- σῃμα δέφα, ἀκούη κι' ἔναι βαυμασι- σὸν γουλιδὸ σὸ μῆλο. Τὸ καλοκαίρι- ρις ἀφῆρατα σὸ σκόνη. Τὸ καλοκαί- ρινο, πὺ βρισκαίε προτιμότερο, ἀπο- ἔτι εἶναι λυγότερο εὐαίσθητο στὶς ἀ- τρέπει νὰ τὸ βάτετε μόνο μετὰ τὴν πούδρα.

μή τὰ δάκτυλα καὶ ἡ μύτη της, ποῦ
εἶναι στὴν πραγματικότητα πλακου-
τωτῇ, θά φανῇ πιδ λεπτὴ καὶ πιό
μακρὰ. Ἄν ἡ μύτη της ἦταν χον-
τρὴ θάπλωνε τὴ σκόνη στὶς δυὸ πλευ-
ρὲς πᾶνω ἀπὸ τὰ ρουθούνια. Ἄν ἡ
μύτη ἦταν πολὺ μακρὰ, θ' ἄπλωνε
τὴ σκόνη κάτω ἀπὸ τὴν ἄκρη.

3. Για να «στερεώσετε» το μακιγιάζ για όλη την ημέρα, σέ πεισμα του φύλογερου ήλιου, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε δύο-τρία παγάκια. Τα πρίσβετε ελαφρά πάνω στο δέρμα και το μακιγιάζ θα μείνι ανέπαφο γιά όλο το διάστημα της ημέρας. Και όχι μόνο αυτό, αλλά θα προσέξετε ότι θα ιδρώσετε λιγότερο. Προστίθετε να έτιμεινετε με παγάκια στί σημεία που ιδρώνουν περισσότερο: δηλαδή στο λάρυγγα, πάνω καλλίον, στους κροτάρες, κάτω από τά χείλη.

9. Νά ἔνα ὅλο τοῦ ὅλο ὡλλικό σύστημα γιά τήν ἀπλώσετε τοῦ φόν-ντέ-νέν. Τοῦ φόν-ντέ-νέν βρίσκεται μέσα σ' ἕνα μικρό κύλινδρο, πού ἔχει στήν ἀκμή του ἕνα εἰδικό σφουγγαράκι. Γέρνοντας τόν κύλινδρο, τοῦ σφουγγαράκι βρέχεται (μιά μόνο μέ τήν ἀπαράσιτη ποσότητα γιά το μακινιάς τῆς συτήσις) κι ἔτσι μπορεῖτε νά κάνετε ἕνα τέλειο μακινιά, ἀπλώνοντας τοῦ φόν-ντέ-νέν, χωρίς νά σημιουργηθοῦν ἀντισταθιτικοί λεκέδες. Μπορεῖτε νά το ἀπλώσετε ὄχι μόνο στό πρόσωπο, ἀλλά καί σ' ὅτις ἄλλες θέσεις.

2. Πάντα στην περίπτωση που δεν πρόκειται να έκτεθε στο νηλο (διαφορετικά είναι προτιμότερο να το απαρνηθείτε κι' αυτό) άπωστε άμέσως μετά το τονοτικό πάπλω στο πρόσωπο λίγη ύγραντική κρέμα - βάσι. Εξ έμπορίας το φον-νέν-τέν ν' αλλοιωθεί, με το άνέσπασμα της θερμοκρασίας και θα διατηρήσει την επιδερμίδα πιο άπαλή. "Ενας καλός κανόνας είναι να ή χρησιμοποιήτε πολλή κρέμα - βάσι. "Ελάνη στη πάνω στο μέτωπο, στη μύτη, στα μάγουλα και στο σάγχινο είναι ή περαιοτική, γιατί διαφορετικά δεν άποκλείεται να παρουσιαστούν στο πρόσωπο άατασθαλικά σταγονίδια. Δέν πρόκειται όμως για έρωτα, άλλά ή υπεράβολή κοίμα.

5. Τὸ ἀπλῶμα τοῦ φὼν-ντέ-τὲν δὲν εἶναι ποτὲ εὐκόλο. Καὶ τώρα τὸ καλοκαίρι, πού τὸ φὼν-ντέ-τὲν πρέπει ν' ἀπλῶνεται σὲ ἐλάχιστη προσπάθεια, τὸ πράγμα γίνεται ἀκόμη πιὸ δύσκολο. Γιὰ νὰ πετύχῃ καλότερα, σὰς συμβολεύουμε νὰ χρησιμοποιοῦ-

7. "Ενα άλλο κακίγιάζ για τὸν βρά-
δυ: τὸ «κακοφάρμακο» τῶν
φανερῶν ἑσπεριῶν τῶν
τῆς σκόνῃ, ποὺ ὀνομαζοῦν μετὰ ἐλπί-
δι «κίε» καὶ μ' ἓνα πινελάκι. Στὴ φω-
τογραφία, τὸ φωτοῦντὸ κάνει μί-
α ἐπιπλέον γραμμὴ σ' ὅλο τὸ μᾶκρος
τῆς μύτης. Ἐὰν τὴ σῆψη στὸ τέλος

ταν μονάχη στὸ σαλονάκι της καὶ κοινοῦσε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα της, ὅταν μπῆκε ὁ Νταριμόν. Εἶχε ὕψος τεταρτάκι.

— Εἰσάγετε τὰ νύκτα, Κλαίρη; φώναξε. Ἀδύνατο νὰ τὸ μαντέψω... Οἱ Λινούα ἐξαφανίστηκαν! Χτὲς τὴ νύκτα, ἀπολύσανε τοὺς ὑπηρετές τους, κλείσανε τὸ σπίτι τους καὶ φύγαγε.

— Αἱ, εἶπαι; πρῶτος ἦσαν ἡ κοπέλλα. Καὶ τὴν νύκτα εἶμας πότε ἔρχεται καὶ πότε φεύγει ὁ ἄνδρας καὶ ὁ ἄλλος;

— Ὁ Νταριμόν σάπασε λίγο. — Τότε εἶπε: — Ἀλήθεια, Κλαίρη, ξέρω ποῦ ἔφαγε καὶ ποῦ πέρασε τὴ χτεσινὴ βραδυὰ του ὁ... Λεμπέλ.

— Ἡ Κλαίρη δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ἀνασχοῦν.

— Στὴς κόμης σας ντὲ Μπλε-ράν, συμπλήρωσε ὁ γέρος.

— Εἰσάγετε βέβαιος;

— Βεβαίως.

— Καὶ πῆγε ὡς ἐκεῖ με τὰ πόδια;

— Πῆγε καὶ γύρισε.

— Μὰ ποῖς σὰς τὸ εἶπε;

— Ὁ παπᾶς. Τώρα μὲν ἦρθε ἀπ' τὸ χωριό... Μοῦ εἶπε καὶ κατὰ ὅλο...

— Τί; Τί;...

— Ἔρεξες πὼς ἔδωσα 50 χιλιάδες στὸν... Λεμπέλ, ἐδῶ καὶ ἔξη βδομάδες.

— Κι' αὐτὸς τίς ἔδωσε στὴν... Μοράν.

— Στὸν ἄνθρωπο της μᾶλλον, ποῦ, με τὰ λεφτά, αὐτὰ, μπόρεσε ν' ἀγαθὰ ἐργολαβίως μὴ σπουδαία ἐργασία στὸν πόνο του Μπλε-ράν... Καὶ κατὰ ἄλλο, Κλαίρη, ὁ... Λεμπέλ ἔδειξε μεγάλη αἰτία γιὰ τοὺς Μοράν, καὶ αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ κλινοφοροῦν διάφορες φήμες. Ἐπὶ τὸν πόνον εἶχε ἔνοχες σχέσεις με τὴν... Μοράν.

— Λοιπὸν;

— Εἶναι ἕνα κακόηθες φέμα. Νὰ ποῦ οὐρεῖται ἡ φίλη του... Λεμπέλ γιὰ τοὺς Μοράν; Ὅταν ἦθε ἡ νέα γυναῖκα νὰ ποῖται γιὰ τὸ κεφάλι τῆς Παναγίας, διηγήθηκε στὸν ἄνδρα μὴ τὴν ἱστορία της. Φαντάζεσαι τὴν κατὰ πλῆξί του, ὅταν τοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἐκθετο καὶ πὼς εἶχε ἀνατραφῇ, ὅπως... ἐκεῖνος, στὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ»;

— Ἡ Κλαίρη πετάχτηκε πάνω. Τὰ μάτια της ἀστράφταν ἀπ' τὴ χαρά. Ἐξέπασε σὲ λυγμούς, ἀγκάλιασε τὸ γέρο καὶ τὸν φίλησε.

★

Τὴν ἴδια ὥρα, ὅλοι στὸ Πονατιὲ μιλῶσαν γιὰ ἕνα δόγμα, ποῦ εἶχαν διηγήσῃ οἱ ἐφημερίδες. Κάποιος πλάσι, ὀνόματι Γκαλιέν, εἶχε ἀντιτονοῦσε, στὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἔμενε. Εἶχε ἀρῶσει ἕνα γράμμα, ἐξηγώντας τοὺς λόγους, τῆς ἀντιτονοῦσε του. Δὲν ἔδινε ὅμως καμμία πληροφορία γιὰ τὴν οἰκογένειά του ἢ γιὰ τὴ μόνιμη διαμονή του. Φαίνεται πὼς, πρὶν πεθάνῃ, εἶχε κόψει ὅλα τὰ χαρτιά τῆς ταυτότητός του, γιὰ εἶχε

βρεθῇ ἡ στάχτη τους μέσα στὸ τῶμα.

— Ἡ ξενόδοχος δὲ μπόρεσε νὰ δώσῃ περισσότερες πληροφορίες στὴν ἀστυνομία. Ἦξε μονάχη πὼς ὁ πελάτης της αὐτὸς εἶχε μείνει ἀρκετὲς φρεσὲς στὸ ξενοδοχεῖο της.

— Ἔτσι λοιπὸν, ὁ βαρὼν ντὲ Σιμιάν, ἀφοῦ σκέφθηκε καλλίπερα καὶ κατὰ βάθος πὼς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν καταδίκαση γιὰ τὰ ἐγκλήματα του, εἶχε βρῇ τὸ θάρρος νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἑαυτοῦ. Εἶχε σώσει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι καὶ εἶχε ξαναδώσει τὴ γαλήνη σὲ κείνους ποῦ τρομοκρατοῦσε. Δὲ μπόρεσε νὰ ἐξαγοράσῃ ἀλλοῶς τὸ φρικτὸ παρελθόν του.

Μόνο οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔξωσαν ποῖς ἦταν ὁ Γκαλιέν, ποῦ θάφτηκε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Πονατιέ.

Ι'.

— Ἦταν Κυριακὴ πρωτὶ. Ἡ Κλαίρη εἶχε περάσει καλὰ τὴ νύκτα. Εἶχε κοιμηθῇ ἡσυχᾶ, χωρὶς τοὺς ἐφιάλτες τῆς προηγουμένης νύχτας, μετὰ γλυκὰ ὄνειρα.

Εἶχε συνέλθει τελείως ἀπ' τὴς σιγῆς της. Ἦταν πᾶν ἐντελὴς ἐξοχόταστη, τὸ πρόσωπό της εἶχε ξαναβρῇ τὴ δροσὴ καὶ τὴ ζωντάνια του. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίδα καθρεφτίζονταν στὰ μάτια της.

— «Καυνοῦμαι ἀλλαγὴ! Δὲν τελειώσανε οἱ ἐκπλήξεις!...» συλλογίζονταν ἡ καμαριέρα της, καθὼς τὴ βοηθοῦσε νὰ ντυθῇ.

Κάποια στιγμὴ, ἡ Κλαίρη τῆς εἶπε, ἀδιὰφορα τάχα: — Ἔρεξες ἂν ὁ... Λεμπέλ βγῇ ἀπὸ τοὺς σήμερον τὸ πρωτὶ, ὅπως συνηθίζει;

— Ἐργνε τὴν ἴδια ὥρα, ὅπως καὶ τὴν περασμένη Κυριακὴ, Τελελαινέτα γιὰ τὸν περὶπατο!

— Ἡ Κλαίρη χαμογέλασε. — Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, πρόσθεσε, βλέποντας πὼς σάπαινε ἡ καμαριέρα της: — Γιατί δὲ μοῦ μιλᾷς σήμερον γιὰ τὸν... Λεμπέλ, Ζουλί;

— Γιατί μοῦ τὸ ἔχετε ἀπαγορεύσει, δεσποινίς; Τί νὰ σὰς πῶ ἄλλωστε; Νὰ σὰς ἐπαναλάβω ὅσα σὰς ἔχω πῆ τόσες φορές;

— Ἡ Ζουλί σάπασε πάλι. Φαίνεται ὅτι εἶχε κατὰ τὸ μὴλο τῆς.

— Σὲ λίγο καρό, θὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ του ὁ... Ἐδουάρδος, εἶπε ἡ Κλαίρη μελαγχολικά.

— Καὶ θὰ γυρίσῃ τὸ Παρίσι... ἂν τὸν ἀφίστετε νὰ φύγῃ.

— Εἰςκοινῶς, Ζουλί, πιστεύεις πὼς... ἀγαπᾷ;

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν πεισθῇ ἀκόμα;

— Ἐξοχολοῦθ' ὅτι ἀμφιβάλλω.

— Ἐπειτα ἀπὸ μὴ καυνοῦμαι σι-ωπῇ, ἡ καμαριέρα εἶπε: — Θὰ μοῦ κάνετε μὴ χάρι, δεσποινίς;

— Ναι. Τί θέλεις;

— Νὰ βγάλετε αὐτὸ τὸ φέρεμα καὶ νὰ μ' ἀφίστετε νὰ σὰς ντύσω

ὅπως μ' ἄρεσει.

— Αὐτὸ μονάχα; Γιατὶ ὅχι; εἶπε ἡ Κλαίρη γελώντας.

— Κι' ἄρχισε νὰ γύνεται. Ἡ Ζουλί τῆς ἔφερε μὴ θαμνίσματα βο-δινὴ τουαλέτα της, γτεκοῦτε καὶ χωρὶς μανῖκα. Ἡ κοπέλλα τὴν κῆ-ταξε, σαστισμένη.

— Θέλεις νὰ μακαρεντῶ; φώ-ναξε.

— Ἀφίστε με νὰ κάνω αὐτὸ ποῦ ἔχω στὸ νοῦ μου, δεσποινίς!

— Ἡ Κλαίρη δὲν ἔφερε ἄλλη ἀ-τίμωσι. Ἡ Ζουλί τὴν ἔντυσε ὅ-πως ἠθέλε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ φο-ρεσθῇ τὰ πὸ ἀγαπημένα της κο-σμήματα.

— Καὶ τώρα ἔλατε μαζί μου, στὸ περὶπατο τοῦ... Λεμπέλ, τῆς εἶπε.

— Τσελλάθηκα; φώναξε ἡ Κλαίρη.

— Καθόλου. Ἐλάτε καὶ θὰ δῆ-τε πὼς ἔχω πῶν ἐν τάξει τὰ λογι-κά μου.

— Μὰ πὼς θὰ μποῦμε στὸ πε-ρὶπατο;

— Ἐχω βρῇ ἕνα δεύτερο κλει-δί.

— Ἡ Κλαίρη ἀκολούθησε τὴ Ζου-λί, νικημένη ἀπ' τὴν τόση ἐπιμο-νή της. Ὅταν βρέθηκαν στὴν κά-μαρα τοῦ Ἐδουάρδου, γύρισε καὶ κῆ-ταξε ἐρωτηματικά τὴν καμαριέ-ρα.

— Ἀκούστε... τῆς εἶπε ἐκεῖνη.

— Ἀπὸ καρό τώρα, εἶχα μεγάλῃ περὶοργία νὰ μάθω τί ἔκανε ὁ... Λεμπέλ, ὅταν περνοῦσε μέρες καὶ βράδια διόλκιμα κλεισμένος ἐδῶ στὸ περὶπατο τοῦ. Σκέφθη-κα πὼς θὰ ἔγραφε ἴσως τὰ ἀπο-μνημονεύματά του, ἢ ἕνα μυθιστό-ρημα. Θέλησα πάντως νὰ ἱκανο-ποιήσῃ τὴν περὶοργία μου. Ζή-τησα τὸ κλειδί ἀπ' τὴ Σιών, ποῦ συγκοῦσε τὸ περὶπατο. Ἦρθε ἐ-δῶ. Ἀλλὰ δὲ βρῆκα τίποτα ἀπ' ὅτι περνοῦσε.

— Παράτηρα ὅσο ὅτι ἦταν κλειδωμένη αὐτὴ ἐδῶ ἡ πόρ-τα τῆς καλλιτεχνῆς κάμαρας τοῦ πε-ρὶπατο. Γιατὶ τὴν εἶχε κλειδεῖ ὁ... Λεμπέλ; Θέλησε ν' τὸ ἀ-καταλίσθω. Ἐνῆθα καὶ βρῆκα, ὅ-πως σὰς εἶπα, μέσα σ' ἕνα γυναι-κὴ δεύτερα κλειδιά γιὰ ὅλες τὶς πόρτες τοῦ περὶπατο. Σαναῖ-θα ἐδῶ τὴν Κυριακὴ, ἀνοῖξα αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ εἶδα...

— Τί εἶδες;

— Αὐτὸ ποῦ θὰ δῆτε καὶ σῆς τώρα, δεσποινίς.

— Κι' ἡ Ζουλί ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε: — Περάστε μέσα καὶ κοιτάξτε!

— Ἡ Κλαίρη προσήρθε δυνὴ βή-ματα καὶ ἔβγαλε μὴ κραυγὴ ἐκ-πλήξεως καὶ χαρᾶς.

— Βλέπετε πόσο σὰς μοιάζει, τὸ πορτραῖτό σας; πρόσθεσε ἡ Ζουλί. Ὁ... Ἐδουάρδος τόφτια-σε αὐτὸ μνημῆς, μετὰ τὴ βοήθεια μι-ᾶς φωτογραφίας σας ποῦ τοῦ ἔ-δωσα, μὴ ἔξροντας τί τὴν ἠθέλε.

— Ὅχι μὲν!... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα.

— Δὲ μποροῦσε νὰ ἐξοκλήσῃ τὰ

μάτια της ἀπ' τὸ πορτραῖτο ποῦ τὴν παρίστανε μετὰ τὴν ἔξοχὴ του-αλέτα της καὶ τὰ κοσμήματά της.

— Εἶναι θαῦμα, Ζουλί! εἶπε.

— Ναι, εἶναι ἕνα ἀριστοτεχνή-μα. Μὰ κοιτάξτε πόσο ἔρωτα κλείνουν αὐτὲς οἱ πανέλες!... Σὰς ἔχει διόλκιμα μέσα στὴ σκέψη του καὶ στὴν καρδιά του... Καὶ τὴν-ρα ἀμφιβάλλετε ἀκόμα;

— Ὁ, Ζουλί! φώναξε ἡ κοπέ-λλα. Κι' εἰσεῖ δὲν ἔξαμα τίποτα... Γι' αὐτὸ ἔξνυχτοῦσε συχνά, ὡς τίς 2 ἢ τίς 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἐ-φτιαχνε τὸ πορτραῖτο μου.

— Μὰ ἡ καμαριέρα κόνιζε ἀρνη-τικά τὸ κεφάλι της.

— Τὸ πορτραῖτο σας εἶναι ἔ-τσι ὅπως τὸ βλέπετε, ἐδῶ καὶ μή-νες.

— Μὰ τότε...

— Ἐχω παρατηρήσει καὶ ἐγὼ πὼς ὁ... Ἐδουάρδος ἔξαγρυπνοῦ-σε ὡς ἀργά. Πιστεύω λοιπὸν πὼς ἔμενε ἐξαστατισμένος πρὸς τὸ ἔ-ργο του, πὼς ἔξνυχτο καὶ ἔξλει-γε ἴσως κοιτάζοντας τὴν εἰκόνα σας καὶ λέγοντάς της ὅτι δὲν τοῦμοῦσε νὰ πῇ σὲ σὰς!

— Ἡ Κλαίρη ἀναστράφηκε, ἔξνυχ-σε τὸ κεφάλι της καὶ ἔμενε συλλογι-σμένη.

— Σὲ λίγο ἀφοῦ γύρισε στὸ δω-μάτιό της, τὴν εἰδοποίησε ἡ κα-μαριέρα τῆς πὼς εἶχε φτάσει ἡ... Κλαίρη καὶ πὼς ἔζητοσε νὰ τὴ δῇ. Ἡ Κλαίρη ἔβγαλε μὴ γα-ρομένη κραυγὴ, ἔτρεξε στὸ σά-λόνι καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς Κυρίας μετὰ τὰ μαῦρα, φωνάζοντας: — Πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ποῦ σὰς βλέπω!...

— Ἐπειτα ἀπὸ τίς πρώτες διαχύ-σεις, κάθισαν κοντά-κοντά... ἡ ἐπισκεπτιὰ εἶπε: — Δὲ με περιμένετε ἴσως. Μὰ ἦταν ἀνάγκη ναρθῶ ἀμέσως!

— Ἀνάγκη;... εἶπε ἡ Κλαίρη.

— Αἱ, μήπως εἶδατε τὸν κόμητα ντὲ Ροζαμόν;

— Δὲν τὸν εἶδα, ἀλλὰ μοῦ ἔ-γραψε λίγες γραμμὲς. Κι' ἀμέ-σως πῆγα τὸ τραῖνο καὶ ἦρθε... Μὰ τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; Πέ-στε μου τὰ ὅλα, μὴ μοῦ κρύψετε τίποτα!

— Ἡ κοπέλλα κατακοκκίνισε. Βλέ-ποντας τὴ φανερὴ ἀμνηστία της, ἡ... Κλαίρη τὴ ρώτησε: — Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἀγαπᾷτε τὸν Ἐδουάρδο;

— Ὁ, ναι, κυρία!

— Καὶ σὰς ἀγαπᾷ καὶ αὐτός;

— Ναι! πρόσθεσε ἡ Κλαίρη, ὅ-λο χαρά. Τώρα πᾶν δὲν ἀμφιβά-λλω καθόλου.

— Κι' ὅμως, ὅπως μοῦ ἔγραψε ὁ... ντὲ Ροζαμόν, δὲν εἰσάστε εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δύο σας;

— Ναι, ὑποφώνησε πάλι.

— Γιατί; Γιατὶ ἀμφιβάλλετε ὁ... ἕνας γιὰ τὴν ἀγάπὴ τοῦ ἄλλου;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Καὶ τώρα ποῦ βρίσκειται τὰ πράγματα;

— Δὲν ἔχει ἀλλάξει τίποτα.

— Ὁ Ἐδουάρδος ἐξακολουθεῖ ν' ἀγνοῖ πὼς εἰσάστε ἑαδερφὴ του;

— Ναι, φοβήθηκα νὰ τοῦ τὸ πῶ.

— Τί φοβήθηκετε;

— Μὴ με καταραστή καὶ μένα, ὅπως τὴ μητέρα μου.

— Νομῶς πὼς ἦταν ὑπερβολι-κὸς ὁ φόβος σας, ἀφοῦ σὰς ἀγα-ποῦσε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κρατήσατε μυστικὸ τὸν φόβό σας;

— Ναι. Προσπάθησα ὅμως νὰ κάνω τὸν Ἐδουάρδο νὰ μὴ ἔξο-μολογήσῃ τὸ δικό του.

— Ἀλλὰ δὲν τὸ κατωρθώσατε, γιὰ εἶναι προήφανος καὶ θεωροῦ-σε ἀνυπερβλήτο ἐμπόδιο τὴ μεγάλη περιουσία σας...

— Ἐτσι κρατᾷτε καὶ οἱ δύο κρυμμένο τὸ μυστικὸ σας. Μὰ τώρα ποῦ ἦρθε στὸ Γκα-ριόλ, πῶς νὰ κανονίσω τὰ πράγματα;

— Ἐπειτα ἡ Κλαίρη διήγησε στὴν... Κλαίρη ὅσα εἶχαν συμβῇ με-τὰ τὸν φρεντο-Λινούα, τὴν παρὰ στὴν ὁποία τὴν παρασύνανε, τὴν ἐ-πέμβασι τοῦ Ροζαμόν καὶ τὴν τι-μωρία τοῦ Σιμιάν. Τῆς μίλησε ἐ-πίσης γιὰ τὸ πορτραῖτο της, ποῦ ἔξνυχ-σε ὁ Ἐδουάρδος στὸ περὶπατο.

— Ἐτσι βεβαιώθηκα πὼς ὁ Ἐ-δουάρδος μ' ἀγαπᾷ, πρόσθεσε. Κι' ἀφοῦ ὑπόφερα τόσο ἀπ' τὸν φόβό μου καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόλυτὴν ἔλ-πειαν, θὰ ἤμουν τώρα εὐτυχισμένη, ἂν ὁ Ἐδουάρδος ἔξνυχτοσε πὼς εἶ-μαι... ἡ κορὴ τῆς Ἀντουανέτας Ροντάξ!

— Ἡ... Κλαίρη τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τῆς εἶπε με γλυκεία φωνή, ποῦ ἔφτανε ὡς τὴν καρδιά της: — Εἰσάστε ἀγγέλους! Ὁ Ἐδου-άρδος δὲν ἔχει πᾶν δικαιοσύνη νὰ καταραστῇ τὴ μνημὴ ἐκεῖνης ποῦ σὰς ἔφερε στὸν κόσμο.

ΙΑ'.

— Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς, ἡ... Κλαίρη πρόσθεσε: — Θέλω τὴν εὐτυχία σας, κα-θὼς καὶ τοῦ Ἐδουάρδου. Δὲ θὰ φέγω ἀπὸ δῶ, ἂν δὲ μοῦ ἀνοῖξῃ καὶ αὐτὸς τὴν καρδιά του καὶ δὲ σὰς ἐνώσω τὰ χεράκια... Ποῦ εἶναι τώρα;

— Ἐγὼ ἀφῆκα ἀπὸ τοῦς ἄνω-κάβε Κυριακὴ. Μὰ θὰ στειλῶ ἕνα ὑπομνηστὴν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πὼς ἦρθε.

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

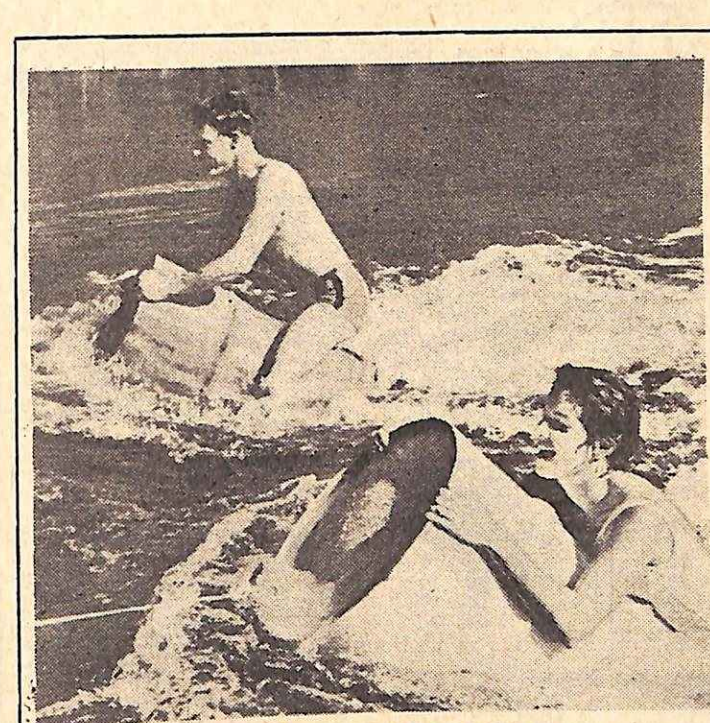
— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ἐγὼ, καὶ καὶ... ἄρα, πῶς;

— Ξέρω πώς ξετίναξε κρυφά το πορτοφόλι της Κλαίρης.
— Μά ποιος μίλησε σ' αυτό το δωμάτιο;...
— Η ίδια κι' η καμαριέρα της.
— Ο Έδουαρδος έπεσε βαρειά στο κλάμα του.
— Ω, μητέρα μου, αν ξέρατε!... μουμολούσε.

— Ξέρω πώς αγαπάς τη δεσποινίδα Ντυμπισό.
— Ναι, την αγαπώ, τη λατρεύω, γιατί της άξιζε!
— Κι' όμως την έκανες να υποπέσει... γιατί σ' αγαπάει κι' αυτή άλλο τόσο. Θέλησε να της κούψης το μυτίκι της καρδιάς σου, αλλά αυτή το έχει μαντέψει από καιρό.

— Αυτό είναι το δυστύχημα!...
— Τι θές να πής, παιδί μου;
— Δε μπορώ να γίνω άντρας της.

— Επειδή είναι φτωχός κι' αυτή έχει τεράστια περιουσία;
— Ναι, ναι.
— Μά, αν θέλω να μοιραστώ μαζί σου την περιουσία της;

— Ο ζωγράφος κούνησε πονεμένα το κεφάλι του.

— Προτιμώ τη φτώχεια μου, παρά να γίνω πλούσιος μ' αυτό τον τρόπο, πρόσφερε σοβαρά. Η περιφάνεια μου κι' η τιμή μου είναι ο θησαυρός μου. Δε θέλω να τα χάσω.

— Δεν έχεις όμως το δικαίωμα, μ' αυτό το επιχείρημα, να καταδικάζεις την Κλαίρη και τον έρωτά σου σε μια ζωή χωρίς έλπίδα!... Είναι φανερό πως την αποφεύγεις, πως προσπαθείς με κάθε τρόπο να την απομακρύνεις από σένα. Μά είναι αδύνατο, γιατί σ' αγαπάει. Είσαι ο άντρας που διάλεξε η καρδιά της. Μου το δήλωσε: "Αν σε χάσω, θα εγκαταλείψω την περιουσία της και τον κόσμο και θα κλειστώ στο μοναστήρι."

— Θέε μου!... μουμολούσε ο νέος, άναστατωμένος.
— Μά δε θα συμβεί τέτοιο πράγμα. Θα γίνω ευτυχισμένη, όπως της άξιζε!... Γι' αυτό ήρθα στο Γκρικόλ, για να διαλύσω την παρεξήγηση που σάς χωρίζει.

— Σας έγραψε η Κλαίρη;
— Όχι, με ειδοποίησε κάποιος άλλο πρόσωπο.

— Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, η Κυρία με τα μαύρα συνείχισε:
— Σου έχω διηγηθεί την ιστορία της μητέρας σου. Σου έχω πη πώς πέθαναν όλοι οι συγγενείς της, εκτός από μια κόρη της αδελφής της, που κληρονομήσε όλη την περιουσία του θείου της μητέρας της.

— Ναι, θυμάμαι πώς μου τα είπατε, δι' αυτά.
— Δε με ούτως ή άλλως που ήταν η ξαδέσφη σου και τί έκανε. Δε ζητήσες καν να μάθεις τ' όνομά της.

— Γιατί δε μ' ενδιαφέρει καθόλου.
— Ναι, αλλά σήμερα πρέπει να σ' ενδιαφέρει...

— Δηλαδή... φαντάζεστε πως θα ζητήσω μερίδιο της κληρονομιάς των ανθρώπων που έγιναν δούλοι της μητέρας μου; Ποτέ! Ποτέ!

— Αν όμως σου το προσφέρω, αυτό το μερίδιο;
— Ού το αρνιόμουν! Δε θέλω τίποτα προσεγγισμένο απ' αυτούς που απίστανε τη μητέρα μου να πεθάνει της πείνας. Είναι καταραμένα τα λεράκια τους!

— Όχι, αφού προέβλεπε πια σ' άλλα χέρια, έχουν ξεγυισθεί. Δεν είναι πια καταραμένα.

— Μά... αναλάβατε την ιστορία της ξαδέσφης μου; Δε μοιάζει λοιπόν στη μητέρα της;
— Όχι. Αυτή έχει όλα τα γα-

ο' δλο τόν κόσμο

Όχι Μαίρη, αλλά μίς Χάμιλτων

Το έφετειο της Άλμπάμα αθώωσε μια μαύρη, που είχε καταδικασθεί για άνυπακοή από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Η μαύρη αυτή ήταν μάρτυς σε μια δίκη κι' όταν ήλθε η σειρά της, ο δικαστής της είπε: «Έλα εδώ, Μαίρη». Αυτή άρνήθηκε τότε να απαντήσει, υποστηρί-

ζοντας ότι ο δικαστής έπρεπε να της πη: «Έλατε εδώ, μίς Χάμιλτων». Φωνάζοντας την με το μικρό της όνομα, την υποτιμούσε, εμπιστευόμενος από τις θεωρίες των υποστηρικτών των φυλετικών διαφορών. Το έφετειο απεφάνθη ότι είχε δικαίωμα ν' απαιτήσει να τη φωνάζουν με το επώνυμό της, όπως και κάθε Αμερικανό πολίτη.

Το μικρότερο ρολόγι

Το μικρότερο ρολόι του κόσμου έχει διάμετρο 12,5 χιλιοστών του μέτρου και βρίσκεται κλεισμένο μέσα σ' ένα μαργαριτάρι. Το έχει στην κατοχή του ένας Αμερικανός.

Άπρεϊδικοίτητα!

Στις αγγλικές εφημερίδες δημοσιεύθηκε η κάτωθι νεκρολογία αγγελία: «Η σύζυγος άναγγέλλει το θάνατο του Τόμας Χέρσον, έπισμηβάνα την 12ην τρέχοντος, άνευ προειδοποίησης».

Οικοδομικό μεγαςήριο

Στο Σικάγο, πρόκειται να κατασκευασθί ένας ούρανοξύστης με 50 πατώματα. Θα έχη πρόσφοι ενός χιλιομέτρου και βάθους 400 μέτρων.

Οι τέσσερις άσσοι

Μία γαλλική επιθεώρηση απηύθυνε στους αναγνώστες της την κάτωθι ερώτηση: «Ποιά μέσα θα χρησιμοποιούσατε για να κατακτήσετε μια γυναίκα;» Νικήτης άνεδειχθί ο 'Ι-ταλός Βήντζο, που έστειλε τέσσερες άσσους, με τις ακόλουθες επεξηγήσεις:

«Άσος κοψά η της καρδιάς: με το αίσθημα.»

«Άσος καρώ: με το χρήμα.»

«Άσος σπαθί: τιμές και δόξες (πιάνουν πάντα, γιατί κολακεύουν τη ματαιοδοξία της γυναίκας, που βλέπει με τη φαντασία της τον φρεσκοβρασμένο άνδραπολαγγο, σαν στρατάρχη).»

«Άσος μπαστούνι: το εύλο βγήκε από τον παράδεισο (έλεος οι γυναίκες είναι ιδιαίτερα ευαίσθητες σ' αυτό, γιατί το θεωρούν σαν εκδήλωση αγάπης).»

Το πάθημα του Γερμανού φοροφυγάδος

Ένας Γερμανός πολυεκατομμυριούχος, ο Άλφόνσος Μύλλερ — Βάιπερφορθ, θέλοντας να γλυτώσει τα τεράστια ποσά που του ζητούσε το δημόσιο για φόρους, αποφάσισε να έκπατριση. Κατέφυγε, λοιπόν, στο Βέλγιο, βέβαιος ότι εκεί δεν θα τον έναγκάζουν κανείς. Τελειωτά, όμως, χρειάστηκε να πάη από τις Βρυξέλλες στη Ζυρίχη. Μπήκε, λοιπόν, στο ιδιωτικό αεροπλάνο του και ξεκίνησε. Αλλά, καθώς περνούσε από τον από το γερμανικό έδαφος, το αεροπλάνο έπαθε κάποια βλάβη και ο

Γερμανός φοροφυγάς άναγκάστηκε να προσγειωθί σ' ένα άνωμαλο έδαφος. Το αεροπλάνο έγινε συντριμ-

μα και ο Μύλλερ — Βάιπερφορθ τραυματίσθηκε σθεσρά. Τον περισυνέλεξαν και τον πήγαν σ' ένα νοσοκομείο, όπου δε δυσκολεύτηκαν να τον άναγνωρίσουν. Το δημόσιο του ζητάει τώρα για φόρους, τόκους κλπ. περί τα 50 εκατομμύρια δραχμές, που ο Μύλλερ — Βάιπερφορθ θα πρέπει να πληρώσει, εκτός αν προτιμήσει, βγαίνοντας από το νοσοκομείο, να πάη φυλακή.

Το ειδύλλιο της Λεό με τον Χάτσον

Στο Χόλλυγουντ, έπανεληθήσαν οι φήμες για το χλίσιοιτωμένο ειδύλλιο μεταξύ της Τζίνα Λολυμπρίτζινα και του Ρόκ Χάτσον. Οι δύο ήθοιοι έομιξαν πάλι σ' ένα καινούργιο φιλμ, που θα προβλήθι τον έρχόμενο χειμώνα. Ο Ρόκ Χάτσον, μ' όλο που δεν είναι πια νέος, εξακολουθεί να παραμένει πάντοτε άνυπαντρος.

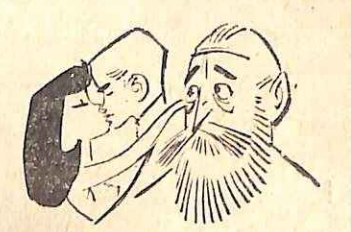
Οι Άγγλίδες μοιάζουν με τίς... πκτάτες

Μία έρευνα, που έγινε τελευταία σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, απέδειξε ότι οι 'Ιταλίδες είναι οι πιο εχρησιμοποιημένες από τους σύζυγους τους. Ακολουθούν οι Γαλλίδες και οι 'Ισπανίδες κι' έπειτα, σε κάποια απόσταση, οι Γερμανίδες και οι 'Αγγλίδες.

30% από τις 'Αγγλίδες διαμαρτύρονται έναντιον της συνήθειας, που είναι αρκετά διαδεδομένη μεταξύ των αγγλοσαξωνικών χωρών, των χωριστών κρεβατιών. Οι 'Αγγλίδες παραπονούνται, έξ άλλου, ότι οι άντρες τους δεν τις περιποιούνται. Μία νεαρή σύζυγος από τη Γλασκώδη έγραψε: «Δε θυμάμαι ποιος το είπε, αλλά είναι μεγάλη αλήθεια, ότι έμεις οι 'Αγγλίδες μοιάζουμε με τίς πατάτες. Δεν έχουμε φανταστικά άνδρα και άρκουμέθα στο ελάχιστο, αλλά νοστιμίζουμε το μπιφτέκι και πολλά άλλα φαγητά. Θέλουμε, όμως, λίγη προσοχή. Γιατί και τα φυτά της πατάτας, όταν κανείς δεν τα φροντίζει, μαραινούνται.»

Είναι άνίκανες πιά να δώση ένα φιλι!

Ο 'Αγγλος Γκρόρντον 'Αρθουρ Ντούρμπαν, από το Σούρρεϋ ('Αγγλία), ζήτησε και έπέτυχε μιά άποζημίωση 100.000 περίπου δραχμών, για το λόγο ότι κατέστη άνίκανος να φιλή. Πριν από ένα χρόνο είχε πάει με το αυτοκίνητό του σε μιά έκδρομή, μαζί με τη σύζυγό του και

μ' ένα φίλο του. Ένα άλλο αυτοκίνητο, που το ώδηγούσε κάποιος 20ετής διεθυντής μίας ελαφράς όρχηστρας, έπεσε πάνω τους σε μιά στροφή κι' από τη σύγκρουσι αυτή τραυματίσθηκαν όλοι. Η σύζυγος και ο φίλος έμειναν κάμποσες έβδομάδες στο νοσοκομείο. Αλλά εκείνη που τραυματίσθηκε σθεσρότερα, ήταν ο Ντούρμπαν. Οι γιατροί του έκαναν 100 ραπές μόνο στο πρότο άποτέλεσμα ήταν ότι τα χείλη του έτρωπο, που δε μπορούε να κάνει την απλή κίνηση, που άπαιτείται ένα φιλι. Υποχρεώθηκε, έξ άλλου, να κρύβη τις βρώδεις σούλες, για λάσκωναν το πρόσωπό του.

ρίσματα. Είναι άγνή σαν άγγελος, σπλαγχνική, μεγαλόαρεδη, άγαπητή σ' όσους τη γνωρίζουν. Είναι νέα, άωστη και καλή... σαν τη δεσποινίδα Ντυμπισό. Ξέρει την ύπαρξί σου και την ιστορία της μητέρας σου... και θέλει να κληρή στην άγκαλιά σου και να σου ζητήσει συγγνώμη για τους δι-
κοις της που πέθαναν!

Ο νέος πετάχθηκε όρθιος, άστράφτοντας από χαρά.

Κατάλαβα! φώναξε. Η Κλαίρη είναι η ξαδέσφη μου! — Ναι, παιδί μου, η Κλαίρη. Και τώρα πρέπει να συχωρέσεις και να δεχτής να μοιρασθί μαζί της την κληρονομιά, που στα χέρια της έταψε νάνα καταραμένη!

— Ναι, μητέρα μου! Ναι!... πρόσφερε ο νέος έξοστασιζός.

Έλα λοιπόν στην άγκαλιά μου, παιδί μου!

Άγκαλιάστηκαν σφιχτά, χύνοντας δάκρυα χαράς.

Έπειτα η κ. Κλαβιέρ διηγήθηκε στο νέο το τέχνασμα που είχε μεταχειρισθί, για να τον φέρη κοντά στην ξαδέσφη του και να τους συμφιλίωση. Του περιέγραψε με πόσο ένθουσιασμό δέχτηκε η Κλαίρη το σχέδιό της.

Κι' εγώ δεν υποπτεύθηκα τίποτα!... έλεε ο Έδουαρδος.

— Αν το υποπτεύονα, δε θα είχαμε ίσως αυτό το ευάριστο άποτέλεσμα που περιμένα... Ναι, ο σκοπός μου δεν ήταν μόνο να σου έσναδάσω το θάρος και την αιώτεποθίση που είχες χάσει. Έλπίζα πως θ' αγαπήσαστε και θά παντρευόσαστε, η Κλαίρη και σί, κι' έτσι θάταίνας το μερίδιό σου απ' την κληρονομιά, που σου άνηκε δικαιοματικά.

Τώρα ξεκαθάρισε πιά τελείως η κατάσταση ανάμεσα σε σένα και την Κλαίρη. Δεν έπαρρη πιά για σένα το άντιεόβλητο εμπόδιο της περιουσίας της και για κείνη φόβος πως θά την αποδώσει έπειδή είναι κόρη της Άντονάνας Ρογνάζ. Έλειψε η άβυσσος, που βλέπατε να σάς χωρίζει... και πιά στην πραγματικότητα, δεν έπληξε ποτέ. Τελείωσε το μαρτύριό σας.

— Αν ήξερες πόσες φορές η Κλαίρη έφτασε στο σημείο να σου φωνάξει: «Είσαι ξαδέσφός μου και μ' αγαπάς, το έχω μαντέψει. Σ' αγαπώ κι' εγώ και θέλω να γίνω γυναίκα σου!» Μά τη σταματούσε το όραμα της μητέρας της, που την είχε καταραστή...

Αφού σάπασε λίγο, η κ. Κλαβιέρ πρόσθεσε:

— Δεν έχω να σου πώ τίποτ' άλλο, παιδί μου. Έσύ, τί έχεις να μου απαντήσεις;

Ο νέος σηλώθηκε και πρόσφερε, σοβαρά, έπίσημα:

— Έλάτε, πάμε στην Κλαίρη!

II.

Η κ. Κλαβιέρ μίλησε πρώτη στο μικρό σαλόνι, όπου τους περίμενε η Κλαίρη. Η κοπέλλα πετάχτηκε όρθια και την ζήτησε έρωτηματικά, με άγωνία.

— Σας τον φέρνω, έλεε απλά εκείνη.

Πίσω της, μίλησε κι' ο Έδουαρδος.

— Πολυαγαπημένη μου ξαδέσφη, συχώρεσέ με!

— Εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη, απάντησε η Κλαίρη με τρεμάμενη φωνή, για ό,τι ύπόφερε η μητέρα σου.

— Τα ξεγνώστω όλα και συγχωρώ, όπως θά με διάταξε κι' εκείνη, η μαύρη, αν ζούσε άκόμμη. Σ' αγαπώ, Κλαίρη, σε λατρεύω. Είσαι το παν για μένα! Τίποτα πια δε μπορεί να μιά χωρίσει. Ορίζω να άμπερώσω όλη μου τη ζωή για την ευτυχία σου!

Της φίλησε τα χέρια με πάθος κι' αυτή τον ζήτησε έξοστασιζή. Τότερα έπληξε τα μπράτσια της γύρω απ' το λαιμό του.

— Πόσο είμαι ευτυχισμένη, χονσέ μου! μουμολούσε.

Κι' άνταλλάξαν το πρώτο έρωτικό τους φιλι.

Η Κλαίρη όμολόγησε πως είχε ζήλφει την Λουίζα Μοράν. Δεν έλεε όμως στον Έδουαρδο ως που την είχε παρασώσει αυτή η ζήλεια της. Έπιφυλάχθηκε να το διηγηθί αργότερα, στον άντρα της.

Του μίλησε για το πορτραίτο της, του έξηγησε πως το είχε άνακαλήσει η Ζουλί, θέλοντας να της άποδείξει την αγάπη του.

— Θα μπορέσω τώρα να το άποτελειώσω, έλεε ο ζωγράφος.

— Όχι. Αργότερα, μετά το γάμο μας.

— Γιατί αργότερα;

Θα το βλέπω ως τότε μισοτελειωμένο. Μου φαίνεται πως, έτσι που είναι, θά μου μιλεί καλύτερα για τον έρωτά σου.

Στο μεταξύ, ο Νταριμόν κι' η Ζουλί, που ήξεραν την κατάσταση, μάντεψαν εύκολα τί συνέβαινε στο σαλόνι.

Τώρα που θά παντρευθί η Κλαίρη, έλεε ο πρόεδρος μελαγχολικά, δε θά χορεύεται πιά κηδεύονα, κι' έτσι θά με στείλν στο σπίτι μου!

Κάθε άλλο, απάντησε η καμαριέρα. Είμαι βέβαιη πως αυτή κι' ο άντρας της θά σάς παρακαλέσουν να μείνετε πάντα κοντά τους και να διαχειρίζεστε την πε-

ριουσία τους, με την πολύτιμη πείρα σας. Όσο κι' αν αγαπάη τον άντρα της η Κλαίρη, θά ήπαρη πάντα στην καρδιά της θεία και για σάς.

Ο Νταριμόν σκούπισε τα μάτια του, διακρινόμενα απ' τη χαρά του.

Έκείνη τη στιγμή, έφτασε κι' η γορή κόμισσα ντε Μπλεράν. Ερχότανε να έπισκεφθί την Κλαίρη.

Η κοπέλλα της σύστησε τη θεία μητέρα του Έδουαρδου.

— Ηξερα απ' τον φίλο μου, τον κόμητα ντε Ροζαμόν, πως έπρόκειτο να έρθει στο Γκρικόλ, έλεε η κόμισσα... Χάρις σε σάς, διαλύθηκε το βαρόν σένεφο κι' ενώθηκαν επιτέλους οι δυο έρωτευμένες καρδιές, που ήταν πλασμένες ή μια για την άλλη... Δε βλέπω την ώρα να παρενοθώ στο γάμο τους!

Δεν ήξερε ώστόσο άκόμη πως ο Έδουαρδος κι' η Κλαίρη ήταν ξαδέλφια. Όταν το έμαθε τώρα, έμεινε κατάπληκτη.

Μά αυτό είναι θαύμα! φώναζε. Έλάτε να σάς σφίξω στην άγκαλιά μου, καλά μου παιδιά!

Αφού έφυγε η κόμισσα, άρχισαν να φτάνουν οι διάφοροι συνηθισμένοι καλεσμένοι της Κλαίρης. Ηθαν δεκαπέντε άτομα.

Έπαινε μονάχα οι Διονά. Η Κλαίρη ήταν όμορφη όσο ποτέ. Όλοι οι ύποψιοι τη γέμιζαν κομπλιμέντα.

Όταν έφτασε η ώρα να καθήσουν στο τραπέζι, παρουσιάστη-

χαν ο Νταριμόν κι' ο Έδουαρδος. Η ύποδοξη που έγινε στο ζωγράφος, ήταν παγομένη, όπως συνήθος. Μόλις που καταδέχτηκαν οι ύποψιοι να του δώσουν το χέρι.

Κανείς τους δεν πρόσεξε πως, όταν μίλησε ο νέος, το πρόσωπο της Κλαίρης έλαμπε, άστραφτε από χαρά...

Μετά το φαγητό, πέρασαν όλοι σ' ένα άλλο δωμάτιο, για να πάρουν καφέ. Η Κλαίρη ζήτησε συγγνώμη τότε και βγήκε, μαζί με την κ. Κλαβιέρ. Έπειτα από μερικές στιγμές, την ακολουθούσε κι' ο Έδουαρδος.

Οι άλλοι καττάχτηκαν με άπορία, μαντεύοντας πως ή οικοδέσποινα τους έπαράλασε κάποια έκπληξη. Περιέμεναν έξηγήσεις απ' το Νταριμόν. Μά εκείνος έμεινε άμωλτος και φαινόταν συλλογισμένος.

Τέλος, σηλώθηκε, με έπίσημο ύφος, αλλά και με φανερό άμηχανία.

Κυρίες και κύριοι, άρχισε να λήη, σταματούμε προσωρινά οι δεξιώσεις της δεσποινίδος Ντυμπισό. Δε θά δεχθί πιά κανένα, ως το γάμο της.

Και, μέσα στη γενική άναταραχή, πρόσθεσε:

Σας άναγγέλλω τους άοραβόνες της με το ζωγράφο κ. Έδουαρδο Λεμπέλ.

Άλλοι έμειναν με το στόμα άνοιχτό κι' άλλοι κατέβασαν τα μούτρα τους μ' άπελπισία. Ο Νταριμόν συνέχισε:

— Μάθετε και κάτι που δεν ύ-

πάχει πιά λόγος να μένη μυστικό: Ο κ. Λεμπέλ είναι πρώτος ξαδέσφος της δεσποινίδος Ντυμπισό.

Τότερα ξανακάθισε στη θέση του ευχαριστημένος που τα είχε βγάλει πέρα με την άγορευσι του.

Εκείνοι όμως που δε φαινόταν καθόλου ευχαριστημένοι, ήταν οι άποτυχημένοι ύποψιοι...

Άλλοι είχαν χλωμάσει κι' άλλοι είχαν κοκκινίσει απ' το θυμό τους.

Έπειτα από λίγο, άρχισαν να φεύγουν οι καλεσμένοι. Η Κλαίρη ξαναγύρισε για να τους άποχαιρετήση και να δεχθί τα συγχαρητήριά τους, άλλα ειλκιερνή κι' άλλα έπιτηδεύμένα.

ΙΔ.

Είχε περάσει ένας μήνας από τα τελευταία γεγονότα που διηγήθηκαμε.

Τα κύρια πρόσωπα της ιστορίας μας είχαν μαζευθί τώρα στον κύριο του Μπρεζέ, για τους γάμους του Άντομ και της Έροίτας.

Η χαρά έλαμπε σ' όλα τα πρόσωπα.

Ο κόσμος έλεγε πως ο έπαρχος ήταν τυχερός που έταίριζε τόσο πλούσια νύφη. Γιατί δεν ήξεραν πως ή περιουσία του ήταν πολύ μεγαλειότερη απ' τη δική της.

Η Κυρία με τα μαύρα έμεινε σιωπηλή, συλλογισμένη.

— Τί σκέπτεσαι, μητέρα μου; τη ρώτησε σιγά ο γιός της, πληγώνοντας κοντά της.

— Πολλά πράγματα, Άντρέ!

Εάν ενδιαφέρεσθε να μάθετε την Κομμωτική Τέχνη

... Λάβετε μέρος στον Διαγωνισμό της Τύχης των 30 δωρεάν Υποτρόφων.

Παλέτα

Γι' αυτό συμπληρώσατε ευανάγνωστα με τα άκριβη σας στοιχεία το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ και άποστείλατέ το εις τήν Διεύθυνσιν της προτιμήσεώς σας από τας δύο κατωτέρω.

ΤΟΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΜΜΕΡ 1908

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΟΝΟΜΑ: .....

ΕΠΩΝΥΜΟΝ: .....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: .....

ΠΟΛΙΣ: ..... ΤΑΧ. ΤΟΜΕΥΣ: .....

ΕΠΑΡΧΙΑ: .....

ΝΟ: ..... ΗΜΕΡ. ΑΝΘΡΩΣ: .....

Σας εύχόμεθα καλή Έπιτυχία.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΟΤΩΝ ΚΑΜΜΕΡ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 10 • ΤΗΛ. 623.198 • ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 134)

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΜΜΕΡ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΣ 4 (ΠΛΑΤ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ) ΤΗΛ. 524.392 • ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 101)

Τὰ περασμένα... μὰ περισσότερο τὸ μέλλον σου.

— Εὐχαριστῶ νὰ μὴ βλέπεις κανένα σύννεφο σ' αὐτό.

— Κι' ἂν ἐβλεπα, θὰ τὸ διέλυε ἕνα χαμόγελο τῆς ἀγαπημένης σου Ἑοριέτας.

Ἡ Κυρία μὲ τὰ μαύρα γυρίζε με τὴ σκέψη στὰ πονεμένα νεύα της καὶ συλλογιζόταν, χωρίς νὰ θέλῃ, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της, τὸν κομπάρζ Μαξιμ ντὲ Ροζαμόν.

— Ἦξερε αὐτὸς πὺς ἔκανε τὸ γάμο του ὁ Ἄντρέ; Τοῦ τὸ εἶχε γράψει, μὰ τὸ γράμμα της ἔμεινε χωρίς ἀπάντησι. Δὲ θὰ βρισκόταν λοιπὸν στὸ Παρίσι. Ἰσως ταξίδευε, μαζινὰ ἀπ' τὴ Γαλλία. Δὲν εἶχε δώσει πάντως σημεῖα ζωῆς, μετὰ τὸ δόγμα τοῦ Πονατιέ.

— Ὁ γ. Μπογκζάν εἶχε φωτίσει στὸ μέγαρό του καὶ τὸν εἶχαν ἀπαντήσει διὲν ἦταν στὸ Παρίσι. Τοῦ εἶχε γράψῃ μὲ αὐτὸς, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι.

— Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶναι; ἀναρωτιόταν τώρα θλιμμένα ἡ μητέρα τοῦ Ἄντρέ.

— Ἐνὰς καμαριέρης τῆς ἔφερε ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα, στὸ φάκελλο, ἦταν μῶλλον ἀκανόνιστο. Ἡ γ. Κλαβιέρ τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Κυρία, Σὰς γράφω, παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ γ. κομπάρζ. Ὁ ἀρετικὸς μου εἶναι πολὺ ἀρρωστος. Ἰσὺς δὲ θὰ ζῇ πολὺ ἀκόμη. Ἦταν ἥδη ἀρρωστος, ὅταν πῆγαμε στὸ Πονατιέ. Μόλις γυρίσαμε στὸ Παρίσι, ἔπεσε στὸ χροβάτι μὲ δυνατό πυρετὸ καὶ δὲ θέλησε πιά νὰ δεχθῇ κανένα. Θύμισσε μάλιστα γιὰ φώναζε τὸ γιγατό.

Τὶς τελευταῖες μέρες, χειροτέρευσε ἡ κατάσταση του. Δὲν ἔχομε πιά ἐλπίδα. Εἶναι χαμένος ὁ γ. κομπάρζ!

— Παράμιλλαι, ὅσοις διόλκιμους, μιλάει τότε γιὰ σὰς, γιὰ τὸ γινὸς σου, ποὺ τὸν λείπει ἀγαπημένο τοῦ παιδιοῦ, καὶ γιὰ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μεγκρινὺ. Ἐτοί, ἀπ' τὸ παραμυθιό του, ἔμαθα πὺς βρισκόμαστε στὸν πύργο τοῦ Μπρεσέλ. Χτῆς, σὲ κάποια στιγμή ποὺ ἦταν πρὸ ἡμερος, τὸν ρώτησα ἂν ἤθελε νὰ σὰς γράψω.

— Ὁχι, ὄχι, Πιέρ, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω! μοῦ εἶπε. Αὐτοῦ παντοῦνται ὁ γινὸς τῆς. Δὲ θέλω νὰ ταράξῃ τίποτα τῆς χαρὰς σου.

— Μὰ ἐγὼ νομίζω πὺς ἔχω καθήκον νὰ μὴ τὸν ἀκούσω καὶ νὰ σὰς προειδοποιήσω πὺς πλησιάζει τὸ τέλος του. Εἰμαστε ὅλοι ἀτελεισμένοι, γιὰ τὴν χάσιν μου τὸν καλύτερο ἀρετικὸ.

— Πιέρ Λιρέ.
— Ἀπ' τίς πρῶτες γραμμές, ἡ Κυρία μὲ τὰ μαύρα γλῶσσε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμει. Ὅταν ἔφτασε στὸ τέλος, δάκρυα ἀναβλύσαν ἀπ' τὰ μάτια της.

Μέσα στὸ σαλὸν εἶχε ἀπλωθῇ σιωπή. Εἶχε γαθῇ ὅλη ἡ προσηγομένη χαρά.

— Ὅλοι ἦταν φανεροὶ ἀνήμποροι, τρομαγμένοι.

— Τί ἔχεις, μητέρα μου; φώναξε ὁ Ἄντρέ. Τί λείπει αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ἡ γ. Κλαβιέρ τὸν ζήτησε μὲ πόνον, τοῖσσε τὸ γράμμα καὶ μοιροῦντο μὲ φωνὴν πνιγμένη ἀπ' τὴ σιγή.

— Διάβασε, Ἄντρέ...

— Οἱ ἄλλοι, ποὺ τὸν ζήτησαν, εἶδαν τὰ μάτια τοῦ νέου νὰ βουρζώνουν.

— Ὁ, μητέρα μου!... πρόφερε μονάχα, ἀφοῦ διάβασε γρήγορα τὸ γράμμα.

— Ἡ γ. Κλαβιέρ τὸν ζήτησε παρὰ ἑξῆς.

— Φεύγω γιὰ τὸ Παρίσι! δὴλωσε ἀμέσως ὁ Ἄντρέ.

— Καλὰ γάνεις, παιδί μου, πρόφερε ἡ Κυρία μὲ τὰ μαύρα, μὲ τὴν ἴσην ἰσχυρὰν.

Καί, γυρίζοντας στοὺς ἄλλους, πρόσθεσε:

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, ὁ κόμης ντὲ Ροζαμόν πεθαίνει!

— Ἀγάλιασε τὸ γινὸς τῆς καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο. Ὁ Μπογκζάν τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ καὶ πρόσθεσε σοβαρὰ:

— Σοῦ λέω γι' ἐγὼ, παιδί μου, ὅπως ἡ μητέρα σου: «Καλὰ γάνεις!».

Ἡ Ἑοριέτα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός της.

— Πότε θὰ γυρίσης, Ἄντρέ; τὸν ρώτησε.

— Ὅσο μπορέσω πρὸ γρήγορα, πολυαγαπημένη μου. Πάντως, τὸ ἀργότερο αὐτὸ τὸ πρωῒ.

Τὸ τραῖνο θὰ περνοῦσε σὲ μισὴ ὥρα. Ὁ Ἄντρέ εἶχε ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ νὰ πᾶν στὸ σταθμό.

— Ὅλοι ἦταν θλιμμένοι, γιὰ τὸν κομπάρζ. Προβλεπὸν ἡ Κλαβιέρ θὰ θυμώταν αἰώνια ἀπὸ τοῦ μεγάλου κινδύνου τὴν εἶχε σώσει. Τὸ πένθος ἐρχόταν νὰ θολώσῃ τὴν γενική χαρά.

— Δὲ θὰ δώσουμε χορὸ, δὴλωσε ἡ Ἑοριέτα.

Ἡ Κυρία μὲ τὰ μαύρα τὴν εὐχαρίστησε, σφίγγοντάς της τὸ χεῖρ.

— Ὁχι, δὲ θὰ πεθάνῃ! φώναξε ἡ Κλαβιέρ. Ἐνὰς τέτοιος ἀνθρώπος δὲ μπορεῖ νὰ πεθάνῃ. Πρέπει νὰ ζῇ!

Ἡ γ. Κλαβιέρ κοίτησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι της.

— Ὁ ἀρρωστικὸς τὸν καμαριέρης μοῦ γράφει πὺς ἔχει γαθῇ γὰρ ἐλπίδα, πὺς ὁ κινδύνος τοῦ δὲν ἔχει πιά παρά λίγες ὥρες ζωῆς.

— Ἀρχισε νὰ πηγαίνει ἀσπηνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ γυναίκα του, παρατήρησε ὁ Μπογκζάν. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τοῦ στοίχισε ὁ θάνατός της.

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ πῇ ὁ Μπογκζάν ὅτι ἕνας ἄλλος μεγάλος πόνος εἶχε τραυματίσει θανάσιμα τὸν Ροζαμόν...

Αὐτὸ τὸ σκεπτόταν ἡ γ. Κλαβιέρ καὶ ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Ἐλξε τὸν προαισθητὴ πὺς θὰ πέθαινε. Μοῦ τὸ εἶπε πῶς δὲν εἶχε πιά κανένα λόγο νὰ ζῇ».

Ἐλξε περᾶσει τόσα ἡ μεγάλη ἔσση τῆς ἡμέρας. Κατέβηκαν ὅλοι στὸ πάρκο.

Ἡ Κλαβιέρ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, καθισμένοι σ' ἕνα παγκάκι, μιλοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον τους. Ὁ Νταμιόν γὰρ ζήτησε τὸν Νταμιόν.

— Ἄν σὰς ἐνοχλῶ, νὰ φύγω, τοῦς εἶπε χαμογελάων.

— Ἔχετε καλὰ πὺς δὲ συμβαίνει τέτοιο πράγμα, διαμαρτυροῦντο ἡ νέα. Θὰ εἰσαίτε πάντα ὁ δεύτερος πατέρας μας.

Ἐλξε περᾶσει τόσα ἡ μεγάλη ἔσση τῆς ἡμέρας. Κατέβηκαν ὅλοι στὸ πάρκο.

Ἡ Κλαβιέρ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, καθισμένοι σ' ἕνα παγκάκι, μιλοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον τους. Ὁ Νταμιόν γὰρ ζήτησε τὸν Νταμιόν.

— Ἄν σὰς ἐνοχλῶ, νὰ φύγω, τοῦς εἶπε χαμογελάων.

— Ἔχετε καλὰ πὺς δὲ συμβαίνει τέτοιο πράγμα, διαμαρτυροῦντο ἡ νέα. Θὰ εἰσαίτε πάντα ὁ δεύτερος πατέρας μας.

Ἐλξε περᾶσει τόσα ἡ μεγάλη ἔσση τῆς ἡμέρας. Κατέβηκαν ὅλοι στὸ πάρκο.

Ἡ Κλαβιέρ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, καθισμένοι σ' ἕνα παγκάκι, μιλοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον τους. Ὁ Νταμιόν γὰρ ζήτησε τὸν Νταμιόν.

— Ἄν σὰς ἐνοχλῶ, νὰ φύγω, τοῦς εἶπε χαμογελάων.

— Ἔχετε καλὰ πὺς δὲ συμβαίνει τέτοιο πράγμα, διαμαρτυροῦντο ἡ νέα. Θὰ εἰσαίτε πάντα ὁ δεύτερος πατέρας μας.

Ἐλξε περᾶσει τόσα ἡ μεγάλη ἔσση τῆς ἡμέρας. Κατέβηκαν ὅλοι στὸ πάρκο.

Ἡ Κλαβιέρ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, καθισμένοι σ' ἕνα παγκάκι, μιλοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον τους. Ὁ Νταμιόν γὰρ ζήτησε τὸν Νταμιόν.

— Ἄν σὰς ἐνοχλῶ, νὰ φύγω, τοῦς εἶπε χαμογελάων.

Κι' ὁ γέρος, ἱκανοποιημένος, γυρῶν ἄλλοι τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἕνα δάκρυ χαρὰς, ποὺ εἶχε ἀνέβῃ στὰ μάτια του.

ΙΕ'.

Μόλις ἔφτασε μὲ τὸ τραῖνο στὸ Παρίσι, ὁ Ἄντρέ πῆγε μὲ ἕνα ταξι στὸ μέγαρό τοῦ Ροζαμόν.

Τὸ μεγάλο σπίτι ἦταν σιωπηλὸ, μὲ λειστοὶ τὰ παντζούρια, σὰν νὰ φτεροῦντο γι' ὅλας ἀπάνω του ὁ θάνατος.

— Ὁ γέρος Ἄντορ, ὁ πρῶτος καμαριέρης τοῦ κομπάρζ—οἰκονόμος, μάλιστα—ἐποδερνέτο τὸν Ἄντρέ μὲ βορρομένη ματιά. Ὁ νέος ζήτησε νὰ δῇ τὸν Ροζαμόν.

— Ἀλλοῖμονο, κύριε, τοῦ εἶπε, ὁ ἀγαπημένος μας ἀρετικὸς δὲ θέλει νὰ δεχθῇ κανένα. ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ μπαίνομε στὸ δωμάτιό του.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλετε τὸν ἐρχομό μου;

— Εἰσαίτε ὁ γ. Ἄντρέ Κλαβιέρ; φώναξε ὁ Ἄντορ.

— Ὁ Ἄντρέ ἀπολόγησε τὸ γέρος ἱππότη. Ἀνέβηκε μαζί του τὴν μεγάλη σκάλα καὶ περιέμενε στὸν προθάλαμο τοῦ διαμερίσματος τοῦ κομπάρζ. Ὁ Ἄντορ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό του.

— Ὁ ἀρρωστικὸς ἀνοίξε τὰ μάτια του, τὸν ἀναγνώρισε καὶ μοιροῦντο:

— Ἀ, εἰσὶ εἰσαί, Ἄντορ;

— Κύριε κομπάρζ, νοιώθετε ὅπως τὰ δυνατός, γιὰ νὰ δεχθῇτε ἕνα πρόσωπο;

— Ποῖο πρόσωπο; Ἐρεῖς καλὰ ὅτι δὲ θέλω...

— Συγγνώμης μας, κύριε κομπάρζ, ποὺ σὰς παρακούσαμε. Μὰ, ἀπὸ τότε ποὺ ἀρρωστήσατε, μὴν σὰτε τόσο συχνὰ γιὰ τὸν γ. Ἄντρέ Κλαβιέρ...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ροζαμόν φωτίσθηκε, σ' αὐτὸς τὶς λέξεις.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ μὲ δῇ; ρώτησε μὲ λαχτάρα.

— Ὁ γ. Ἄντρέ Κλαβιέρ.

— Αὐτός, αὐτός!...

— Πατέρα μου! Πατέρα μου! φώναξε.

Ὁ Ροζαμόν ἀκούστηκε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους του.

— Ἄκουσα καλὰ; πρόσθεσε. Μὲ λές «πατέρα», μοῦ δίνεις αὐτὸ τὸ ὄνομα ποὺ δὲν τ' ἀξίζω;

— Ἦοβα, πατέρα μου, νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσεις γιὰ τὸ ἀνήθηκα. Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!

— Παιδί μου, ἔλα νὰ σὲ σφίξω στὸ στήθος μου! φώναξε ὁ γέρος, ποὺ φάνηκε πὺς εἶχε ξαναδοῇ ξαπνικά τὶς δυνάμεις του. Εἶναι ἀλήθεια πὺς παντρεύτηκε;

— Ναι, παντρεύτηκε σήμερα τὸ πρωῒ.

— Δὲ χορταίνω νὰ σὲ ζητάω,

Ὁ Ἄντρέ φίλησε ἐνδραχὶ τὸ μέτωπό του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἰσως μετανοοῦντο ἀπὸ τὸν γάμο, γιὰ τὴν ἐντελέσει καὶ αὐτὸς στὸν πρόωγο θάνατο τοῦ πατέρα του.

Τὸν φίλησε τὰ μάτια, γογγίσσε διὰ τὸν γ. ἄρχισε νὰ προσεύχεται, ὅπως καὶ οἱ δύο ἱππότες...

Ὁ Ἄντρέ γύρισε στὸ Μπρεσέλ τὴν Παρασκευή τὸ μεσημέρι, ὅπως εἶχε ἐπισχεθῇ. Ἀνάγκη τὸν θάνατο τοῦ κομπάρζ ντὲ Ροζαμόν. Κι' ὅταν βρέθηκε μόνος μὲ τὴν μητέρα του, τῆς διηγήθηκε πᾶν ὅσα ἔβλεπε, ὅτι εἶχε συμβῇ μετὰ τὸν γάμο.

Τὴν Κυριακὴ ἔγινε ἡ κηδεία του. Τὴν παρακολούθησαν ἡ γ. Κλαβιέρ, ὁ Ἄντρέ, ὁ Μπογκζάν, ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Κλαβιέρ.

Αὐτὸ βδομάδες ἀργότερα, ξαναβρίσκαμε ὅλους τοὺς ἄλλους μὲ συγγενικοῦς ἀπὸ Γαλιζία, μὲ τὸ γάμο τῆς Κλαβιέρ καὶ τοῦ Ἐδουάρδου.

ποῖσθεσε. Ἀλήθεια, μοῦ μοιάζει, ὅσοις ἦσαν τὰ νεύα μου. Μὰ ἀκόμη πρὸ πολλὴ μοιάζει στὴν μητέρα σου. ἔχεις τὴν γλυκερία ματιά της, ποὺ εἶναι ὁ καθοριστὴς τῆς ψυχῆς της... Νὰ τὴν ἀγαπᾷς πάντα, τὴν μητέρα σου. Ἄντρέ.

— Τποφανεροί, ἡ καμμένη... Ἐσὶ ἦσαν ἡ παρηγορία της καὶ τὸ χαμόγελό της... Ἐρεῖς ὅλη τῆς τῆς ζωῆς, τὸ τί ἔκανε... σὰν σὰν καὶ γιὰ τὸς ἄλλους. Τί γυναικα, Ἄντρέ, τί γυναικα!

— Κοιτάξτε, πατέρα μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἄντρέ. Μὴ μιλάς.

— Ὁχι, ὄχι! Νοιώθω πολὺ καλότερα.

— Ἀφοῦ σώσατε γιὰ λίγο, ὁ κόμης ρώτησε:

— Πῆγε ἡ μητέρα σου στὸ Γαλιζία;

— Ναι, ἀμέσως μόλις πῆρε τὸ γράμμα σου.

— Καί τώρα, τί γίνεται ἐκεῖ;

— Ὁ Ἐδουάρδος παντρεύεται τὴν Κλαβιέρ. Θὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦς δὲ δεκαπέντε μέρες.

— Ἀγαπᾷς τὸν παῖδί, εἶπε, εἶχα τὴν χαρὰ νὰ σὲ δῶ πρὸς ἀρίστη τὴν τελευταία μου πνοή. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποδοτικὴ ἐπιθυμία μου.

— Ὁ θεὸς μοῦ ἔκανε τὴν χάρι...

Πόσα πράγματα θάθελα νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη! Μὰ δὲν μπορῶ πιά, σβύνω...

Ὁ Ροζαμόν προσπάθησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε. Ἐρεῖς μονάχα στὸν Ἄντρέ μὴ πονεμένη ματιά, ποὺ ἤθελε νὰ πῇ:

— Ναι, ναι, μὴ μ' ἀφήνεις, μείνε κοντά μου!

Ἦοβε σὲ λίγο ὁ γιγατό, ἔβλεπε τὸν ἀρρωστο καὶ διάταξε νὰ ἐξαχολοῦντο νὰ τοῦ δύνουν γὰρ ὥρα τὸ ἴδιο φάκελλο.

Ὅταν ἔφτανε, τὸν συνόδεψε ὁ Ἄντρέ καὶ τὸν ρώτησε:

— Πλησιάζει τὸ τέλος, ἀπᾶντρε ἐκείνος κοινοῦντας τὸ κεφάλι του.

Ὁ Ἄντρέ ξαναγύρισε στὸν δώματι, ἀποκαταμένους νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Τὰ μάτια τοῦ κομπάρζ, ὁδονόησαν, μὲ νανὴ καρφωμένα πάνω του, μὲ μὴν παρὰ ἑξῆς.

Ἦταν φανερό πὺς προσπάθεισε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Κατὰ τὶς 11, ἄρχισε ἡ ἀγνία καὶ κράτησε ὡς τὸ πρωῒ. Στὶς 8, ὁ κόμης ἀναστράφηκε λίγο στὸ χροβάτι του, ἄρχισε σπασμωδικὰ τὸ χεῖρ τοῦ γινού του καὶ πρόσθεσε ὁδονόησαν:

— Εὐτυχισμένοι... εὐτυχισμένοι...

Τότερα ἔπεσε πρὸς τὴν πίσω καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐλξε ξινηχῆσει.

Ὁ Ἄντρέ φίλησε ἐνδραχὶ τὸ μέτωπό του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἰσως μετανοοῦντο ἀπὸ τὸν γάμο, γιὰ τὴν ἐντελέσει καὶ αὐτὸς στὸν πρόωγο θάνατο τοῦ πατέρα του.

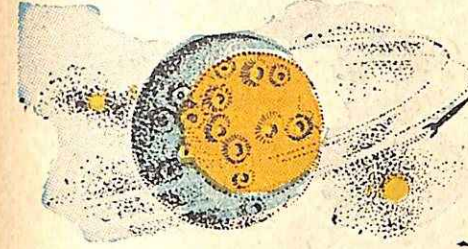
Τὸν φίλησε τὰ μάτια, γογγίσσε διὰ τὸν γ. ἄρχισε νὰ προσεύχεται, ὅπως καὶ οἱ δύο ἱππότες...

Ὁ Ἄντρέ γύρισε στὸ Μπρεσέλ τὴν Παρασκευή τὸ μεσημέρι, ὅπως εἶχε ἐπισχεθῇ. Ἀνάγκη τὸν θάνατο τοῦ κομπάρζ ντὲ Ροζαμόν. Κι' ὅταν βρέθηκε μόνος μὲ τὴν μητέρα του, τῆς διηγήθηκε πᾶν ὅσα ἔβλεπε, ὅτι εἶχε συμβῇ μετὰ τὸν γάμο.

Τὴν Κυριακὴ ἔγινε ἡ κηδεία του. Τὴν παρακολούθησαν ἡ γ. Κλαβιέρ, ὁ Ἄντρέ, ὁ Μπογκζάν, ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Κλαβιέρ.

Αὐτὸ βδομάδες ἀργότερα, ξαναβρίσκαμε ὅλους τοὺς ἄλλους μὲ συγγενικοῦς ἀπὸ Γαλιζία, μὲ τὸ γάμο τῆς Κλαβιέρ καὶ τοῦ Ἐδουάρδου.

ΤΕΛΟΣ

γνωριμία ΣΥΜΠΛΑΝ

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

νὰ ζητήσωμε τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου, ποὺ λέγεται ζωή.

Δὲν εἶναι δυνατόν, βέβαια, νὰ ἐρεῖς τί συνέβη, ὅταν διαλύσῃς ἀνδροειδὴς ἀμμονίας καὶ θείου (ἀπὸ τοῖς ὁποῖς ἀποτελεῖται τότε ἡ θάλασσα) παρέμειναν ἐκτεθειμένες ἐπὶ μακρότατο χρονικὸ διάστημα (δυσχερειαὶ καὶ αἰῶνες ἴσως) στὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑπεριοδῶν ἀκτίνων, ὅπως εἶπαμε, ἦταν τότε ἰσχυρότατη. Εἶναι πιθανόν, ὅμως, ἀπ' αὐτὴν ἐπιδράσει, νὰ σχηματισθῇ ἀπὸ ἀπλούστατες ὁργανικὰς ἐνώσεις, ὅπως εἶναι τὰ ἀμινοξέα, πρὸς βίοντες στὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑπεριοδῶν ἀκτίνων.

Ἡ Γῆ εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ κοσμοῦ, ἀναπόσπαστα ἐνωμένη μετὰ τὸν ὅλον. Ἀλλὰ πὺς δημιουργήθηκε ἡ ζωὴ πάνω στὸν πλανήτη μας;

Οἱ ἀστρονόμοι μὰς λένε ὅτι συνέτελεσε σ' αὐτὴ ἡ ἰδιαίτερη θέσις τοῦ μέσου τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ἡ Γῆ ἔναι βρισκόμενη πολὺ κοντὰ στὸν ἥλιο, ὅπως ὁ Ἑρμῆς, ποὺ περπολεῖται ἀπὸ τὶς ἀκτίνες του, οὐτε πολὺ μακριά, ὅπως ὁ Πλούτων, ὅπου, καὶ ὅλες τὶς ἐνδείξεις ἐπικρατοῦν θερμῆς κλίμακας ποὺ πλησιάζουν στὸ ἀπώτερό ὑπὸν.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπάρξει ἄλλων μορφῶν ζωῆς σ' ἄλλους πλανήτες, ἀλλὰ μὰς πληροφορεῖ γιὰ τὸν ζῶν ὅπως τῆς Γῆς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, παρὰ μόνον σὲ πλανήτες ποὺ βρισκονται στὴν ἴδιαν συνθήκη σ' αὐτήν.

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ζωή;

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Μπερνάλ, ποὺ θεωρεῖται ὡ

—“Αν ξφυνγε κανέννας πόντος από την κάλτσα
σας, εδῶ εἶμαι ἐγώ!”

Καὶ τῆς ἑδραίας τὴν ἀπέραντη
ἐκτασί τοῦ νεοῦ. Ἐπειτα τὴν το-
ποθέτησά σπὸ διαμέρισμά τῶν ἐ-
πιδολαβῶν ζώων, δινοντάς τῆς ἑνα-

Ε. Λ. Παλιό βιβλίο, το «Γεωπονία» του μοναχού Άγαπαιου, περιέχει, ανάμεσα στις πολλές και χρήσιμες οδηγίες του, και μερικές σχετικές με το ψάρεμα. Βέβαια, τα χρόνια εκείνα δεν υπήρχαν τα σημερινά μέσα. Για το περίεργο όμως του πράγματος, και ακόμη για τους μανιώδεις ερασιτέχνες ψαράδες, που μπορούν ίσως και να ωφεληθούν απ' αυτές, σταχυολογούμε μερικές, που ασφαλώς θα τους ενδιαφέρουν:

1) Πάρτε ένα κομμάτι κόκκινο πανί, το κοινώς λεγόμενο λαδόπανο, που να έχει μέτρος σαν την ανθρώπινη γλώσσα. Το πανί αυτό το αλείψετε με λάδι της βαλεριάνας. Κρεμάστε το στο όρμυδι (όρμηθιά), κοντά στο άγκιστρο σας, και όσες φορές το κατεβάσετε στη θάλασσα, δεν έρχεται ποτέ άδικο.

2) Κοπανίστε κάμποση βαλεριάνη. (Η βαλεριάνη είναι ρίζα χόρτου, που επιστημονικά λέγεται άγρια νάρδος). Τη βάζετε στα δίχτυα σας, ζυμωμένη με λίγο αλεύρι, ή στο κοφινό ή σε οποιοδήποτε άλλο εργαλείο της ψαρικής σας. Το χόρτο αυτό έχει τέτοια μυρωδιά, που το ψάρι τρέχει από πίσω του, σαν μεθυμένο.

3) Πάρτε λίγη λεβάντα, κοπανίστε την με μία πέτρα και ρίξτε την στη θάλασσα, για να συναχθούν εκεί άπειρα ψάρια.

4) Πάρτε έναν πετεινό ή μία όρνιθα και κοπανίστε την μαζί με τον τριχάκι, όπως να λυθούν τα κόκκαλά της. Πρέπει να έχει μέσα της και όλα τα εντόσθια της, για να πάρη η άμμος τη μυρωδιά του κρέατος. Κατόπιν, σκορπίστε από το μίγμα αυτό στη θάλασσα, σε διάφορους τόπους. Τα ψάρια, μόλις νοιώσουν τη μυρωδιά αυτή, τρέχουν προς τα εκεί. Βρήτε τότε ένα καλό μέρος, για να καθίσετε με το καλάμι, και δολώστε με λάδι από το στήθος της κόττας. Με τον τρόπο αυτό, πιάνετε όσους σαργούς θέλετε. Μονάχα που νερρά ή είναι κάμποσο δολά, τότε νερρά ή νυχτα, για να μη φανεί, γιατί πολλά ψάρια είναι πονηρά.

5) Φτιάξτε ένα φανάρι με γυαλί ή με κρύσταλλο, με τρόπο τέτοιο, που να μη μπαίνει μέσα το νερό. Και όταν θέλετε να ψαρεύετε, κατεβάστε το μέσα στη θάλασσα. Τότε συνάγονται στο φως όλα τα ψάρια, μόνον που πρέπει να είναι νυχτα, σκοτάδι.

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΟΛΩΜΑΤΑ

Αυτές τις οδηγίες μας δίνει ο μοναχός Άγαπαιος. Άλλα υπάρχουν και άλλοι τρόποι ψαρέματος, για όρισεμένα ψάρια.

Το ψάρεμα γίνεται συνήθως πολύ πρωί και με μπουτσάκια.

Οι κωβιοί ή γωβιοί θέλουν δολώμα από ψαχινό κρέας ή σουπιά ή καλαμάρι. Οι σαργόι, τα χέλια και τα λαυράκια θέλουν για δολώμα παστό έντερο θαλαμιάς, και νωπό έντερο τὰ γοφάρια, λαυράκια κλπ.

Τα δολώματα γίνονται καλλίτερα, όταν είναι ανακατεμένα με φυτικές και ζωικές ουσίες. Οι καταλλήλότερες ζωικές είναι: το πηγμένο αιμά, τα εντόσθια της κόττας, ή κοπριά του αλόγου, διάφορα σκουλήκια κομματιασμένα, ούρες από γαρίδες, και οι φυτικές: ζύμη από καναδάσπορο, βρεγμένο σιτάρι, κουκιά, πατάτες, βρασμένες, πίτυρα, κριθάρι, ζυμάρι, ψύχα από ψωμί κλπ.

Η σφυρίδα θέλει για δολώμα παστή σαρκέλλα.

Το μελανούρι, που ψαρεύεται με δίχτυα, θέλει δολώμα κοχύλια της θάλασσας (το εσωτερικό τους, δηλαδή, αφού τα σπάσουμε). Μα, αν το ψαρεύετε με το καλάμι, θέλει ψωμί βρεγμένο, χωρίς τυρί, σκέτο απ' αυτός.

Η πέρκα, που ψαρεύεται με την καλέτρη, θέλει δολώμα γαρίδα ή αβρίνια. Η αβρίνια είναι δυο οδόν: ο άβρινος και το σουδάι. Όταν θέλετε να ψαρεύετε αβρίνια, πονάστε τον αβριολόγο στη θάλασσα, αφού ρίξετε μέσα ψωμί, τυρί ή και σαρκέλλες παστές κοπανισμένες.

Ο άβρινος είναι σπουδαίο δολώμα, γιατί τὰ ψάρια τον προτιμούν, και κυρίως οι παπύρες, τα γοφάρια, οι συναγρίδες, τα φαγκρία και όσα ψαρεύονται με παραγάδια.

Η όρμηθια γίνεται από τριχά ά-λέγου. Ενώπιε 12 τριχίς (μετακάτω μέρος) βάζετε μεσηνέας (μεταξότρη), που είναι το καλλίτερο νήμα, τὰ τὰ ψάρεμα με άγκιστρι

Κρεμάστε κοντά στο άγκιστρο σας ένα κοκκίνο πανί, αλειμένο με λάδι της βαλεριάνας, για να πιάνετε έτσι πολλά ψάρια.

και έχει μέτρος δυο όρμηθες. Ύστερα βένετε τ' άγκιστρο και προβάτετε λίγο μολύβι. Με όρμηθιά, παραγάδι και άνεμότρητα πιάνονται πολλοί βακαλάοι.

Το γυαλιντάκι ψαρεύεται νύχτα με συρτή και θέλει δολώμα ένα κομμάτι άσπρο ψωμί.

Η γόπα, ή όπως λέγεται επιστημονικά βωδ, ψαρεύεται συνήθως με κύρτους. Η γόπα είναι καλό δολώμα στα παραγάδια, γιατί έχει φώσφορο.

Το κορονάτο, που μοιάζει με το φαγκρί, ψαρεύεται με παραγάδια και θέλει δολώμα μαρίδα ή καλαμάρι.

Το γοφάρι, που επιστημονικά λέγεται λυχία ή άμια, θέλει δολώμα καλαμάρι, ή ζαργάνα, ή γόπα, ή λουτσάκι ή μικρό μωγκυρί. Πρέπει όμως ή ούρα του ψαριού να βρισκείται προς τα κάτω. Επίσης το γοφάρι θέλει δολώμα μικρό χέλι.

ΟΙ ΑΣΤΑΚΟΙ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΟΤΖΙΑ

Πολλοί ψαράδες, για να πιάνουν τη σμύρνα ή σμερνα, κάνουν μία θηλειά στο τσιγόνι και ή σμερνα, μόλις φάη το δολώμα και κινή η φύγη, πιάνεται από τη θηλειά στο καλάμι και, τραβώντας για να έλευθερωθή, πνίγεται μόνη της. Τότε την τραβούν έξω, δίχως κίνδυνο.

Στην Ύδρα, τη σμερνα την αποφεύγουν, αφού θα φάμε: λένε οι Ύδριστες. Και όμως, μαγευμένη με δάφνη, σκάρδο και ντομάτα, είναι σπουδαίος μεζές για κρασί.

Όταν ψαρεύει ή γόλας, που ψαρεύεται με παραγάδι, άνεμότρητα ή με δίχτυα χοντρά ή και με πετονιά από τσιγόνι υδρείο τη νύχτα, θέλει για δολώμα γόπα.

Η ζαργάνα είναι ψάρι το άβροτο. Όταν ψαρεύεται με καλάμι, θέλει για δολώμα μικρό κομμάτι σουπιά ή καλαμάρι ή ένα λεπτό κομμάτι πάχος βοδινού. Όταν ψαρεύεται με συρτή, θέλει ένα από τα προαναφερθέντα δολώματα ή γαρίδα μικρή και άβροτο.

Ο έστακος πιάνεται με κύρτους, μέσα στους οποίους βάζετε κομμάτια από ψάρια και κυρίως από μωγκυρί.

Ο μακαρίτης δήμαρχος Κωνα.

πίτυρα, είτε μασημένα σε σφάλους (τασάν x).

Ύστερ από δυο ήμερών ψάρεμα, αλλάζτε τὰ άγκιστρια, γιατί το ψάρι απέρνει μυρωδιά και δεν «τσιμπάει» στο δολώμα.

Όταν θέλετε να ψαρεύετε λαυράκια, στερεώστε το έντερο της παλαμιάς με ψιλή κλωστή, στριφονυρίζοντας την στο άγκιστρο. Η μεσηνέας δεν ποεί να είναι χοντρή, γιατί την κόβει τότε με τὰ δόντια του, αλλά ψιλή, ώστε να μπαίνει άνονεμα σ' αυτά και να μην κόβεται.

Όταν τσιμπή ή σαργός, άφήστε την πετονιά (καλούμα), γιατί τότε δεν υποτείνεται και τρώει το δολώμα. Αλλοιώς, αν είναι μέγας, γέρνει πλαγίως και μ' ένα δυνατό χτύπημα κόβει την πετονιά.

Άλλοτε, έδεναν την πετονιά μ' ένα κελκούδι, κι έτσι το ψάρι κουράζονταν πολύ και τότε το τραβούσαν έξω στην άμμο.

Το λαυράκι κυρίως θέλει τέχνη για να το τραβήξει κανείς έξω, γιατί ο ψαράς πρέπει να τραβά δυο μέτρα πετονιά και ν' αφήν ένα, με χρις ότου το κουράσει.

Ο κωβιός ή γωβιός, είναι πολύ πονηρό ψάρι, όπως και το πετρώφαρο, το λεγόμενο κακαρέλος. Διακρίνεται δύσκολα, γιατί έχει το χρώμα της έμμου. Όταν πιναί, έχει άνοιχτό το στόμα του και κουνάει ταλωμένα τα πετρώγια του. Κάτω από την κοιλία του, έχει ένα κωνοειδές πετρώγιο. Αυτό το έπτερεί να σπιντρεί μετέωρος σχεδόν παντα και στην πιο μικρή πέτρα. Για να μην τον φοβόστε, αφήνετε με το δολώμα να πέσουν μπροστά του, πνίγεται τουλάχιστον πάντως με κομμάτι του.

Αν φοβάται, φεύγει, αλλοιώς, δεν κινείται, αλλά στέκεται και βλέπει το δολώμα. Σε λίγο, φεύγει 1-2 μέτρα, ζαργαυρίζει και στο τέλος το αρπάζει. Δεν πρέπει όμως να τραβήξε την πετονιά παρά μόνο όταν κουνάει το στόμα του (σημείο ότι κατάπιε το δολώμα) ή όταν γυρίση την ούρα, για να φύγη. Τη νύχτα, με φωτιές, ψαρεύονται

ΨΑΡΙΑ

Κοτζιάς, μανιώδης ψαράς, είχε μάθει ένα μυστικό από κάποιον ψαρά, πως να ψαρεύη τους άστακούς. Μαζί με το δολώμα, κρεμούσε και μία λουρίδια κελκούδι, έως μία πήχυ, και ήταν έλθουσιασμένος που σ' άνοιχτά της Βουλιαγμένης έπιασε άστακούς.

Το χταποδι ψαρεύεται με σαλαγκιά, που κατασκευάζεται από μολύβι με 3-4 άγκιστρια. Τη σαλαγκιά δένετε με τσιγόνι χοντρό και άγκιστρώνετε πάνω ένα ψαράκι ή ένα κομμάτι άσπρο πανί. Μόλις ή σαλαγκιά φτάση δίπλα στο καλάμι, το χταποδι αλλάζει χρώμα κι άφήνει έλευθερα τὰ πλοκάμια του για να πιάνη τη σαλαγκιά, την οποία νομίζει για τροφή.

Ο ροβός, αν τον ψαρεύετε με κύρτους, θέλει δολώμα ρέγγα, κομμένο στο μέτρος της, σε τέσσερα μέρη με το μαχαίρι. Αν ψαρεύει με άρμυθιά χοντρή, θέλει όλο χταποδιού.

Η συναγρίδα ψαρεύεται με παραγάδι, με συρτή, με δίχτυα, με πετονιά και θέλει δολώμα γόπα ή καλαμάρι ή πέρκα.

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ ΚΑΙ ΛΑΥΡΑΚΙΑ

Το μπαρμπούνι ή τριγύλια όπως λέγεται στην Ιταλία, θέλει για δολώμα και κοχύλια: που μοιάζουν με μικροσκοπικούς άστακούς. Θα χρησιμοποιήστε μόνο την ούρα τους, που είναι ίδια με σκουλήκι.

Στα μπαρμπούνια, το δολώμα να το ρίχνετε έλαστρο μπροστά τους, τη στιγμή που σκαλίζουν στην άμμο και θαλύνουν τα νερά, γιατί είναι άβροτο και ψάχνουν εκεί για να τρώει την τροφή τους. Το βρίσκουν τότε και το αρπάζουν.

Όταν βρέχη και θαλύνουν τα νερά, ψαρεύτε τὰ χέλια. Κι όταν είναι βοριάς και τρικυμία, ψαρεύτε στα ό-ε-ε σαλαγκιά έντερον παλαμιάς πατών, ανακατεμένων με

πίτυρα, είτε μασημένα σε σφάλους (τασάν x).

Όταν θέλετε να ψαρεύετε λαυράκια, στερεώστε το έντερο της παλαμιάς με ψιλή κλωστή, στριφονυρίζοντας την στο άγκιστρο. Η μεσηνέας δεν ποεί να είναι χοντρή, γιατί την κόβει τότε με τὰ δόντια του, αλλά ψιλή, ώστε να μπαίνει άνονεμα σ' αυτά και να μην κόβεται.

Όταν θέλετε να ψαρεύετε λαυράκια, στερεώστε το έντερο της παλαμιάς με ψιλή κλωστή, στριφονυρίζοντας την στο άγκιστρο. Η μεσηνέας δεν ποεί να είναι χοντρή, γιατί την κόβει τότε με τὰ δόντια του, αλλά ψιλή, ώστε να μπαίνει άνονεμα σ' αυτά και να μην κόβεται.

Τρόποι Ψαρώσυνης κι' έρωτες στο βυθό

Το μαγιατικό ψαρεύεται με συρτή και θέλει δολώμα καλαμάρι ή ζαργάνα ή και γόπα, όπως τὰ γοφάρια.

Το λιβρίνι ή έρυθρίνος, όπως λέγεται επιστημονικά, θέλει δολώμα καλαμάρι, ή γαρίδα, ή μαρίδα, κλπ.

Το κοκκάι είναι σαν το σαφρίδι, ψαρεύεται με συρτή, όπως και ή δολακίνα και το μελανούρι.

Η ζύμη από διάφορα όλικά είναι ή καλύτερη για δολώμα, όπως π.χ. ή ζύμη από πίτυρα, ψύχα ψαμιού, σκουλήκια μικροκομμένα, κρόσος από αλόγο, έντοσθια από όρνιθα, καλά ήλα ζυμωμένα. Άλλα ή καλή ζύμη είναι: βρασμένος κρόκος αλόγου, μέλι, σιτάρι βρασμένο με κοπανισμένο τόν κρόκο του αλόγου και καλά ζυμωμένο.

Έκτος από τὰ φυσικά δολώματα, υπάρχουν και τὰ τεχνητά, από πτερά, όμοιώματα έντομων, όμοιώματα ψαριών, κλπ.

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ο έρωτας είναι γενικό κακό... Η ζήλωση είναι επίσης... Όπως ή γή, έτσι και ή θάλασσα, είναι ένα ά-πέραστο πεδίο έρωτικών μαχών.

Από τον άνθρωπο ως το σκουλήκι, όλα τὰ πλάσματα, τὰ ζώα, τὰ ψάρια, αγαπούν, το καθένα με τον τρόπο του. Μέσα στα άδεια, με και στο βυθό της θάλασσας, μπορεί να συναντήση κανείς είδύλλια. Υπάρχουν

Περιμένει με όποια όρεσνικά του μία φορά, όταν άλλα άρεσνικά του βρίσκονται για να του πάρουν τη νύφη παστάδα.

Αυτά την άναμενόμενη νύφη, πολεμά μαζί τους λυσσασιά, σαν ίπ-πότες, που έξερε να χύνη το αίμα του και να θυσιάζεται για την έκλεκτή της καρδιάς του...

Τέλος, ή άγαπημένη έρχεται. Προχωρεί καμαρωτά και κάνει πώς δεν προσέχει γύρω της, πώς δε δι-νεται σημασία...

Μα να, πλησιάζει στην παστάδα... και, χράι! ο έραστικός, που ή την περιμένει, τής ρίχνεται και ή την άρπίζει, κάτω από τὰ γα-λάνα νερά, στην ήσυχη γωνιά με-βυθού!

Παροδίδονται κι' οι δυο στο ζευ-

γάρμα τους. Η μαλακή άμμος είναι το στρώμα τους και σκεπα-σμά τους το γαλαζοπράσινο νερό... Η φύσις θριαμβεύει...

Η ΦΛΟΓΗΡΗ ΣΟΥΠΙΑ

Μά, το πιο όραίο και θαυμάσιο

αήνες, κατά τους οποίους πολλά ψάρια παραδίδονται στα μάγια της άγαστης. Απορροφώντας δε τόσο από το έρωτικό πάθος τους, που δε δι-νουν πετρώρα ούτε για το άγκιστρο, ούτε για τον κίνδυνο του φαγώ-ματος από άλλο μεγαλύτερο ψάρι...

Άκέμα κι' ο πονηρός κυπρίνος πιάνεται με χαρά, φτάνει να φε-ριγείται από έρωτα. Άρκει να πλε-ριστεί την άγάτη του, για να πλε-ριστεί στα μαλακά ντεάνια των πρσίμων φυκιών, και δεν του κά-νεται κερφή...

Η ΕΡΩΤΙΑΡΑ ΠΕΣΤΡΟΦΑ

Μά πιο έρωτική, πιο αίσθηματι-κή, πιο γαργαλιάρη από τ' άλλα ψάρια, είναι ή πεστρόφα.

Όταν φθάση το φθινόπωρο, ή καρδιά της άρεσνικής πεστρόφας χτυπά και δε μπορεί να σταθή από τον έρεθισμό. Την ίδια περίοδο, τὰ θηλυκά ψάρια έχουν χαθή, δε φαί-νεται πια, έχουν τρυπώσει σε άγνωστες σκοτεινές τρύπες, σε μέρη, που είναι άδύνατον να τὰ ανακαλύψουν τὰ άρεσνικά.

Γιατί αυτή ή εξαφάνιση; Γιατί α-πό το κρύψιμο; Είναι σκότιμο. Σαν θηλυκά, που είναι, καταλαβαίνουν, ότι, για να γίνουν πιο έπιθυμητά, για να κά-νουν τὰ άρεσνικά να λαχταρήσουν από τον πόθο, πρέπει να γίνουν ά-φαντα και κρύβονται...

Τα άρεσνικά καταλαβαίνουν, ότι

όλα αυτά είναι καμώματα. Είναι πονηρά κι' α-τά.

Για να τὰ έξερεθίσουν, λοιπόν, πιο πολύ, αρχίζουν με όποιαν ή-ετοιμάζουν το νυφικό κρεβάτι!

Στὰ καθάρια νερά, ανακαλύπτουν ένα κατάλληλο μέρος, για να μπο-ρή να τοποθετήση το θηλυκό τὰ αυγά του, κι' αρχίζουν να το τα-κτοποιούν. Με τὰ πτερύγια, με την ούρα, με το στόμα, καθαρίζουν την ήσυχη αυτή γωνιά, βγάζουν τὰ έλασάρια, τὰ χόρτα, και έτοιμά-ζουν τη φωλιάσα για την άγαπη-μένη τους.

Δεν υπάρχουν εκεί δυνατό ρεύμα-τα, ούτε σκοτάδι. Όλα λαμπύρουν, και ή άγαπημένη θα μείνη ευχα-ριστημένη.

Όταν πια ή δουλειά τελειώση, το άρεσνικό κάθεται και περιμέ-νει. Η άγαπημένη του δεν είναι δυνατόν, θα περάση, κι' όταν δη-στωμένο το νυφικό κρεβάτι, θα σταθή.

Τι είναι; Τι συνέση; Απλούστατα, κάποιος κύρ-σου-πιός κόλλησε επάνω στη σουπιά!...

Ο ψαράς σέρνει άμέσως το σπά-γγο, βγάζει το ζευγάρι από το νε-ρό και βουτά το θαλασσινό αυτό ρωμαιο, ο οποίος, αν και καταλα-βαίνει, ότι τον τραβούν έξω από το νερό, αν και βγαίνει στην ά-τμόςφαιρα, αν και βλέπει πως κιν-δυνεύει, εν τούτοις δεν έννοεί ν' άφήση την άγάτη του. Μένει γαν-ττωμένος επάνω της και ένα μο-νάχα σκεπτάται: την έρωτική από-λαυση...

Κάποτε όμως δεν κολλά μόνο έ-νας σουπιός πάνω στη σουπιά, αλ-λά και δυο και τρεις!... Τους έ-χει τυφλώσει το πάθος. Κι' ο ψα-

ράς τους πίνει και τους τρεις, ά-πάνω στα εξαρρώματα...

ΤΑ ΨΑΡΕΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΟΥ

Στὰ νησιά, οι έπιτηδεύοντες ψα-ράδες είναι οι καλύτεροι.

Ένας μάλιστα από τους καλοή-

Τους έρωτες του κύρ-σου-πιού

Μά, το πιο όραίο και θαυμάσιο

αήνες, κατά τους οποίους πολλά ψάρια παραδίδονται στα μάγια της άγαστης. Απορροφώντας δε τόσο από το έρωτικό πάθος τους, που δε δι-νουν πετρώρα ούτε για το άγκιστρο, ούτε για τον κίνδυνο του φαγώ-ματος από άλλο μεγαλύτερο ψάρι...

Άκέμα κι' ο πονηρός κυπρίνος πιάνεται με χαρά, φτάνει να φε-ριγείται από έρωτα. Άρκει να πλε-ριστεί την άγάτη του, για να πλε-ριστεί στα μαλακά ντεάνια των πρσίμων φυκιών, και δεν του κά-νεται κερφή...

Η ΕΡΩΤΙΑΡΑ ΠΕΣΤΡΟΦΑ

Μά πιο έρωτική, πιο αίσθηματι-κή, πιο γαργαλιάρη από τ' άλλα ψάρια, είναι ή πεστρόφα.

Όταν φθάση το φθινόπωρο, ή καρδιά της άρεσνικής πεστρόφας χτυπά και δε μπορεί να σταθή από τον έρεθισμό. Την ίδια περίοδο, τὰ θηλυκά ψάρια έχουν χαθή, δε φαί-νεται πια, έχουν τρυπώσει σε άγνωστες σκοτεινές τρύπες, σε μέρη, που είναι άδύνατον να τὰ ανακαλύψουν τὰ άρεσνικά.

Γιατί αυτή ή εξαφάνιση; Γιατί α-πό το κρύψιμο; Είναι σκότιμο. Σαν θηλυκά, που είναι, καταλαβαίνουν, ότι, για να γίνουν πιο έπιθυμητά, για να κά-νουν τὰ άρεσνικά να λαχταρήσουν από τον πόθο, πρέπει να γίνουν ά-φαντα και κρύβονται...

Τα άρεσνικά καταλαβαίνουν, ότι

όλα αυτά είναι καμώματα. Είναι πονηρά κι' α-τά.

Για να τὰ έξερεθίσουν, λοιπόν, πιο πολύ, αρχίζουν με όποιαν ή-ετοιμάζουν το νυφικό κρεβάτι!

Στὰ καθάρια νερά, ανακαλύπτουν ένα κατάλληλο μέρος, για να μπο-ρή να τοποθετήση το θηλυκό τὰ αυγά του, κι' αρχίζουν να το τα-κτοποιούν. Με τὰ πτερύγια, με την ούρα, με το στόμα, καθαρίζουν την ήσυχη αυτή γωνιά, βγάζουν τὰ έλασάρια, τὰ χόρτα, και έτοιμά-ζουν τη φωλιάσα για την άγαπη-μένη τους.

Δεν υπάρχουν εκεί δυνατό ρεύμα-τα, ούτε σκοτάδι. Όλα λαμπύρουν, και ή άγαπημένη θα μείνη ευχα-ριστημένη.

Όταν πια ή δουλειά τελειώση, το άρεσνικό κάθεται και περιμέ-νει. Η άγαπημένη του δεν είναι δυνατόν, θα περάση, κι' όταν δη-στωμένο το νυφικό κρεβάτι, θα σταθή.

Τι είναι; Τι συνέση; Απλούστατα, κάποιος κύρ-σου-πιός κόλλησε επάνω στη σουπιά!...

Ο ψαράς σέρνει άμέσως το σπά-γγο, βγάζει το ζευγάρι από το νε-ρό και βουτά το θαλασσινό αυτό ρωμαιο, ο οποίος, αν και καταλα-βαίνει, ότι τον τραβούν έξω από το νερό, αν και βγαίνει στην ά-τμόςφαιρα, αν και βλέπει πως κιν-δυνεύει, εν τούτοις δεν έννοεί ν' άφήση την άγάτη του. Μένει γαν-ττωμένος επάνω της και ένα μο-νάχα σκεπτάται: την έρωτική από-λαυση...

Κάποτε όμως δεν κολλά μόνο έ-νας σουπιός πάνω στη σουπιά, αλ-λά και δυο και τρεις!... Τους έ-χει τυφλώσει το πάθος. Κι' ο ψα-

ράς τους πίνει και τους τρεις, ά-πάνω στα εξαρρώματα...

ΤΑ ΨΑΡΕΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΟΥ

Στὰ νησιά, οι έπιτηδεύοντες ψα-ράδες είναι οι καλύτεροι.

Ένας μάλιστα από τους καλοή-

Τους έρωτες του κύρ-σου-πιού

Μά, το πιο όραίο και θαυμάσιο

αήνες, κατά τους οποίους πολλά ψάρια παραδίδονται στα μάγια της άγαστης. Απορροφώντας δε τόσο από το έρωτικό πάθος τους, που δε δι-νουν πετρώρα ούτε για το άγκιστρο, ούτε για τον κίνδυνο του φαγώ-ματος από άλλο μεγαλύτερο ψάρι...

Άκέμα κι' ο πονηρός κυπρίνος πιάνεται με χαρά, φτάνει να φε-ριγείται από έρωτα. Άρκει να πλε-ριστεί την άγάτη του, για να πλε-ριστεί στα μαλακά ντεάνια των πρσίμων φυκιών, και δεν του κά-νεται κερφή...

Η ΕΡΩΤΙΑΡΑ ΠΕΣΤΡΟΦΑ

Μά πιο έρωτική, πιο αίσθηματι-κή, πιο γαργαλιάρη από τ' άλλα ψάρια, είναι ή πεστρόφα.

Όταν φθάση το φθινόπωρο, ή καρδιά της άρεσνικής πεστρόφας χτυπά και δε μπορεί να σταθή από τον έρεθισμό. Την ίδια περίοδο, τὰ θηλυκά ψάρια έχουν χαθή, δε φαί-νεται πια, έχουν τρυπώσει σε άγνωστες σκοτεινές τρύπες, σε μέρη, που είναι άδύνατον να τὰ ανακαλύψουν τὰ άρεσνικά.

Γιατί αυτή ή εξαφάνιση; Γιατί α-πό το κρύψιμο; Είναι σκότιμο. Σαν θηλυκά, που είναι, καταλαβαίνουν, ότι, για να γίνουν πιο έπιθυμητά, για να κά-νουν τὰ άρεσνικά να λαχταρήσουν από τον πόθο, πρέπει να γίνουν ά-φαντα και κρύβονται...

Τα άρεσνικά καταλαβαίνουν, ότι

όλα αυτά είναι καμώματα. Είναι πονηρά κι' α-τά.

Για να τὰ έξερεθίσουν, λοιπόν, πιο πολύ, αρχίζουν με όποιαν ή-ετοιμάζουν το νυφικό κρεβάτι!

Στὰ καθάρια νερά, ανακαλύπτουν ένα κατάλληλο μέρος, για να μπο-ρή να τοποθετήση το θηλυκό τὰ αυγά του, κι' αρχίζουν να το τα-κτοποιούν. Με τὰ πτερύγια, με την ούρα, με το στόμα, καθαρίζουν την ήσυχη αυτή γωνιά, βγάζουν τὰ έλασάρια, τὰ χόρτα, και έτοιμά-ζουν τη φωλιάσα για την άγαπη-μένη τους.

Δεν υπάρχουν εκεί δυνατό ρεύμα-τα, ούτε σκοτάδι. Όλα λαμπύρουν, και ή άγαπημένη θα μείνη ευχα-ριστημένη.

Όταν πια ή δουλειά τελειώση, το άρεσνικό κάθεται και περιμέ-νει. Η άγαπημένη του δεν είναι δυνατόν, θα περάση, κι' όταν δη-στωμένο το νυφικό κρεβάτι, θα σταθή.

59

Είναι οι έρωτες του κύρ-σου-πιού και της παντοφλοπούλας.

Όστε αγαπάνε κι' οι σουπιές; Τρελαίνονται! Την όρμηθική της της σουπιάς, λίγα θαλασσινά την έχουν.

Ο κύρ-σουπιός, όταν δη τη μα-νιάει σουπιά, τεντώνει τὰ τρυφερά μουστάκια του και δε σκεπτεται παρά πώς να τη χαρή.

Ας τον χτυπήσουν με το κα-μάκι, ας τον πιάσουν με την από-χη και με το χέρι ακόμα, ας δη το χόρτο με τὰ μάτια του! Δεν όπισσώχεται...

Κολλάει πάνω στη λεγόμενη,σά με ταφύρια.

Οι ψαράδες, που ξέρουν καλά τις έρωτικές λιχουδιές του, τον πιά-νουν τις νύχτες, μ' ένα άπλο και έξυπνο τρόπο: Όταν βγούν τη νύ-χτα στο ψ

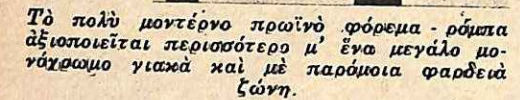

PENATO MANTELLI

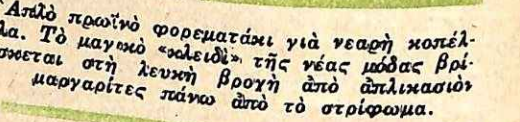

ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Καί νά ἀκόμα ἕνας συνδυασμός πουά-μονό-
χρωμος γισακάς, ἀλλά αὐτὴ τὴ φορά σ' ἐπιπλω-
φόρεμα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ φόρεμα γί-
νεται ἀπὸ δροσερὸ τουαί, μὲ φόντο λευκὸ καὶ

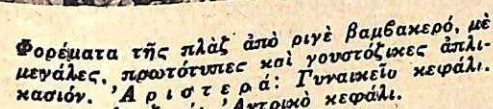
Μα, και σ' ένα πρακτικό νεανικό φορμαριστάκι λευκά, με δύο γραμμής με κορώ μπλέ και σπέρτος, ένας μυτερός τόπος κάτω από το έρρετο, να δώσει ένα γινάσι από λευκό πικέ.

Άλλα και το λουλούδι καινούργιο τόνο.

σημτική στοιχείο. Ικανά να μεταμορφώση από απλό φάρμα να του δώσει αμέσως μια εμφάνιση «επί». Ένα λουλούδι στο πέτο του απλού νίκ, και το θαύμα έγινε!

Μία πολύ πρωτότυπη ιδέα, είναι ένα μαύρο βραδινό φάρμα σε μία γραμμή, με μακρι- σες πέντες, που το εφορμίζον ελαφρά στη μέ- γιστακάκι. Μία βροχή και με στρουγγυλό κλειστό νω στο κορσά, φτιασμένα από λευκή γαρίφαλα πά- με μακρύνους μακρύνους μίσχους, το μεταμορφώ-

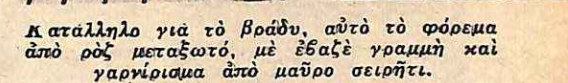
Ἀπλυσσὺν μὲ σειρήνῃ, γαλόνι, κορδονέττο,
γαρνίρισμα μὲ λευκὸν γιακαδάκι καὶ κομπο-
μα μὲ μεγάλες κόπτεςες. Νὰ μερικὲς ἀπὸ
τὶς λεπτομέρειες, ποὺ δίνουν σὰ πρὸ ἀπλὰ
καρτέματα τῇ σφραγίδι τῆς νέας μόδας.

νει άμέσως και τὸ κάνει πολὺ σίκ, ἀπρόβλεπτο
και κοκακτικό. Οἱ πῖο γέες μποροῦν νὰ στολ-
σουν τὰ μαλλιά τους μὲ μίᾳ μεγάλῃ λευκῇ μαρ-
γαρίτᾳ. Τὸ μόντὺο αὐτὸ λεπταίνει πολὺ μίᾳ
πακουλιτῇ σιλουέττᾳ.

ΑΠΛΗΚΑΣΙΟΝ

Ἐνα ἄλλο, πολὺ δροῦσε
 ρεπατάκι, πού μοῦρενὰ νὰ φορεθῇ τόσο παλὸν,
 καὶ μαγιό, δὸς καὶ γιὰ τὸ πρῶτ' ἵναι πάλι, εἰ-
 καὶ ἀπὸ βασιμακερὺ ὕψους, μὲ πτι-καρὸν ὅ-
 καὶ λευκὰ (ἢ σιελ καὶ λευκὰ ἢ κίτρινα καὶ λευ-
 κά κλπ.), σὲ γραμμὴ ἐπικυκαλισμένη, χωρὶς κα-
 ψιμο καὶ χωρὶς πέντες τοῦ μέση (γιὰ τὸ πρῶτ',
 σὴν πάλι, μπορεῖτε νὰ τοῦ προσθετεῖτε ἐὰν θεπῇ
 ζωνίτσα), μὲ ἀνάψιμο στοῦς ὤμων γιάκαδοκι καὶ
 κέντ, μὲ στενὸ, πολὺ ἐξελικτὸ γιάκαδοκι καὶ
 κομμάτιμα μέχρι τῆς μέση πάνω σὲ στενὴ πατι-

[illegible]

ΣΕΙΡΗΤΙ ΚΑΙ ΚΟΡΔΟΝΕΤΤΟ

Ἐπάνω, σπαιματούν μερικούς πόντους
κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τοῦ ντεκολτέ καὶ σχημα-
τίζουν, μὲ τὶς ἐλεύθερες ἄκρες τους, ἓνα μεγά-

Μια άλλη, πολύ απλή αλλά χαριτωμένη ιδέα, για ένα μονοκόμματο φόρεμα από χοντρό σαν-

Τρία πρωτότυπα ντεκολτέ για φορέματα της πλάτης: α) Ντεκολτέ «ψεύτικο πτε-νιές». β) Ντεκολτέ με γυναιό «V». γ) Ντεκολτέ «κομινεζόν» υπογραμμισμένο από ένα φιογκάκι.

Πολύ σικ τυνικ από οργαντζα για το βράδυ. Παίρνει εμφάνιση πιο μοντέρνα από ένα στενό λευκό γιακά γύρω στο ντεκολτέ.

το γύρι ή ακατέργαστο λινό, με γραμμή ελαφρά έβαζε, είναι ένα ντεκολτέ οβάλ, που μπροστά μακραίνει σε V και υπογραμμίζεται από ένα κορδονέτο σε απόχρωση κτρινοπράσινη, που καταλήγει μπροστά σε ελεύθερο φίδιο. Και να ακόμα ένα εξυπνο τεχνάσμα, που δίνει αμέσως μια μοντέρνα νότα σ' ένα απλό και μονοκόμματο κίτρινο φόρεμα από τουάλ με χοντρή ύφανση, χωρίς μανίκια και με μικρό στρογγυλό ντεκολτέ.

Με δυο μέτρα λευκό κορδονέτο, ανασκηώστε ψεύτικα τη μέση πάνω από το κανονικό της σημείο, ανεβαίνοντας ελαφρά μέχρι το κέντρο του στήθους. Έδώ, οι δυο άκρες του κορδονέτου συναντιούνται και σχηματίζουν ένα φιδόκοιλο-γαρίτα, με τέσσερα φύλλα απλικαρισμένα πάνω στο φόρεμα.

Αν είστε νέα, μοντέρνα, και σ' αρέσουν οι πρωτοτυπίες, μπορείτε να φτιάξετε ένα ταγιέρ από χοντρό τουάλ ή λινό, που η ζακέτα να κλείνει, αντί με κουμπιά, με τεράστιες κόπτιες, ντυμένες με το ίδιο ύφασμα. Η ζακέτα μπορεί να είναι χωρίς γιακά, με κοντό ρεγκλάν μανίκι και μικρό στρογγυλό ντεκολτέ, υπογραμμισμένο με γαζί.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Μα και τα κουμπιά παίζουν ένα σημαντικό ρόλο σαν μοντέρνες διακοσμητικές λεπτομέρειες, ανάλογα με το σχήμα τους, το χρώμα τους και την τοποθέτησή τους.

Δύο σειρές από έξη μεγάλα κουμπιά-παστίλιες, προσδίδουν μια χαρακτηριστική νότα σ' ένα κομψό ρόμπ-μαντώ, από βαρύ, λευκό σαν-τουγκ βαμβακερό. Χωρίς μανίκια, με αντρικό γιακά-πέτο πολύ κλειστό, με κομψό σταιν-ρωτό και μακριές πέννες που το «φορμάρον» ελαφρά στο σώμα, αυτό το ρόμπ-μαντώ δείχνει πιο υψηλή και λεπτή τη σιλουέτα.

Σ' ένα άλλο, παραδοσιακό σεμζιέ, από μπλε μεταξοτό με μικρά λευκά πουά, γαρνιρισμένο ντεκολτέ και με παρόμοιες μανσέτες στα μαγαριτάρια κουμπιά προσδίδουν μια μοντέρνα και χαλαρή νότα.

Αν έχετε φορές, πάλι, τα κουμπιά έρχονται να συνδυαστούν με τις πρωτότυπες ιδέες των μοντέρνων ντεκολτέ.

Ένα φόρεμα από λινό σιέλ-πάλ, με έντελως βάσι του λαιμού, γίνεται αμέσως μοντέρνο, με «σταγόνες», που κομψώνει με τρία κουμπιά-λάξιο σαντούγκ με οβάλ ντεκολτέ και διπλό κάκοιλο και φτάνει μέχρι το στήθος, και με δύο μακριές πλάγιες πέννες, παίρνει τη σφραγίδα της μόδας, από τέσσερις μπρελιέτσες, που κομψώνουν με τέσσερα κουμπιά-μπαλλίτσες, σχηματίζοντας «φίλιςτρίνα» πάνω στους ώμους.

Οι διακοπές και το δέρμα

Οι διακοπές σας προσφέρουν μια μοναδική ευκαιρία να φάτε το δέρμα σας να ξεκουραστεί. Γιατί δεν αρκεί να είναι απαλό και να έχει ωραίο χρώμα. Πρέπει ακόμη να είναι και στερεό. Θα έχω τύχει να δώτε εκείνες τις υπερκομψές γυναίκες, που παραπονιούνται πως το δέρμα τους είναι φοβερά εύαίσθητο. Αυτό οφείλεται στο γεγονός πως το έχουν στερήσει από τη φυσική του ελαστικότητα, με τις πολλές περιποιήσεις, που του κάνουν. Έτσι, λοιπόν, όσο είσαυτε στην έξοχή, μη βάζετε στο πρόσωπό σας τίποτ' άλλο από μια απλή προστατευτική κρέμα. Μετά από τη δεύτερη ή τρίτη βδομάδα, μπορείτε να την εγκαταλείψετε κι αυτή και να φοράτε μόνο ένα πλατύγυρο καπέλο, για να αποφεύγετε το δυνατό ήλιο. Αν ξεφλουδίσει η μύτη σας, αλείψτε την με μια κρέμα, που να περιέχει κανίον. Αν το πρόσωπό σας έρεθιστεί, μπορείτε να το βάλετε κάθε βράδυ μια μάσκα από πολύ φρούτων: βερύκοκου, φράουλας ή αγγουριού. Αν το δέρμα σας είναι πολύ εύαίσθητο, αλείψτε το, πριν μπήκε στη θάλασσα, με λίγο αμυγδαλόλαδο. Για τα υγιή δέρματα, το νερό της θάλασσας είναι θαυμάσιο τονωτικό.

Αν πάσχετε βρογχί, φάτε τα μαλλιά σας και το πρόσωπό σας να μουσκεφτούν. Κάνει πολύ καλό και στα δύο.

Για το σώμα

Το δέρμα του σώματος χρειάζεται ιδιαίτερη περιποίηση, που σας βλέπουν με μαγιά. Για να το τονώσετε και να το δώσετε σατινένια λάμψη, κάντε συχνές εντριβές με το εξής μίγμα:

Καμποφορού οινόπνευμα	50 γραμ.
Αλκοόλ λεβάντας	100 »
Βάμμα φιορδεβέντι	100 »
Παραφινέλαιο	50 »

Για να σκληρύνουν οι μύες:	
Καμποφορού	50 γραμ.
Ξυδοκράσο	60 »
Αλάτι χοντρό	20 »
Κολώνια 70ο	50 »
Εσάνς λεβάντας	5 »

Το βάψιμο των νυχιών

Όλες οι γυναίκες βάφουν τα νύχια τους, αλλά ελάχιστες είναι εκείνες που έρχονται να τα βάψουν, με αποτέλεσμα να έχουν αντίσκημια πασπαλισμένα νύχια, που από τη μία μεριά τους το βερνίκι ξεχειλίζει και ες την άλλη δεν υπάρχει καθόλου, που αμασάνε αμέσως και γενικά που ασημίζουν την εμφάνισή τους, αντί να την καλυτερεύουν.

Για να πετύχει το μακιγιάζ, πρώτα κι όλας πρέπει να καθίσετε άνετα, σ' ένα μέρος, που να φωτίζεται καλά. Τοποθετείτε μπροστά σας όλα τα απαραίτητα εργαλεία: ένα σωληνάριο βαζελίνης, ένα μπόλ με εσάνς σαουνάδα και, τέλος, το βερνίκι. Μην ξεχάσετε μια στεγνή πετσέτα. Καθαρίζετε τα νύχια σας από το προηγούμενο βάψιμο, χρησιμοποιώντας ένα λιπαρό διαλυτικό κι όχι ασετόν, που τα ξεραίνει. Κατόπιν τα λιμαρώνετε, γά να γίνουν οβάλ, αποφεύγοντας τις μυτερές άκρες, γιατί σπάζουν εύκολα και γιατί δεν είναι ωραίες. Κάνετε ένα επίμονο μασάζ στα νύχια σας με βαζελίνη ή ειδική κρέμα και βουτάτε τα δαχτυλά σας στη σαουνάδα. Έπειτα από λίγα λεπτά, τα σκουπίζετε και τα βάφετε, αρχίζοντας πάντα από πάνω προς τα κάτω. Το πινέλλο σας πρέπει να έχει μια ελαφρώς πασέτη βερνικιού. Αν ξεχειλίζει το βερνίκι, μουσκεύετε το άκρο σ' ένα ελαφρύ σπρίτ, που διευκολύνει το διαλυτικό. Πριν περάσετε το δεύτερο στρώμα βερνικιού, περιμένετε να στεγνώσει εντελώς το πρώτο.

Αν έχετε μακριά, λεπτά δακτύλα κι ωραία νύχια, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ζωηρό κόκκινο χρώμα, αλλά, αν τα χέρια σας είναι κοντόχρονα, να διαλέγετε πάντα απαλές αποχρώσεις. Έπισης, μη ξεχνάτε πως το βερνίκι πρέπει να ταιριάζει με το κραγιόν.

Για το δέρμα

Αν η πούδρα σχηματίζει «πλάκες» στο πρόσωπό σας κι αν το δέρμα σας σκάει — πράγμα που σημαίνει πως είναι πολύ ξηρό — χρησιμοποιήστε την εξής δημοσιότητα κρέμα:

Υδαρ βαρνακίτσου	7,50 γραμ.
Τριανταφυλλόκερο	7,50 »
Ανθόκερο	7,50 »
Βαζελίνη χοληστερίνη	15 »
Λανολίνη	15 »
Αμυγδαλόλαδο	15 »

Συγχέροντας, φροντίστε να μην εκθέτετε το πρόσωπό σας στο δυνατό αέρα και κάνετε αμέσως πινελιές, αποφεύγοντας τις πικάντικες βαλσαμικές, τη σκελάρια και τα οινόπνευματά.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΡΟΜΠΕΡ ΦΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντά Σιλβα και η Σέρου Γουίλσον πηγαίνουν στο ξενοδοχείο «Περναμπουκο», όπου δυο άγνωστοι αναίτησαν το νυχτερινό θυρωρό να ανοίξει το χρηματοκιβώτιο και το κουστροφέ, αλλά δεν πήραν τίποτα. Πρόκειται για τους ίδιους που απαγάγαν με δολοφονήσαν τον άθωπο με το αστροκοιτούμι. Ο θυρωρός της του ξενοδοχείου παραδίει στον αστυνομικό το πακέτο που είχαν αφήσει εκεί για τον άγνωστο Γουίλσον Ντρούμι. Τώρα ο Ντά Σιλβα είναι βέβαιος ότι οι δυο άγνωστοι κακούργοι γύρουν αυτό άνοιχτο το πακέτο. Όταν το άνοιξη, βρίσκει μέσα ένα βαλσαμωμένο φιδάκι.

— Ζοζέ! Ποτέ μου δεν είχα δη κάτι τόσο άρτείο!

— Άστείο; (Ο Ντά Σιλβα κόλλησε τη μπουτίλα στα χείλια του κι ήπιε μερικές γερές γουλίες, πριν την ξαναφήσει στο πάτωμα). Άστείο; Πώς φαίνεται, ότι δεν είσαι τόπια! Παραλίγο θα χρειάζοταν ν' αγοράσεις καινούργιο τραπέζι! (Τον διαπέρασε ένα νευρικό ρίγος, που προσπάθησε να το συγκρατήσει). Μια κοραλίνα! Θεέ μου!

— Αν έβλεπες πως είχες γί-ναι! Επέμεινε η νέα γυναίκα. Άσπρος σπανάκι! Ο σκληρός Ντά Σιλβα! Μπράβο! Να φοβάσαι ένα τόσο άρτείο!

Ο Ντά Σιλβα δεν είχε συνείδηση ακόμα έντελως. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε λαχανιασμένα κι είχε χάσει το χρώμα του.

— Αν φοβόσθεκα; Δε λες καλύτερα πως τρομοκρατήθηκε; (Άρπαξε τη μπουτίλα του κονιάκι και άδειασε τις τελευταίες γουλίες. Το χέρι του έτρεμε. Άσέ-θηκε να πέσει σε μια πολυθρόνα, κυττάζοντας τα τριγωνικά, τετράγωνα κεφαλάκια του φιδιού και τα γυάλινα μάτια του). Αν αυτό το τόσο άρτείο φιδάκι, όπως το είπες, ήταν ζωντανό, ένας απ' τους δυο μας, θα ήταν σίγουρα νεκρός τώρα. Ίσως κι οι δυο. Μάλιστα, γυναικά μου δεσποινίς!

Η μίς Γουίλσον σταμάτησε απότομα τα γέλια.

— Νεκροί; Ο Ντά Σιλβα κούνησε το κεφάλι του, σκυθρωπός. Τα μάτια του μάτια δεν εκκολλούσαν απ' το ακίνητο έρπετο.

— Δε μπορείς να φαντασθής πόσο γρήγορες είναι οι κοραλλίνες, δηλαδή. Είναι τα πιο επικίνδυνα φιδιά απ' όσα έχουμε στη Βραζιλία. Και, πιστέψτε με, έχω με τα πιο δηλητηριώδη είδη. (Κού-με τα κεφάλια του κι ανάστανε υψος το κεφάλι του κι ανάστανε βαθυά, ενώ ξανάδρισκε λίγο-λίγο την ψυχραιμία του). Μια κοραλίνα! Ποτέ μου δεν είχα τρομάξει τόσο!

Η κοκκινομάλλα έσκυψε μπροστά, για να κυττάει καλύτερα το ζώο.

— Είναι τόσο μικρό! Είπε δύσπιστα. Δε φαίνεται καν για δηλητηριώδες.

— Είναι άσχετα μεγάλο κι όσο πιο δηλητηριώδες γίνεται, απάντησε ο Ντά Σιλβα.

— Άναψε τσιγάρο και ρούφηξε άπληστα τον καπνό. Οι χούφτες

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕΤΑ ΦΙΔΙΑ

που ήταν ακόμα ύφρες. Η λεπτή, μαυροκόκκινη φόρμα του φιδιού, έβασκωσε πάνω του ένα νοσηρό μαγνητισμό. Τέλος, το έσπρωξε με το σκέπασμα και το φίδι γλύ-στησε έντελως έξω απ' το κουστροφέ, αλλά δεν πήραν τίποτα. Πρόκειται για τους ίδιους που απαγάγαν με δολοφονήσαν τον άθωπο με το αστροκοιτούμι. Ο θυρωρός της του ξενοδοχείου παραδίει στον αστυνομικό το πακέτο που είχαν αφήσει εκεί για τον άγνωστο Γουίλσον Ντρούμι. Τώρα ο Ντά Σιλβα είναι βέβαιος ότι οι δυο άγνωστοι κακούργοι γύρουν αυτό άνοιχτο το πακέτο. Όταν το άνοιξη, βρίσκει μέσα ένα βαλσαμωμένο φιδάκι.

— Τί; ρώτησε κατάπληκτος ο Ντά Σιλβα. Θα το πετάξω στα σκουπίδια; Τρελλάθηκε; Ξεχνάς πως ένας ανδρώπος δολοφονήθηκε γι' αυτό το πράγμα;

— Δεν είμαστε καλά! στέναξε βαρυστημένα η κοπέλλα. Δεν πιστεύω να επιμένεις ακόμα στην εξωφρενική ιστορία, που σκάρω-σες. Θέλεις να πής πως δολοφονήθηκε ένας άνθρωπος εξ αιτίας ενός φιδιού, βαλσαμωμένου φιδιού; Έλα, λοιπόν! Το παραξήλω-σες! (Έσπρωξε με το δαχτυλά της το φιδάκι, που γλυστήρη-σε πάνω στο γυαλί, σ' ένα ήθελε να το συγκρατήσει). Ομοιο-ν' αποφύγει την έπαφί).

— Τίποτα, είπε τέλος, μ' απογοητευμένο έσπρωξε ζέτο ροκα-νίδα.

— Τόσο το καλύτερο, δήλωσε η μίς Γουίλσον. Νομίζω πως ίκα-νοποιήθηκε και πως μπορούμε να το πετάξουμε πιά.

Μα, ο Ντά Σιλβα ήταν τόσο βυθισμένος στις σκέψεις του, που δεν την άκουσε καν. Το μολύδι κουνιόταν ρυθμικά ανάμεσα στα δαχτυλά του, σ' απαγκέττα με-στρού, που διευθύνει μια άογη με-λωδία.

— Δεν έχω καιρό να γυρίσω στο σπίτι μου. Πρέπει να πάω στο γραφείο κι ύστερα θα περάσω απ' το σταθμό των λεωφορείων, να μά-θω τι είναι αυτή η συγκοινωνια-κή γραμμή Έθαρστο Μασάντο.

— Ίσως να θυμάται κάτι ο οδηγός. (Κύτταξε τη μίς Γουίλσον). Αν έχεις την καλωσύνη να το κρα-τεις, αλλά υπήκε στο λουτρό και

γύρισε, κρατώντας ένα ξυράφι. Ο Ντά Σιλβα το πήρε κι έδωσε ένα μολύδι απ' την τσέπη του, με το οποίο γύρισε ανάποδα το φίδι. Έσκυψε από πάνω του, ψά-χνοντας να βρή τη ραφή. Πάνω στην κηλιδωτή κοιλιά του έρπε-τού, οι βελονιές ήταν τόσο λε-πτές, ώστε μόλις διακρίνονταν. Με σταθερό χέρι, ο Ντά Σιλβα έκοψε στις δυο άκρες της τομής την κλωστή και την τραβήξε με τη μύτη του μολυβιού. Η μίς Γουίλσον παρακολουθούσε αμίλη-τη την πράξη της γυναικίστας.

Αφού έδωσε όλες τις κλωστές, ο Ντά Σιλβα έχωσε τη λεπίδα κάτω απ' το δέρμα και το ανασ-τήσε μαλακά. Οι άκρες του ά-ποχωρίστηκαν και γύρισαν λίγο προς τα έξω.

— Τί έχει μέσα; ρώτησε η Σέρου, σκύδοντας ανυπόμονα.

Με τη βοήθεια του μολυβιού, ο Ντά Σιλβα έφαξε προσεκτικά ανάμεσα στα ροκανίδια, με τα ό-ποια είχαν γεμίσει το φίδι απ' την ουρά μέχρι το κεφάλι.

— Τίποτα, είπε τέλος, μ' απογοητευμένο έσπρωξε ζέτο ροκα-νίδα.

— Τόσο το καλύτερο, δήλωσε η μίς Γουίλσον. Νομίζω πως ίκα-νοποιήθηκε και πως μπορούμε να το πετάξουμε πιά.

Μα, ο Ντά Σιλβα ήταν τόσο βυθισμένος στις σκέψεις του, που δεν την άκουσε καν. Το μολύδι κουνιόταν ρυθμικά ανάμεσα στα δαχτυλά του, σ' απαγκέττα με-στρού, που διευθύνει μια άογη με-λωδία.

— Δεν έχω καιρό να γυρίσω στο σπίτι μου. Πρέπει να πάω στο γραφείο κι ύστερα θα περάσω απ' το σταθμό των λεωφορείων, να μά-θω τι είναι αυτή η συγκοινωνια-κή γραμμή Έθαρστο Μασάντο.

— Ίσως να θυμάται κάτι ο οδηγός. (Κύτταξε τη μίς Γουίλσον). Αν έχεις την καλωσύνη να το κρα-τεις, αλλά υπήκε στο λουτρό και

— 36 γούμερο φοράτε;... Άς αρχίσουμε, λοιπόν, από το 44!...

Σε μερικές περιπτώσεις, η αστυνομία επεκατέστη την συνδρομή του κρατού, για να ανακαλύψει τους δράστες διαφόρων εγκληματικών πράξεων. Αυτό έγινε π.χ. στην περίπτωση μίας κλοπής 60.000 δολларίων από το υποκατάστημα της «Αμερικανικής Τραπεζής, στο Σάν Ντιέγκο. «Η εικόνα του δράστου, όπως την παρονόμισσε το Ι. Κ., δημοσιεύθηκε σε μία τοπική εφημερίδα. Μερικές ώρες αργότερα, ο κακοποιός αυτός είχε συλληφθεί. Χάρης στο Ι. Κ., επετεύχθη επίσης η σύλληψη ενός γκάνγκστερ, του Τζιμ-μυ Κέντρικς.

«Ένα βράδυ του Φεβρουαρίου 1960, ο Κέντρικς είχε μπή σ' ένα κατάστημα και, με την απειλή ενός κυνηγητού όπλου, υποχρέωσε τον ιδιοκτήτη να του αδειάσει μέσα σ' ένα σακκό τις εισπραξιές της ημέρας. «Επειτα, έφυγε. Λίγο αργότερα, ενώ έτρεχε με το αυτοκίνητό του σε κάποιο δρόμο της Καλιφορνίας, ένας αστυνομικός της τροχιάς τον σταμάτησε, γιατί τα φανάρια του δέ λειτουργούσαν κανονικά. «Ο Κέντρικς, νομίζοντας, ότι τον καταζητούσαν για την κλοπή, που είχε κάνει, τον σκότωσε... Δεν υπήρχε κανείς μάρτυς κατά τη σκηνή του φόνου και ο Κέντρικς χρησιμοποίησε για το έγκλημά του ένα Κόλτ 32, για να μη μπορέ να γίνει κανείς συσχετισμός με την προηγουμένη κλοπή. «Αλλ' είχε κάνει τους λογαριασμούς του χωρίς το Ι. Κ. Πραγματικά, λίγη ώρα αργότερα, το πορταβόλο του, που συναρμολογήθηκε σύμφωνα με τις υποδείξεις του θύματός του, διαδιδάσθηκε σ' όλους τους αστυνομικούς σταθμούς. Οι Αστυνομικοί, εξ άλλου, συνεδουλεύσαν μια ειδική ηλεκτρονική μηχανή, για να μάθουν ποιοι κακοποιοί συνήθιζαν να κάνουν επιθέσεις, όπως εκείνη που τους απασχολούσε. «Η ηλεκτρονική μηχανή υπέδειξε αρκετούς. «Απ' αυτούς, όμως, μόνο τέσσερις ανταποκρίνονταν στα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, που είχε κάνει την κλοπή. Πήραν αμέσως τις τέσσερες φωτογραφίες και τις παρονόμισαν στον καταστηματοδότη, που αναγνώρισε το δράστη στη μία απ' αυτές. «Επειτα από μερικές ώρες, ο Κέντρικς συνελήφθη, σ' απόσταση 500 χιλιομέτρων. Νομίζοντας, ότι έπρόκειτο για το φono του αστυνομικού, ώμολογησε το έγκλημά του...

Το Ι. Κ. ανακαλύφθηκε από τον Ούγκ Μαντσανάλτ, που διευθύνει την Υπηρεσία Έγκληματολογικών Έρευνών του Λος Άντζελες. Περισσότερες από 600 αστυνομίες σ' όλο τον κόσμο χρησιμοποιούν σήμερα τη συσκευή του.

★★

ΓΥΑΛΙΑ
ENANTION ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Εκείνες οι άσχημες άσπρες ρυτίδες, που σχηματίζονται πάνω στα βλέφαρα το καλοκαίρι, από τη χρησιμοποίηση των γυαλιών του ηλίου, θα μπορούν τώρα ν' αποφευχθούν χωρίς σ' ένα καινούριο είδος γυαλιών ηλίου, τα ιθα διαδοθή άσφαλως πολύ γρήγορα. Πρόκειται για ένα ειδικό σκελετό, με μικροσκοπικά τζάμια, που φιλτρούν το φως και ιπποστατεύουν μόνο τις κόχες τω ματιών. «Ο σκελετός συντηρείται από ένα «κεραμίδι», που κανονίζεται ανάλογα με τη κατεύθυνση του ηλίου. Αυτός ο νέος τύπος τω σούπερ - γυαλιών μπορεί να τυλιχτεί σ' ένα μικρό κύλινδρο και ν' φυλαχτεί μέσα σ' μια θήκη, που ίχει το σχήμα ενός στολγούραφου και είναι εφοδιασμένη με μία μικρά λασίδα, για να στερεώνεται στη τσέπη. Μεχρι τώρα κυκλοφόρησαν μόνο δυο τύποι: «Ασημένια για τω άντρες και λευκά για τις γυναίκες.

Η ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ο γυναικολόγος Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Ευσταθίαν Αναστασία, Ηράκλειον, Ρούλαν Κοινομητζί, Θεσσαλονίκη και Λαυρεντίαν Καλούδη, Νάξου.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Θεοχάρης Δαμιάς, 20 ετών, Ψευδά, Λαόνικα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Τάκης Γαζώ, 60 ετών, Πυθαγόρου Νο 5, Βαρόσι, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γράμματός τους.

Ο Κούλης Χρόνης, 19 χρόνων, Θεοφάντες Νο 9, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το Σουδάν και την Αίγυπτο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μάριος Χριστόδουλος, 24 ετών, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Γ. Χριστόπουλος και ο Λεωνίδας Ρούλας Θεομπίδα, Λαμία, Ελλάς, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο Μιχάλης Δημητρίου, 27 ετών, 108, Αθήνα, Ελλάς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Αλέξης Τζωάννης, 22 χρόνων, Παπαναστασίου 89, Θεσσαλονίκη, Ελλάς, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Θεσσαλονίκη, ηλικίας 17-22 χρόνων, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΕΦΙ ΕΦΤΙΜΙΔΟΥ, 51 ετών, AACHEN BURTSCHEID, MARIEN HOSPITAL, ABBEISTR. 2, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες με καλές και ήπιες άσες κατά προτίμηση από το Βέλγιο, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η GIUSEPPINA MASSIA, HAMALBASI OMER HAYAM CAD. HATRET AP. 51/5, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΜΕΡΙ ΙΟΑΝΝΙΔΟΥ, HAMALBASI KORBELLA SOK. No 98, TANLUBASI ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ένα σοβαρό κύριο.

Η ΝΕΛΙ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, 20 χρόνων, REA PETRIDOU, (19 χρόνων), BEYOGLU ASMA-LI ME CIT SOK. No 24, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Η FANOULA GOGU, MAGYAR POSTOGYAR., BUDAPEST, XXI. BAJAKI FERENC UT 27., HUNGARIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλη την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γράμματός τους.

Η LIZA NICOLAOU, Η LIANA PETRIDOU, Η TIANA ZANNAKI και Η LIANA VASILIOU, CHANGIR SIMSIRCI SOK. KRISTAL AP. 17, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΝΙΚ ΠΑΠΑΣ, 14 HENDRIE AP. 11 DETROIT No 2., MICH. USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΜΑΚΙΣ ΛΟΠΑΓΑΣ, 569 MONROE ST. DETROIT 26 MICH. USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ, MISPELHOEF STR. 15a, ACHT

EINDHOVEN HOLLAND. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, ηλικίας 20-23 χρόνων, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GIUSEPPE CRAPARO, VIA P. GERARDI 96., SCIACCA AGRIGENTO, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και ισπανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γράμματός τους και την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο G. ELEFTERIADIS, 41 DUTSBUERG EHINGEN I. M. EISCHWAIIDCHEN 21., GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ROMEO STELLARIO, VIA CARLO PISACANE No 12 PALERMO, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-27 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. VASSILIADIS και ο D. DIMITRIADIS, DUTSBUERG EHINGEN EISCHWAIIDCHEN, GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 20-28 χρόνων, εφ' όσον απαντήσουν και από καλές οικογένειες, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής φιλίας και το γάμο.

Ο GEORGIOS MARKOU, BO-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσια ..... Αρχ. 300
Εξαμηνιαία 150
Τριμηνιαία 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσια Λίρες Άγγλιας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. Έλβετ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τιαυτής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής — Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Μόχον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Δι' αυτής και υπεύθυνος Τυπογραφείου ΚΩΝ/ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΤΑΝ
Ναϊάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

BINGEN 8.901, DR. LECHNER STRASSE 10a, ZIMMER 69, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Στερεά, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ανδ' φίλοι ο P. NICOLIS και ο JOHN SIDERIS, 7 EMO RD. E. MALVERN MELBOURNE AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, Έβδωρα, Αίγυπτο, ή ηλικίας 17-21 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

Ο CARLOS GEORGES AVE-NIDA SETE 171, SALVADOR B. A. BRAZIL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γράμματός τους.

Ο JOHN MORATIANNIS, 30 HORNBT ST. WINDSOR VIC. AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANDREAS EVACLEOUS, 59 MULKERN RD. N. 19. LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-21 χρόνων, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

Ο ΙΛΙΑΣ STEFANOPOULOS, DUTSBUERG EHINGEN EISCHWAIIDCHEN 21, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 20-27 χρόνων, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANTONIOS PITSIKALIS και ο DIMITRIOS DRAKOPOULOS, EISENGESSEREI WILHLM. HANAU MAT'N, GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας μέχρι 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο TRIANTAFILLOS TRIANTAFILIDES, 41 DUTSBUERG EHINGEN I. M. EISCHWAIIDCHEN No 21, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αυστραλία και τον Καναδά, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

Ο CHRISTOS PHOTIΟΥ, 62 FOULDEN RD. STOKES NEWINGTON LONDON N. 16., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ZACHARIAS KOSTOPOULOS, S/T OLYMPIC MARITIME S. A. 17 AVE. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο JOHN X. και ο E. APOSTOULOU, S/T BEAUTY NIARCHOS (LONDON) LTD., 41/43 PARK STREET LONDON W.1., ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

Ο DENNIS ARGIRIS, S/T ARROW CENTRAL AMERICAN 655 MADISON AVE. NEW YORK 21., N. Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο D. XIPOLIAS, (23 χρόνων), S/T MARIETTA, Co N. J. GOULANDRIS LTD. LEE HOUSE LONDON WALL LONDON E. C. 2., ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο N. SCOUTAS, M/T MARIANA Co OCEAN SHIPPING TRAND CORP MANHATTAN PLAZA 41., N. Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία εφ' όσον δέχεται.

Ο THEO. PAKONSTANTINOU, M/V KING MINOS Co NOMIKOS LONDON LTD., 105 BISHOPSGATE LONDON E. C. 2., ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την πατρίδα, ηλικίας 25-27 χρόνων, που ν' αγαπά την μοιραία της φιλία, τα βουνά και την θάλασσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ STAMATIADIS και ο ΙΟΑΝΝΗΣ SPILIOPOULOS S/S ANGLIA THE POULOS S/S ANGLIA BEVIS FENTON Co LTD., BEVIS MARKS HOUSE, BEVIS MARKS LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Τους λυπεί ο Χριστός. Αφού έθεράπευσε τους αρρώστους των, έφυγε.

Ηταν έρμια. Οι μαθηταί του Χριστού που βρισκόταν μαζί Του, έκαναν πως λυπήθηκαν κάπως τον κόσμο, που βρισκόταν στην έρημο εκείνη, μήπως θα έμεναν νηστικοί. Είπαν στον Χριστό: «Απόλυσε τους όχλους για να πάνε σπίτι πείσεις και ν' αγοράσουν τροφή».

Αντί να πούν στον Χριστό, «Είμαι καί Κύριε που θα μπορούσα με έμεις να κάνουμε για τους ανθρώπους αυτούς να μη μείνουν νηστικοί»! Το μόνο που έσκέφθηκαν ήταν να πούν στον Χριστό να μη τους μιλά πιά, να μη εξακολουθήσει το θεραπευτικό Του έργο ανάμεσά τους, για να πάνε μόνοι τους να φροντίσουν για τον εαυτό τους.

Στρέφεται ο Χριστός στους μαθητάς Του και τους λέγει ότι δεν είναι ανάγκη ο όχλος να αποχωρήσει από κοντά Του, για να βρει φαγητό. «Η απόλυση της ζωής δεν βρίσκεται μακριά από τον Χριστό, αλλά πάντοτε κοντά Του. Μεγάλη θα υπήρξε η εκπλήξη των μαθητών όταν ο Χριστός τους είπε «Δώστε σεις σ' αυτούς τα ψάδια». Πού να τα δώσουν οι μαθηταί; Οι ίδιοι ήσαν φτωχοί και δεν είχαν καλά-καλά αρκετή τροφή να γευίσουν τα δικά τους τα στομάχια. Πέντε ψωμιά και δύο ψαράκια είχαν μόνον.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Η ΑΦΘΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΛΙΓΟΥ

Από του Εύαγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Δεν ξέρω πόσοι από σας έχετε επισκεφθή το Μιλάνον της Ιταλίας, αλλά είναι μία ωραιότατη πόλις που έχει ένα ωραιότατον καθεδρικό ναόν. Όταν τέλειωσε ο καθεδρικός αυτός ναός μαζεύτηκαν όλοι άνθρωποι να θαυμάσουν την αρχιτεκτονικήν του. Άνθρωποι τους ήταν έκατοντάδες που άκουσθησαν να λη με μεγάλη παιδική χαρά, «έδοθησαν κι' εγώ να κτισθώ η Εκκλησία αυτή». «Τί;» ρώτησε ένας φίλακος το κοριτσάκι, «δείτε μου τί έκαμε». Με μεγάλη παιδική αφέλεια το κοριτσάκι είπε στον λαμπρό ντυμένο φίλακο: «Όταν ο μπαμπάς μου έδουλε επάνω εκεί ψηλά εγώ του έφερνα το φαγητό του».

Στη ζωή τούτη δεν είναι δυνατόν όλοι να κάνουν σπουδαία και αξιοθαύμαστα έργα. Δεν πρέπει όμως να κάνουμε το συνήθεισμά της σπουδαιότητας του μικρού έργου, το όποιον επιτελούμε. Ήταν ένα γεροντάκι που από την φτώχεια του μόνον μία δραχμή μπορούσε να δώσει για το έργο μεταξύ των πτωχών. Κάποιος πλούσιος που θα μπορούσε πολύ περισσότερα να δώσει κορόιδευε τον πτωχόν αυτόν που ύστερην πραγματικά για να δώσει έστω και μία δραχμή, λέγοντας του: «Φουκάσα, η φτώχεια είναι τόσο πολύ μεγάλη, το κακό τόσο απέραντο στον κόσμο μας, που νομίζεις πως με τη δραχμή σου θα σώσεις την κατάσταση; Δεν είναι παρά μία σταγόνα στον ωκεανόν».

Ο γέρος όμως Χριστιανός στράφηκε στον πλούσιον και του λέγει: «Ακούστε κύριε, από έμένα ο Θεός μόνο τη σταγόνα μου περιμένει και Έκείνος θα φροντίσει για τον ωκεανόν». Η σταγόνα που ο φτωχός έφωρνε μέσα στον ωκεανόν του Θεού, του έφερεν πολύ μεγαλύτερα εύτηχα στη ζωή του παρά η άφθονια, την όποιαν ο πλούσιος φίλατος κρατούσε για τον εαυτόν του, έφερεν στους άλλους.

Κατόρθωσε ο Ηρώδης να άποκεφαλίση τον Ιωάννην τον βαπτιστήν, τον πρόδρομον του Χριστού. Τό περριεργον όμως ήταν ότι, αντί ο κόσμος να φοβηθή να βρισκεται κοντά στον Χριστό μήπως και αυτός τύχη του ίδιου διωγμού όπως ο Ιωάννης ο βαπτιστής, με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα ακολουθούσε τον Χριστόν. Ήξευρε ο κόσμος ότι μόνον στον Χριστόν θα μπορούσε να βρεθή εκείνο το όποιον η ανθρώπινη κορδιά αναζητεί. Τους λυπήθηκε ο Χριστός. Αφού έθεράπευσε τους αρρώστους των, έφυγε.

Ηταν έρμια. Οι μαθηταί του Χριστού που βρισκόταν μαζί Του, έκαναν πως λυπήθηκαν κάπως τον κόσμο, που βρισκόταν στην έρημο εκείνη, μήπως θα έμεναν νηστικοί. Είπαν στον Χριστό: «Απόλυσε τους όχλους για να πάνε σπίτι πείσεις και ν' αγοράσουν τροφή».

Αντί να πούν στον Χριστό, «Είμαι καί Κύριε που θα μπορούσα με έμεις να κάνουμε για τους ανθρώπους αυτούς να μη μείνουν νηστικοί»! Το μόνο που έσκέφθηκαν ήταν να πούν στον Χριστό να μη τους μιλά πιά, να μη εξακολουθήσει το θεραπευτικό Του έργο ανάμεσά τους, για να πάνε μόνοι τους να φροντίσουν για τον εαυτό τους.

Στρέφεται ο Χριστός στους μαθητάς Του και τους λέγει ότι δεν είναι ανάγκη ο όχλος να αποχωρήσει από κοντά Του, για να βρει φαγητό. «Η απόλυση της ζωής δεν βρίσκεται μακριά από τον Χριστό, αλλά πάντοτε κοντά Του. Μεγάλη θα υπήρξε η εκπλήξη των μαθητών όταν ο Χριστός τους είπε «Δώστε σεις σ' αυτούς τα ψάδια». Πού να τα δώσουν οι μαθηταί; Οι ίδιοι ήσαν φτωχοί και δεν είχαν καλά-καλά αρκετή τροφή να γευίσουν τα δικά τους τα στομάχια. Πέντε ψωμιά και δύο ψαράκια είχαν μόνον.

Σάν την δραχμή του γέρου εκείνου, μία σταγόνα στον ωκεανόν ανάμεσα σε χιλιάδες ανθρώπους.

Ο Χριστός τους ζήτησε να του φέρουν εκείνο ακριβώς το όποιον είχαν. Μπορούσε εκ του μηδενός να κάνει ψάρια για να θρέψη τον πλήθος εκείνο. Δεν το κάμνει όμως. Λέγει στους μαθητάς να φέρουν το όλγιον εκείνο που ήταν δικό τους. «Ήθελε να τους διδάξη ότι έργο του θα το έκαναν όχι ανεξάρτητα από τους μαθητάς Του, αλλά εν συνδυασμώ μαζί τους. Ήθελε να τους διδάξη ότι το λίγο που έχουν πρέπει να το δίνουν στα χέρια του Χριστού, για να πολλαπλασιασθή. Κι' έτσι θα έχουν την ευχαρίστηση να γευθούν ότι κάτι συνέσπεφον και εκείνοι για την οικοδομή της Βασιλείας του Θεού επί της γής».

Ένας Ιεροκήρυκος κάποτε έγραψε σ' έναν πλούσιον επιχειρηματία και του ζήτησε την συνδρομή του για κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό. Ο πλούσιος επιχειρηματίας απάντησε στον Ιεροκήρυκα εν μεγάλη συντομία ως έξης: «Απ' ότι μπορώ να δώ εγώ, ο Χριστιανισμός κατήντησε θρησκεία του δίδειν, δίδειν, δίδειν». Ύστερα από λίγο ο Ιεροκήρυκς απάντησε στον επιχειρηματία ως έξης: «Θέλω να σας ευχαριστήσω δια τον καλύτερον όρισμόν της χριστιανικής ζωής που έχω ακούσει ποτέ».

Ο Χριστιανισμός είναι πραγματικά η θρησκεία του δίδειν. Και είναι έτσι, διότι είναι κατ' αρχήν η θρησκεία του λαμβάνειν από τον Θεόν. Νεκρά θάλασσα δεν μπορεί να είναι η κορδιά του Χριστιανού. Είναι ο ωκεανός μέσα στον όποιον κύνονται διαρκώς τα δροσικά νερά του Θεού. Δεν είναι δυνατόν ο Χριστιανός να τα κρατήσει τα νερά αυτά για τον εαυτόν του. Είναι ανάγκη να τα δώσει εις τους άλλους. Χριστιανός που δεν έμαθε να δίδη, η θρησκεία του δεν είναι τίποτε άλλο παρά υποκριτική.

Τό θαύμα της διαθήσεως των 5.000 ανθρώπων μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά τους μας διδάσκει ότι ο Χριστός θα μπορούσε να κάμει το θαύμα της διατροφής του όχλου μόνον Του, αλλά θέλει να μάς δώσει το πρόνομον της συμμετοχής στο έργο Του. Ζήτησε από τους μαθητάς Του τα ψάρια και τα ψωμιά που είχαν. Και όταν τα έπολλαπλασίασε δεν τα μοίρασε μόνον Του στον λαόν αλλά τα έδωσε πάλιν στους μαθητάς Του για να τα μοιράσουν. Τελείως ανίκανοι οι μαθηταί χωρίς τον Χριστόν, αλλά και ο Χριστός δίδει το πρόνομον στους μαθητάς Του να γίνουν συνεργοί Του. Βάλε τη ζωή σου στα δικά Του χέρια και δεν πρόκειται να την κρατήση για τον εαυτό Του. Θα σου την επιστρέψη άφθονη και θα χειρισθή ανάμεσα στα πλήθη που ζούν γύρω σου. Μία ζωή την έχεις. Θα την σταταλήσης αν την κρατήσεις για τον εαυτόν σου. Αν την δώσεις όμως στα χέρια του Θεού θα την απολαύσης πολύ περισσότερον συ και μέσω της θα εύλογηθούν πάμπολλοι.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο επιθυμώ να λάβη ένα τεύχος με τη σειρά των άρθρων «Το κήρυγμα της Κυριακής» διακλήρον του προηγούμενου μήνος η δροσράν διακλήρον την Καλήν Διαθήκην σε απλή νεοελληνική μετάφραση, ως μάς γράψι στην διεύθυνση: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοδότης 387 — Αθήνα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΘΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλέφ. 532.565.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Οι άφηρημάδες της οικογενειακής Παπατρέχας

Τό άντικείμενο που βρίσκεται και μέσα στο μεγάλο σχέδιο είναι ο κόπανος (ήτ' άριθμ. 3), που σχηματίζεται ανάμεσα στα δύο κουτιά της κονσέρβας.

Συλλαβικό ρεμπέλεζο

1) ΣΠΟΡΑΔΙΚΑ. 2) ΔΙΑΣΠΟΡΑ. 3) ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ. 4) ΔΙΚΟΛΑΒΟΣ. 5) ΠΟΔΑΡΙΚΟ. 6) ΛΙΑΚΑΔΑ. 7) ΛΑΡΙΣΗΝΟΣ. 8) ΡΙΖΙΚΑΡ. 9) ΚΑΜΙΚΑΖΙ.

Μικρά προβλήματα

1) $7 + 6 + 2 = 15$
 $9 + 8 - 1 = 16$
 $4 \times 5 - 3 = 17$

2) $9 - 8 \times 7 = 7$
 $6 + 5 - 4 = 7$
 $3 \times 2 + 1 = 7$

3) $6 = 6 \times 7 : 3 - 9 + 1 = 6$

4) Ο ένας ζυγίζει 107,5 κιλά και ο άλλος 92,5.

5) 100, 50 και 25.

Η λύσις του ύπ' άριθ. 1017 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΦΩΤΙΑ — ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ. 2) ΑΣΠΑΣΙΑ — ΠΙΑΤΑ. 3) ΛΑ — ΑΙΓΙΣ — ΚΑΝΝΑ — ΠΑ. 4) ΑΡΑ — ΑΝΑ — ΤΑΦΟΙ — ΚΑΝ. 5) ΔΕΚΑ — ΒΕΛΗΣ — ΜΑΝΗ. 6) ΕΝΟΡΩ — ΑΙΡΩ — ΚΑΡΤ. 7) ΛΑΜΙΑ — ΡΑΜΗΣ — ΣΤΟΠ. 8) ΑΩΡΟΣ — ΜΥΣ — ΑΤΕ. 9) ΕΣ — ΝΙΦΑΣ — ΛΕΡΟΣ — ΕΡ. 10) ΙΟΝ — ΑΪΚ — ΡΑΝΙΣ. 11) ΑΛΟΣ — ΣΗΜΑΙ — ΙΤΑΜΟ. 12) ΩΤΙΣ — ΑΛΥΣ — ΑΙΘΗΡ. 13) ΩΜΟΣ — ΚΟΡΙΣ — ΑΡΝΙ. 14) ΣΟΣ — ΚΑΣΙΑ — ΜΕΑ — ΑΙΣ. 15) ΤΕ — ΜΑΡΙΚΑ — ΜΑΝΙΑ — ΣΜ. 16) ΠΕΝΝΑ — ΤΑΡΑΜΑΣ. 17) ΑΟΥΣΤΕΡΑΙΤΣ — ΑΡΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ — ΩΣΤΙΑ. 2) ΑΡΕΝΑ — ΣΟΛΩΜΟΣ. 3) ΤΑ — ΑΚΟΜΑ — ΝΟΤΟΣ — ΓΥ. 4) ΙΕ — ΑΡΙΑ — ΑΡΙΑ — ΣΙΣ — ΜΕΣ. 5) ΑΠΙΑ — ΑΡΙΑ — ΚΑΝΤ. 6) ΑΓΝΑ — ΟΙΣ — ΚΑΡΝΕ. 7) ΑΣΙΑ — ΑΡΕΑΚΗ — ΟΣΚΑΡ. 8) ΝΙΣ — ΒΙΑ — ΜΑΡΙΑ. 9) ΔΑ — ΤΕΡΜΑ — ΑΥΣ — ΜΑΤ. 10) ΚΑΛΩΣ — ΧΑΛΙΑ — ΤΙ. 11) ΚΑΛΩΣ — ΗΜΕΡΙΣ — ΜΑΡΣ. 12) ΝΙΝΟΣ — ΕΥΡΑ — ΡΕΝΑ. 13) ΝΑΝΙ — ΕΘΝΙΑ — ΑΙΜΑ. 14) ΗΤΑ — ΜΑΣ — ΣΙΤΙΑ — ΑΑΡ. 15) ΣΑ — ΚΑΡΤΑ — ΣΑΘΡΑ — ΣΙ. 16) ΠΑΝΤΟΤΕ — ΜΗΝΙΣ. 17) ΣΤΑΝΗ — ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

P. PANOUTSO

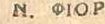
Δίπλωμα και βραβείον ηλέπας θείας. Με δρασμάς 50 θά σάς άπαντήση για κάθε ζήτημά σας (άρωτους δεσμούς, απογοητεύσεις, άμφιβολίες, οικογενειακές καταστάσεις, άπολεις άντικειμένων). Γράψατε από έσωτερικόν και έξωτερικόν, αποστείλατε ημερομηνία γεννήσεως και γραμματοσημόν απαντήσεως. Δέχεται δωρεάν επί συνετελεύει. Άρρωστα 9-1 και 5-8 μ.μ., πλην Κυριακής, άδωκ Ημερπου 54, Άγ. Παρασκευή, Λεωφορείον Ν. Ζωής, στάσις 3η, Τηλέφ. 650.418.

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ να σας δείξουν στην ούγια το όνομα: ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ

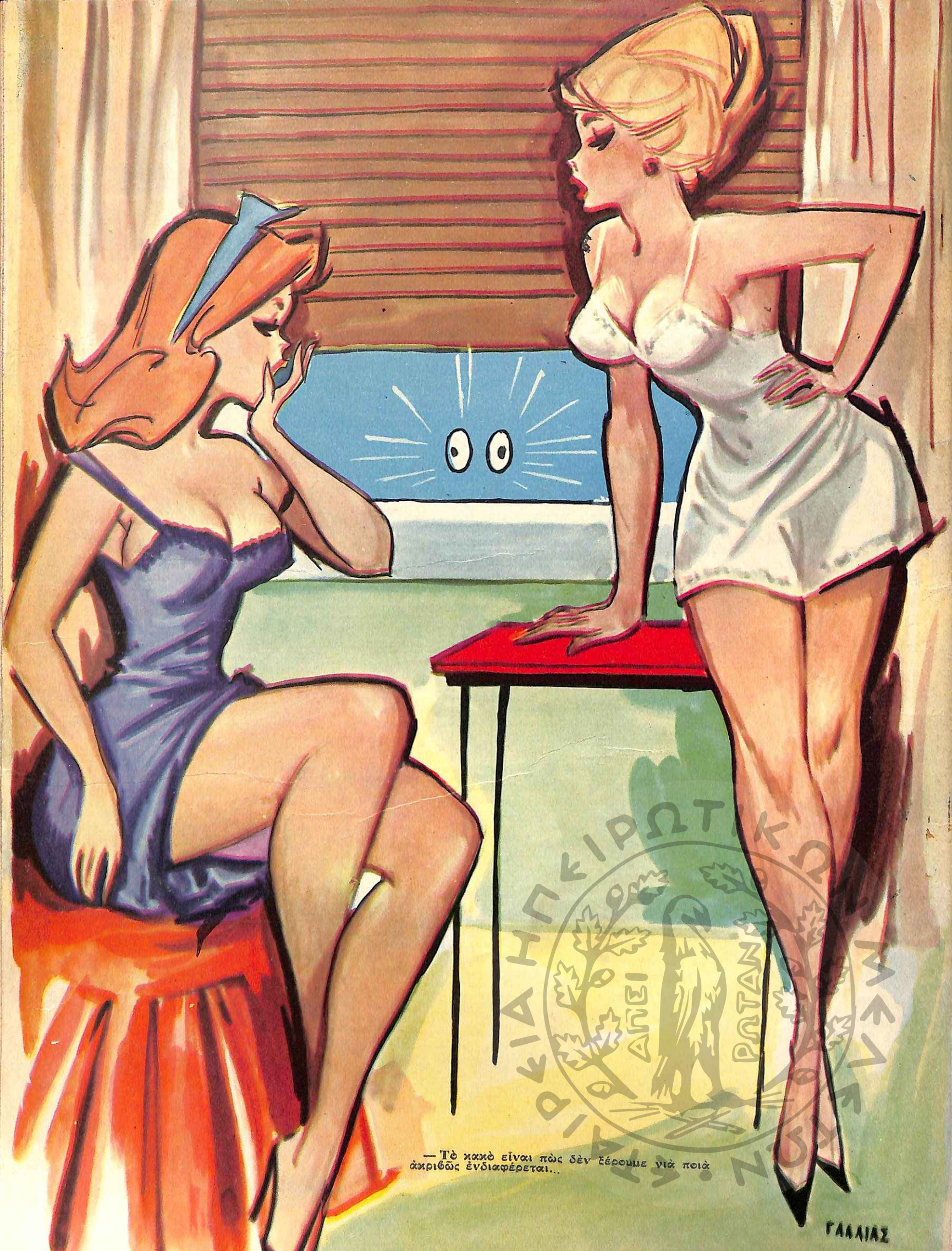

ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ Σας έγγυαται άνωτάτη ποιότητα.

—Τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν ξέρουμε γιὰ ποῖα
ἀκριβῶς ἐνδιαφέρεται...

ΓΑΛΛΙΑΣ